

СТИВЪН КИНГ ПРОКЛЯТИЕТО

Превод от английски: Боян Николаев, 1992

chitanka.info

ГЛАВА 1

113

„По-слаб“, прошепна старият циганин със скапан нос на Уилям Халек, докато Халек и жена му, Хайди, излизат от съда. Само тази дума, понесена от лекия му, сладникав дъх: „По-слаб“. И преди Халек да успее да се отдръпне, старият циганин посяга и погалва бузата му с изкривения си пръст. Устните му се разтварят като рана и откриват няколко зъба като разбити надгробни камъни, които стърчат от венците му. Те са черно-зелени. Езикът му се огъва между тях, а после се изплъзва навън, за да оближе хилещите му се горчиви устни.

По-слаб.

Били Халек си спомни за това на подходящо място — докато бе стъпил на кантарчето си с кърпа, увита около кръста, в седем часа сутринта. От долния етаж идваше приятният мирис на яйца с бекон. Трябваше малко да се наведе, за да прочете цифрите върху кантарчето. Е... всъщност трябваше да се наведе повече. Трябваше всъщност да се наведе доста много. Беше едър човек. Прекалено едър, както доктор Хюстън обичаше да се изразява. *В случай, че никой друг не ти го е казал, нека аз да те осведомя, се бе обърнал към него Хюстън при последния му контролен преглед. Човек на твоята възраст, с твоите приходи и навици, навлиза в територията на инфаркта на около трийсет и осем години, Били. Би трябвало да свалиш някой и друг килограм.*

Но тази сутрин всичко беше наред. Бе свалил два килограма — от 115 на 113.

Е... кантарчето всъщност бе показало 116 последния път, когато се бе осмелил да стъпи на него и да го погледне внимателно, но тогава бе с панталони, в джобовете му имаше дребни пари, да не говорим за ключовете и за швейцарското военно ножче. А и кантарчето в банята на горния етаж показваше повече. Бе напълно уверен в това.

Като дете, израсло в Ню Йорк, бе чувал, че циганите имат дарбата да предсказват. Може би това бе доказателството. Опита се да се засмее, но успя единствено малко и не особено сполучливо да се усмихне; все още бе твърде рано да се присмива на циганите. Дните щяха да отминат и едва тогава щеше да се види истината — достатъчно възрастен бе, за да знае това. Но в момента усещаше гадене чак до прекалено големия си корем от мисълта за циганите; надяваше се от сърце, че никога в живота си вече няма да срещне нито един циганин. От сега нататък щеше да пропуска гледането на ръка, когато е на гости, и щеше да се придържа към масата за спиритически сеанси. Ако му се искаше дори това.

— Били? — чу се отдолу.

— Идвам!

Облече се, като отбеляза с почти подсъзнателно безпокойство, че въпреки двукилограмовото отслабване панталоните отново го стягаха в кръста. Обиколката му там сега бе точно 107 сантиметра. Беше оставил цигарите в дванайсет часа на Нова година, но си бе платил за това. О, Боже, и то как си бе платил. Слезе на долния етаж с разкопчана яка и незавързана вратовръзка. Линда, четиринайсетгодишната му дъщеря, тъкмо излизаше със съвсем къса поличка и с развяна конска опашка, вързана тази сутрин с предизвикателна кадифена панделка. Държеше книгите си под мишница. Два ярки помпона за физкултурните упражнения, лилав и бял, шумоляха в другата ѝ ръка.

— Довиждане, татко!

— Приятен ден, Лин.

Седна на масата и сграбчи „Уол стрийт джърнал“.

— Любими — каза му Хайди.

— Скъпа — отговори ѝ той величествено и остави вестника с лице надолу в средата на масата.

Тя му поднесе закуската: димяща купчинка бъркани яйца, кейк със стафида, пет тънки резена бекон. Вкусни неща. Тя се вмъкна срещу него на мястото си за закуска и запали една от дългите си цигари. Януари и февруари бяха минали в напрежение — с прекалено много „обсъждания“, които бяха всъщност прикрити кавги; с прекалено много нощи, когато бяха заспивали гръб до гръб. Но накрая бяха се споразумели — тя бе престанала да го врънка за килограмите

му, а той вече не я джафкаше за навика ѝ да пуши по пакет и половина на ден. Това бе допринесло пролетта да мине сравнително спокойно. А освен личното им помиряване, се бяха случили и други хубави неща. Халек например бе повишен. „Грийли, Пенчли и Киндър“ вече стана „Грийли, Пенчли, Киндър и Халек“. Майката на Хайди най-после бе изпълнила отколешната си заплата да се върне във Вирджиния. Линда най-накрая бе станала младши майстор в училищния физкултурен тим, а за Били това бе голямо облекчение — имаше случаи, когато си мислеше, че сцените на Линда ще го докарат до нервен срив. Всичко вървеше просто отлично.

После в града дойдоха циганите.

„По-слаб“, бе казал старият циганин и защо, по дяволите, имаше такъв нос? Сифилис? Рак? Или нещо още по-страшно — като проказа? И защо впрочем не зарежеш това нещо? Не можеш ли просто да го забравиш?

— Не можеш да го изхвърлиш от главата си, а? — изведнъж заговори Хайди... така изведнъж, че Халек се стресна. — Били, ти не си виновен. И съдията го каза.

— Не мислех за това.

— За какво мислеше тогава?

— За вестника — отговори ѝ. — Пише, че началните вноски за жилищата това тримесечие отново са спаднали.

Не е виновен, правилно; съдията го беше казал. Съдията Росингтън. Кари, както му казваха приятелите му.

Приятели като мене, помисли си Халек. Колко пъти сме играли голф със стария Кари Росингтън, Хайди, както добре знаеш. Когато давахме новогодишно парти преди две години, и също мислех да се откажа от цигарите, но не го направих, тогава кой сграбчи съблазнителната ти цица по време на обичайната целувка за честита Нова Година? Познай кой? Ах, Божичко! Че това без съмнение бе добрият стар Кари Росингтън!

Да. Добрият стар Кари Росингтън, пред когото Били бе пледирал по десетки граждански дела. Добрият стар Кари Росингтън, с когото Били играеше понякога покер в клуба. Добрият стар Кари Росингтън, който не бе се изложил, когато добрият му стар приятел по голф и покер Били Халек (Кари понякога го тупаше по гърба и му викаше „Как е работата, братко Бил?“) се изправи пред него в съда, не за да

спори по някой пункт от гражданското право, а обвинен в транспортно нарушение, което е отнело човешки живот.

А когато Кари Росингтън не се изложи, кой каза срамота, деца? Кой в целия хубав град Феървю каза срамота? Ами че никой! Никой не каза срамота! Та какви бяха те? Само тайфа мръсни цигани. Колкото по-скоро напуснеха Феървю и поемеха пътя в старите си фургони с лепенки от Националната служба за пътна помощ по задните брони, колкото по-скоро се видеше гърба на саморъчно изработените ремаркета и каравани, толкова по-добре. Колкото по-скоро, толкова...

По-слаб.

Хайди загаси цигарата си и процеди:

— По дяволите с началните си вноски. Познавам те по-добре, отколкото си мислиш.

Били бе съгласен. А предполагаше, че тя също е мислила за това. Лицето ѝ бе прекалено бледо. Изглеждаше на колкото години си беше — трийсет и пет, — а това се случваше рядко. Бяха се оженили много, много млади и той все още си спомняше търговския пътник, който бе дошъл у тях да им предлага прахосмукачки три години след сватбата им. Бе погледнал към двацет и две годишната Хайди Халек и учтиво бе запитал: „Вкъщи ли е майка ти, сладурче?“.

— Определено не ми се отразява на апетита — отбеляза той и наистина бе така. Разтревожен или не, той си бе излапал бърканите яйца, а от бекона нямаше и следа. Преполови портокаловия си сок и се обърна към нея с голямата позната усмивка на Били Халек. Тя се опита да му отвърне с усмивка, но не се получи. Представи си, че си бе закачила табелка УСМИВКАТА МИ ДНЕС НЕ РАБОТИ.

Пресегна се през масата и взе ръката ѝ:

— Хайди, всичко е наред. И дори да не е, вече всичко свърши.

— Знам. Знам.

— Линда още ли...

— Не. Вече не. Казва... казва, че приятелките ѝ много я подкрепят.

Около седмица след злополуката дъщеря им се бе чувствувала много зле. Връщаше се от училище обляна в сълзи, или почти разплакана. Беше престанала да яде. Лицето ѝ бе постоянно зачервено. Халек реши да не се поддава на моментните си чувства и отиде да се срещне с учителката от занималнята, със заместник-директора и с

любимата на Линда госпожица Ниъринг, която ѝ преподаваше физкултура. Той установи (а, ето една добра адвокатска дума), че съучениците ѝ главно я дразнеха — грубо и неприятно, както обикновено се дразнят в прогимназията, и съвсем нетактично, като се имат предвид обстоятелствата, но пък какво друго би могло да се очаква на тая възраст, когато смешките за умрели бебета се смятат за връх на остроумието?

Бе убедила Линда да излязат да се разходят. По Лантърн драйв имаше уютни и откъснати от градския шум жилища, чиято цена започваше от около 75 000 долара и достигаше до 200 000 за къщите с вътрешни басейни и сауни в оня край на улицата, където се намираше градският клуб.

Линда бе в старите си раирани памучни шорти, разпрани по единия шев, и... Халек забеляза, че краката ѝ са станали така дълги и стройни, че кантовете на памучните ѝ гащички се показваха. Сърцето му се сви от съжаление и ужас. Тя порастваше. Навярно съзнаваше, че старите ѝ шорти са омалели и износени и той се досещаше, че ги е обула, защото ѝ напомняха за едно по-спокойно детство, когато татко ѝ не трябваше да отива в съда, за да го съдят (няма значение колко предрешено е било делото, щом старият му другар по голф и пиян осквернител на цицата на жена му Кари Росингтън е държал съдийското чукче), детство, при което съучениците ѝ не са тичали при нея през почивката на футболното игрище, докато тя яде сандвича си, за да я питат каква присъда е получил баща ѝ за прегазването на старата дама.

Разбираш, че беше нещастен случай, нали, Линда?

Тя кима, без да го гледа. Да, татко.

Излезе между две спрели коли, без изобщо да се огледа. Нямаше как да спра. Беше абсолютно невъзможно.

Татко, не искам да ми говориш за това.

Знам, че не искаш. И аз не искам да говоря. Но ти чуваш за това. В училище.

Тя го поглежда уплашено. Татко! Ти не си...

Ходил в училището? Да. Ходих. Но чак в три и половина вчера следобед. Там изобщо нямаше деца, доколкото можах да видя. Никой няма да научи.

Тя се отпуска. Малко.

Чух, че някои ученици са се държали доста грубо с тебе. Съжалявам.

Не е било толкова лошо, казва тя и взема ръката му. Лицето ѝ обаче, с току-що появилия се обрив от притеснение по челото, говори за друго. Да имаш арестуван родител не е случка, за която да пише дори Джуди Блум (макар че някой ден сигурно ще го направи).

Чух също така, че ти си се справяла много добре, продължава Били Халек. Не си се хващала прекалено за думите им. Защото ако усетят, че успяват да ти се качат на главата...

Да, знам, отговаря му мрачно.

Госпожица Ниъринг казва, че особено се гордее с тебе, добавя той. Това е малка лъжа. Госпожица Ниъринг не е казала точно това, но тя наистина бе говорила добре за Линда, а това значеше почти толкова за Халек, колкото и за дъщеря му. А и в случая вършеше работа. Очите ѝ светват и тя за първи път среща погледа на Халек.

Така ли каза?

Точно така, потвърждава Халек. Лъжата минава леко и убедително. И защо не? Напоследък му се случва често да лъже.

Тя стиска ръката му и се усмихва благодарно.

Скоро ще забравят за тебе, Лин. Ще си намерят друг, когото да одумват. Някое момиче ще забременее, някой учител ще получи нервен припадък, ще разкрият, че някое момче е продавало марихуана или кокаин. И ще те оставят на мира. Разбираш ли?

Тя изведнъж го прегръща силно и се притиска към него. Той решава, че в края на краищата не е пораснала толкова бързо и че не винаги е лошо да се лъже.

Обичам те, татко, прошепва тя.

И аз те обичам, Лин.

Той отвръща на прегръдката ѝ и изведнъж някой сякаш пуска голяма усилвателна уредба в мозъка му и той отново чува двойния удар — първия, когато предната броня блъска старата циганка с яркочервена кърпа върху рошавата коса, и втория, когато големите предни колела преминават през тялото ѝ. Хайди пици.

И ръката ѝ се отдръпва от скута на Халек. Халек прегръща по-силно дъщеря си и усеща как по цялото му тяло пролазват тръпки.

— Искаш ли още яйца? — пита го Хайди, като прекъсва унеса му.

— Не. Не, благодаря.

Той оглежда с чувство за вина ометената си чиния — каквито и неприятности да бе имал досега, никога не бе загубвал съня или апетита си.

— Сигурен ли си, че си...

— Окей? — Той се усмихва. — Аз съм окей, ти си окей, Линда е окей. Както казват в мелодрамите, кошмарът свърши — може ли сега да се върнем към живота си?

— Това е чудесна идея. — Този път му отговаря с истинска широка усмивка, изведнъж отново е лъчезарна и изглежда на по-малко от трийсет години. — Искаш ли останалия бекон? Има още два резена.

— Не — отказва той, като си мисли как панталоните му се впиваха в меката му талия (каква талия, ха-ха, обади се в главата му един дребен и недуховит Дон Рикълс, последния път, когато имаше талия, трябва да беше към 1978, хокейна шайба такава), как трябваше дълбоко да поеме дъх, за да ги закопчае. После се сети за кантарчето и отсече: — Дай ми единия. Отслабнал съм две кила.

Бе отишла до печката въпреки предишния му отказ — понякога ме познава така добре, че ме потиска, помисли си той. Тя се обърна:

— Значи още мислиш за това.

— Не мисля — вбеси се той. Не може ли човек спокойно да отслабне две кила? Винаги казваш, че би искала да съм малко...

По-слаб

... малко по-строен.

Сега тя го бе накарала отново да се замисли за циганина. По дяволите! Скапаният му нос и ужасното чувство, когато пръстът му се плъзгаше по бузата му в мига преди да реагира и да се отдръпне — както човек се отдръпва от паяк или от жужащи бръмбари, събрани накуп под някой гнил дънер.

Донесе му бекона и го целуна по челото:

— Извинявай. Продължавай и отслабни малко. Но ако не успееш, помни какво казва господин Роджърс...

— ... харесвам те какъвто си — едновременно завършиха те. Той побутна захлупения върху масата „Уол стрийт джърнал“, но вестникът просто го потискаше. Стана, излезе навън и откри „Ню Йорк Таймс“ в цветната леха. Момчето винаги го хвърляше върху цветята, никога не разпределяше пощата правилно в края на седмицата, а и не успяваше

да запомни презимето на Били. Неведнъж си бе задавал въпроса — възможно ли е дванайсет-годишното момче да страда от болестта на Алцхаймер.

Внесе вестника, отвори го на спортната страница и си изяде бекона. Беше се увлякъл от боксовите резултати, когато Хайди му донесе още едно парче кейк, намазано с масло.

Халек го изяде почти без да се усети.

ГЛАВА 2

112

В града едно дело за щети, което се влачеше вече повече от три години — очакваше го да се влачи под една или друга форма и през следващите три-четири години, — неочаквано и удовлетворително приключи тая сутрин, когато ищецът се съгласи, по време на едно от оттеглянията на съда, да приеме сума, която бе направо удивително ниска. Халек, без да губи време, накара този ищец, производител на бои от Шенъктейди, и своя клиент да подпишат помирително писмо в стаята на съдията. Адвокатът на ищеца, видимо смутен, не вярваше на очите си, когато клиентът му, президент на компанията за бои „Успех“, подписваше шестте екземпляра от писмото, а съдебният чиновник с лъскава плешива глава ги заверяваше един след друг. Били седеше тихо, с прибрани в скута ръце, и изпитваше чувството, че е получил голямата награда от нюйоркската лотария. До обед всичко, освен шума, бе приключило.

Били отиде с клиента си в ресторанта „О’Лънис“, поръча за него шивас във водна чаша и мартини за себе си, а после звънна вкъщи на Хайди.

— Моухонк — обяви той, когато тя вдигна телефона.

Беше живописен курорт в горната част на щата Ню Йорк, където бяха прекарвали медения си месец като подарък от родителите на Хайди преди много, много време. И двамата бяха обикнали мястото и оттогава бяха прекарвали две от ваканциите си там.

— Какво?

— Моухонк — повтори той. — Ако не искаш да дойдеш, ще поканя Джилиан от службата.

— Не, няма да я поканиш! Какво е това, Били?

— Искаш да дойдеш или не?

— Разбира се, че искам! Този уикенд ли?

— Утре, ако успееш да накараш госпожа Бийн да дойде и да наглежда Линда, да се грижи за прането и да не допуска оргии пред

телевизора в хола. И ако...

Но пищенето на Хайди временно бе отклонило мисълта му: „Спечелил си делото, Били! Изпаренията от боята, нервния припадък, епизодът с психозата и...“

— Канли ще си плати. Всъщност Канли вече си е платил. След четиринайсет години, загубени в съдебната зала, и дългите правни тълкувания без всякакъв смисъл, мъжът ти най-накрая спечели в полза на добрите момчета. Ясно, окончателно и несъмнено. Канли си плати и аз се чувствам повече от отлично.

— Били! Боже! — Тя отново пищеше, но този път така силно, чак телефонът запраця. Били усмихнат отдалечи слушалката от ухото си. — Колко получава твоят клиент?

Били назова цифрата и този път трябваше да държи слушалката настрана почти пет секунди.

— Линда ще има ли нещо против, ако отидем за пет дни на почивка, как мислиш?

— След като ще може да стои до един часа през нощта и да гледа нощната програма на телевизията и след като ще може да покани Джорджа Дийвър, а двете да си говорят за момчета, докато се тъпчат с шоколадовите ми бонбони? Шегуваш ли се? Дали там ще е студено по това време на годината, Били? Искаш ли да ти взема зелената жилетка? Искаш ли си анурака или дънковото яке? Или и двете? Искаш ли...

Каза ѝ да прецени сама и се върна при клиента си. Той вече бе преполовил огромната си чаша шивас и искаше да му разказва полски вицове. Клиентът изглеждаше като ударен с чук. Халек пиеше мартинито си и с половин ухо слушаше известните смешки за полски дърводелци и полски ресторанти, докато умът му весело се рееше другаде. От делото можеше да има значителни последствия; все още бе рано да се каже, че ще промени кариерата му, макар да бе възможно. Можеше и да стане. Не беше лошо за дело от този тип, подобни дела големите фирми водят безплатно като проява на благотворителност. Можеше да значи, че...

... първият удар запраця Хайди напред и за миг тя го стисва; той смътно усеща болката в слабините си. Подскачането на колата е достатъчно силно, за да накара автомата на предпазния ѝ колан да се заключи. Бликва кръв — капки с размера на монети — и потича по предното стъкло като червен дъжд. Не е имала време дори да изписка;

ще пици по-късно. Той дори не успява да осъзнае какво става. Ще започне да осъзнава едва при втория удар. И той...

... погълна останалото си мартини на една глътка. Очите му се насълзиха.

— Да не ви е лошо? — запита клиентът му, Дейвид Дъганфилд.

— По-добре съм, отколкото можеш да си представиш — успокои го Били и се пресегна към него. — Поздравявам те, Дейвид.

Нямаше да мисли за нещастния случай, нямаше да мисли и за циганина със скапания нос. Добър човек беше той — това личеше от силното ръкостискане на Дъганфилд и от уморената му, малко глупава усмивка.

— Благодаря ти, приятелю — каза Дъганфилд. — Много ти благодаря.

Той изведнъж се надвеси над масата и непохватно прегърна Били Халек. Били му отвърна. Но докато ръцете на Дейвид Дъганфилд обгръщаха врата му, едната длан се плъзна по скулата му и той отново си помисли за странната милувка на стария циганин.

Докосна ме, помисли си Халек и като прегръщаше клиента си, потръпна.

Опита се да си мисли за Дейвид Дъганфилд по пътя към къщи — хубаво беше да си мисли за Дъганфилд, — но когато преминаваше по моста Трибъроу, откри, че вместо за него, си мисли за Джинели.

Прекараха с Дъганфилд по-голямата част от следобеда в „О’Лънис“, но първата мисъл на Били бе да отведе клиента си в „Тримата братя“, ресторант, в който Ричард Джинели беше неофициален и негласен съдружник. Вече години не бе се отбивал в „Братята“ — с репутацията на Джинели това не би било разумно, — но все още най-напред винаги си спомняше за този ресторант, Били бе похапвал добре и бе прекарвал хубаво там, макар че Хайди никога не бе харесвала особено нито заведението, нито Джинели. Плашеше се от Джинели, помисли си Били.

Минаваше покрай пресечката на Гън хил роуд с нюйоркската магистрала, когато мисълта му отново се върна към стария циганин — по същата закономерност, която кара коня винаги да се връща в обората си.

Ти първо си помисли за Джинели. Когато се прибра вкъщи оня ден и Хайди остана да плаче в кухнята, ти първо си помисли за

Джинели. „Хей, Рич, днес убих една стара жена. Може ли да дойда до града и да поговорим?“

Но Хайди бе в съседната стая, а и не би го разбрала. Ръката на Били се повъртя над телефона, а после се махна. Изведнъж съвсем отчетливо му дойде наум, че той е преуспяващ адвокат от Кънектикът, който — щом нещата задебелят — имаше само един човек, на когото да се обади — нюйоркски хулиган, който явно, в течение на годините, бе добил навика да застрелва конкуренцията си.

Джинели бе висок, не кой знае колко красив, но конте по природа. Гласът му бе силен и любезен — не беше глас, който можеше да се свърже с наркотици, пороци и убийства. Но ако се съди по полицейското му досие, беше свързан и с трите. На Били обаче му е искаше да чуе тъкмо гласа на Джинели в бнзи ужасен следобед, когато Дънкан Хоупли, шефът на полицията във Феървю, го бе освободил.

— ... или просто ще седите тук цял ден?

— А! — зяпна Били стреснат. Осъзна, че е застанал пред едно от гишетата на магистралата, което не бе с автомат, а се обслужваше от човек.

— Казвам, ще си платите ли таксата или само...

— Окей — съгласи се Били и даде един долар на служителя. Получи рестото си и потегли. Трябваше да кара почти до Кънетикът; оставаха му деветнайсет отклонения преди да стигне до Хайди. А после тръгна за Моухонк. Дъганфилд не можа да го отклони от мислите му, така че нека опита Моухонк. Просто за известно време изобщо да не мисли за циганката и за стария циганин.

Но мислите му непрекъснато се връщаха към Джинели.

Били го бе срещнал чрез фирмата — преди седем години бяха оказали правна помощ на Джинели във връзка с уедряването на предприятие. Били, тогава съвсем младши адвокат от фирмата, бе натоварен с тази работа. Никой от по-старшите му колеги не искаше и да я помирише. Още тогава репутацията на Рич Джинели беше твърде лоша. Били никога не бе питал Кърк Пенчли защо изобщо фирмата бе приела Джинели като клиент; той би му казал да заляга над книжката си и да остави въпросите за политиката на фирмата на по-старшите. Предполагаше, че на Джинел и е известна нечия тайна — той бе добре осведомен човек.

Били беше започнал тримесечната си работа за „Тримата братя и сие“, като очакваше, че няма да хареса и дори ще се уплаши от човека, за когото работеше. Вместо това усети, че той го привлича. Джинели беше властна личност и приятен събеседник. Освен това се отнасяше към самия Били с достойнство и уважение, каквито нямаше да открие в собствената си фирма още четири години.

Били забави ход, когато достигна мястото за плащане при Норуок, хвърли трийсет и пет цента и отново се включи в движението. Без дори да мисли, той се наведе и отвори жабката. Под картите и регистрационния талон имаше две пакетчета бисквити „Туинкис“. Отвори едното и започна бързо да яде, като посипа трохи по жилетката си.

Цялата му работа за Джинели завърши дълго преди един нюйоркски съдебен състав да го подведе под отговорност за подбудителство към редица екзекуции в бандитски стил в началото на войната срещу наркотиците. Обвинението бе дошло от нюйоркския върховен съд през есента на 1980 г. Съдебната процедура бе прекратена през пролетта на 1981 главно защото смъртността сред свидетелите достигна 50%. Един бе взривен в колата си заедно с двама от тримата полицейски детективи, натоварени да го пазят. Друг бе прободен през гърлото с отчупена дръжка на чадър, докато седял в един ваксаджийски стол на Централната гара. Останалите двама от основните свидетели решили, без това да учуди някого, че вече не са сигурни дали са чули тъкмо Ричи „Чука“ Джинели да дава нареждане за убийството на един бруклински наркобарон на име Ричовски.

Уестпорт. Саутпорт. Почти си е вкъщи. Наведе се пак, за да претърси шкафчето... Аха! Ето едно само донякъде изядено пакетче фъстъци от самолетните линии. Остарели са, но могат да се ядат. Били Халек започна да ги дъвче, макар че и те, както и „Туинкис“, не му се услаждаха.

Той и Джинели си бяха разменяли коледни картички в течение на годините и понякога се срещаха на вечеря в „Тримата братя“.

В резултат от онова, което Джинели безстрастно наричаше „свои правни проблеми“, вечерите престанаха. Причина беше донякъде и Хайди — тя се бе превърнала в заядлинка от световна класа, когато ставаше дума за Джинели, но частично бе допринесъл и Джинели.

— По-добре да не идваш насам известно време — беше казал той на Били.

— Какво? Защо? — невинно бе запитал Били, като че ли не бяха се карали вкъщи за същото нещо предната вечер.

— Защото, според другите хора, аз съм гангстер — бе отвърнал Джинели. — Младите адвокати, които поддържат връзки с гангстери, не правят кариера, Уилям, и в това е същността на въпроса — да не си цапаш ръцете и да вървиш напред.

— Това, значи, е въпросът, а?

Джинели се бе усмихнал странно:

— Е... има и някои други неща.

— Например?

— Уилям, надявам се никога да не се наложи да откриеш. И обаждай се, да пием по едно еспreso от време на време. Ще си поговорим и ще се посмеем. Обаждай се, това е всичко.

Така че той бе поддържал връзка и се бе отбивал понякога (макар че, призна пред себе си, като завиваше по изхода от магистралата към Феървю, промеждутъците ставаха все по-дълги и по-дълги), а когато се изправи пред нещо, което можеше да се превърне в обвинение за транспортно убийство по непредпазливост, Джинели беше първият човек, за когото си помисли.

Но добрият стар мераклия за цици Кари Росингтън се погрижи за това, прошепна вътрешният му глас. Така че сега защо мислиш за Джинели? Моухонк — ето какво трябва да те вълнува. И Дейвид Дъганфилд, чийто случай показва, че добрите момчета не винаги остават последни. Както и свалянето на още няколко килограма.

Но като зави в алеята към къщите, откри, че мисли за думите на Джинели: Уилям, надявам се никога да не се наложи да откриеш.

Какво да открие? Били се чудеше, а после Хайди излетя от входната врата да го целуне и за момента Били забрави всичко.

ГЛАВА 3

МОУХОНК

Беше третата им вечер в Моухонк и току-що се бяха любили. За шести път от три дни — шеметна промяна в сравнение със спокойния им ритъм от два пъти седмично. Били лежеше до нея и се радваше на топлината ѝ, на уханието на парфюма ѝ, „Анаис Анаис“, примесено с чистата ѝ пот и мириса от секса. За миг в съзнанието му се появи неприятна асоциация и той съзря циганката тъкмо преди олдсмобилът да я удари. Счу му се, че се разбива бутилка „Перие“. После видението изчезна.

Претърколи се към жена си и силно я прегърна.

Тя отговори на прегръдката му с едната си ръка, а свободната си длан плъзна по хълбока му.

— Знаеш ли — промълви тя, — ако още веднъж си изкарам ума, ще остана без ум.

— Това е легенда — усмихна се Били.

— Че можеш да си изкараш ума?

— Не. Това е вярно. Легендата е, че губиш тези мозъчни клетки завинаги. Ако просто си изкарваш ума, той пак се връща.

— Да, говориш си ти, говориш си.

Тя се сгуши по-удобно в прегръдките му. Ръката ѝ се отдели от хълбока му, докосна леко и с любов пениса му, поигра си с вълмото пубически косъмчета (миналата година той тъжно се стресна, като видя първите сиви косми там, в това, което баща му наричаше Адамовия гъсталак), а после се плъзна по долната част на корема му.

Изведнъж се повдигна на лакти, като малко го стресна. Още не бе заспал, но вече се унасяше.

— Ти наистина си отслабнал!

— А?

— Били Халек, ти си по-мършав!

Той плясна корема си, който понякога наричаше „къщата, построена от Будвайзер“, и се засмя:

— Не много. Все още изглеждам като единствения бременен в седмия месец мъж на света.

— Все още си едър, но не колкото беше. Аз знам. Мога да преценя. Кога за последен път се претегли?

Той се замисли. Беше сутринта, когато Канли реши да плати. Беше свалил килограмите си на 113.

— Казах ти, че съм отслабнал две кила, не помниш ли?

— Добре, претегли се отново утре сутринта — помоли го тя.

— В банята няма кантарче — с удоволствие отбеляза Халек.

— Шегувах се.

— Не. Моухонк е цивилизовано място.

— Ще намерим някъде.

Беше започнал отново да се унася.

— Щом искаш, разбира се.

— Искам.

Беше му добра жена, помисли си той. От време на време в последните пет години, когато постоянното му напълняване наистина бе започнало да си личи, той бе обявявал диети и планове за гимнастика. Диетите се съпътствуваха от много измами. Един-два кренвирша рано следобед като добавка към киселото мляко на обета или може би набързо излапани сандвич-два в събота, когато Хайди я нямаше заради някой търг или съседска разпродажба. Понякога дори се бе унижавал да опита и от отвратителните сандвичи, които се продаваха в малкия магазин за домашни потреби на километър и половина по-надолу по пътя — месото в тези сандвичи, след като преминеше през микровълновата печка, приличаше на печени парчета кожа и все пак не можеше да си спомни някога да не ги е изяждал докрай. Наистина обичаше бирата, това бе известно, но още повече обичаше да си похапва. Харесваше дувърските морски езици в някои от по-добрите нюйоркски ресторанти, но дори и да седеше пред телевизора, за да види прогнозата за времето, до него имаше пакетче „Доритос“ с малко миден сос отстриани.

С гимнастическите програми изкарваше понякога до една седмица, но тогава служебните му задължения се намесваха или просто загубваше интерес. Един комплект гири се мъдреха в ъгъла на мазето и събираха паяжини и ръжда. Те като че ли го укоряваха всеки път, като слезеше долу. Избягваше да ги гледа.

Така че стискаше корема си повече от обикновено и смело заявяваше на Хайди, че е отслабнал с пет кила и вече е 110. А тя кимваше и казваше, че много се радва да види разликата, разбира се, но през цялото време знаеше защото бе видяла празното пакетче (или пакетчета) „Доритос“ в боклука. А откакто Кънетикът възприе закона за връщане на неупотребените шишета и буркани, празните опаковки в кухненския килер будеха у него почти толкова силно чувство за вина, колкото и неизползуваните гири.

Виждаше го заспал и, още по-лошо, виждаше го и докато пикае. Не можеш да придърпаш корема си, когато пикаеш. От опит бе разбрал, че просто е невъзможно. Знаеше, че е отслабнал кило, най-много две. Човек може да заблуди съпругата си за някоя друга жена, поне за малко, но не и за килограмите си. Жена, която от време на време поема тежестта ти нощем, знае каква е тя. Но тя се усмихваше и казваше — разбира се, че изглеждаш по-добре, скъпи. Отчасти това може би не бе толкова похвално — затваряше му устата за цигарите й, но той не беше толкова глупав да вярва, че това е всичко или дори че е по-важната причина. По този начин му се позволяваше да запази самоуважението си.

— Били?

— Какво? — Откъснат за втори път от съня си, той я изглежда — малко развеселен и малко раздразнен.

— Как се чувствуваш?

— Идеално. Какъв е тоя въпрос — как се чувствуваш?

— Ами... понякога... казват, че непредвиденото отслабване може да е признак на нещо.

— Чувствувам се отлично. И ако не ме оставиш да спя, ще ти го докажа, като пак ти намачкам кокалите.

— Давай.

Той изпъшка. Тя се засмя. Скоро вече бяха заспали. И в съня му той и Хайди се връщаха от магазина, само че този път той знаеше, че е сън, знаеше какво ще се случи и искаше да й каже да спре онова, което правеше, че той трябва да съсредоточи цялото си внимание върху карането, тъй като съвсем скоро една стара циганка щеше да се стрелне между две паркирани коли — по-точно измежду жълто субаро и тъмнозелен файърбърд — и че тази старица щеше да носи евтини детски пластмасови шноли в сивеещата си рошава коса, нямаше

изобщо да се огледа, а погледът ѝ щеше да е отправен само напред. Искаше да каже на Хайди, че това е шансът му да върне всичко назад, да го промени, да го оправи.

Но не можеше да говори. Удоволствието отново се събуди от допира на пръстите ѝ, отначало закачливи, после по-сериозни (пенисът му се втвърди и той леко обърна глава при металното щракане на ципа му, който се разкопчаваше зъб след зъб); удоволствието тревожно се смесваше с чувството за ужасна неизбежност. Сега видя пред себе си жълтото субаро, паркирано зад зеления файърбърд с бялата състезателна ивица. А помежду тях проблесна чуждият цвят, по-ярък и по-жизнен от всяка автомобилна боя, нанесена в Детройт или в сервиза на Тойота. Опита се да извика — *Престани, Хайди! Това е тя! Ще я убия отново, ако не престанеш. Моля ти се, Господи, не! Моля ти се, мили Боже, не!*

Но фигурата излезе между двете коли. Халек се опитваше да махне крака си от газта и да го премести на спирачката, но той изглеждаше залепен на мястото си и натискаше с ужасяваща, необратима сила. Безумното приближаване на неизбежното, диво си помисли, като се опитваше да извърти кормилото, но то също не го слушаше. Кормилото бе заключено и блокирало. Тогава се опита да се подготви за удара, а циганската глава се обърна и пред него не стоеше старицата, о, не, а циганинът със скапания нос. Само че очите му ги нямаше. В мига преди олдсмобилът да го удари и да го повали, Халек видя празните, взираци се очни ябълки. Устните на стария циганин се разтегнаха в неприлична усмивка — старинен полумесец под изгнилия ужас на носа му.

После: *Тун, тун.*

Една силно набръчкана ръка се размаха немошно над капака на олдсмобила. Бе украсена с езически пръстени от ковано желязо. Три капки кръв се размазаха по предното стъкло. Халек смътно съзнаваше, че ръката на Хайди бе обхванала ерекцията му, възпираше оргазма, предизвикан от шока, и създаваше внезапна ужасяваща болка-удоволствие...

И дочу шепота на циганина някъде изпод себе си; издигаше се през мокета на скъпата кола — приглушен, но достатъчно ясен: **По-слаб.**

Събуди се с тръпка, обърна се към прозореца и почти изкрещя.

Луната представляваше ярък полумесец над Катскилс^[1] и за миг той си помисли, че това е старият циганин, с леко наклонена глава, надничаща в прозореца им, а очите му са две ярки звезди в мрака на небето над горната част на щата Ню Йорк; в усмивката му имаше вътрешна светлина, разливаща се студено като светлината от буркан, пълен с августовски светулки, каквито бе виждал като момче в Северна Каролина — стара, студена светлина; луна във формата на древна усмивка, която замисля отмъщение. Били пое дълбоко дъх, затвори здраво очите си, а после отново ги отвори. Луната си беше отново обикновена. Отпусна се и след три минути заспа.

Другият ден бе ярък и ясен и Халек накрая склони да се качи по пътеката-лабиринт с жена си. Теренът около Моухонк бе изпъстрен с екскурзионни маршрути — от много лесни до изключително трудни. Лабиринтът се смяташе за „умерен“ и по време на медения си месец той и Хайди го бяха изкачвали два пъти. Спомни си какво удоволствие му бе доставило да се промъква по стръмните дефилета, следван от Хайди, която му казваше да побърза, мързеланко такъв. Спомни си и как проправяше път през един от тесните, подобни на пещера, проходи в скалите и прошепна зловегцо на младоженката — „Усещаш ли как се тресе земята“, когато се намираха в най-тесната част. Беше неудобно, но тя съумя доста добре да го перне по задника.

Халек би могъл да признае пред себе си (но никога, никога пред Хайди), че тъкмо тези тесни проходи през скалите го безпокояха сега. По време на медения им месец беше слаб и стегнат, още дете в добра форма от летата, прекарани сред дървосекачите в западен Масачусетс. Сега беше шестнайсет години по-възрастен и много по-тежък. И, както веселият стар доктор Хюстън мило го бе осведомил, навлизаше в територията на сърдечните удари. Мисълта, че ще получи сърдечен удар наскоро планината беше неприятна, но все още доста отдалечена; по-голяма бе възможността да заседне в някой от тесните проломи, каквито имаше по пътеката към върха. Спомни си, че им се бе наложило да лаят поне на четири места.

Или... какво ще кажете за това, приятели? Старият Били Халек засяда в едно от тези тъмни места, от които те побиват тръпки, и после получава сърдечен удар! Хеййй! С един куршум два заека!

Но накрая се съгласи да опита, щом тя нямаше нищо против да продължи сама, ако той просто не се окаже в достатъчно добра форма

да достигне върха. И първо щяха да слязат до градчето Ню Палц, където да си купи гуменки. Хайди охотно се съгласи и с двете условия.

В града Халек откри, че гуменките са вече отживяло понятие. Никой дори не признаваше, че си спомня думата. Купи си чифт красиви сребърно-зелени маратонки „Найк“ и тихо се възхити от удобството, което те създаваха за краката му. Това го наведе на мисълта, че не бе имал платнени обувки от... пет години? Шест? Изглеждаше невъзможно, но беше така.

Хайди им се зарадва и отново му каза, че той наистина изглежда отслабнал. Пред магазина за обувки имаше платена теглилка с надпис „Тегло и съдба“. Халек от дете не беше виждал такава.

— Скачай, юнак — подкани го Хайди. — Имам монета.

Халек, смътно притеснен, се отдръпна за миг.

— Хайде, побързай. Искам да видя колко си отслабнал.

— Хайди, тези теглилки не са верни, нали знаеш?

— Искам само една груба цифра. Хайде, Били, не ставай глупак. Той неохотно й даде плика с новите си обувки и стъпи на теглилката. Тя пусна монетата. Чу се щракане и после две обли сребристи метални пластинки се изтеглиха. Зад горната бе изписано теглото му, а зад долната — представата на машината за съдбата му. Халек рязко и изненадано пое дъх.

— Знаех си! — казваше Хайди да него. В гласа й се чувствуваше учудване, примесено със съмнение, като че ли не бе сигурна дали да изпитва радост, страх или изненада. — Знаех, че си станал *По-слаб!*

Ако бе чула неговото ахване, каза си по-късно Халек, без съмнение би си помислила, че се дължи на цифрата, показана от теглилката — дори с всичките му дрехи и с швейцарското военно ножче в джоба на панталоните, дори и с щедрата моухонкса закуска в стомаха му, линията беше спряла точно върху 107 килограма. Бе загубил шест кила от деня, когато Канли бе уредил сметката си във от съда.

Но не теглото го накара да ахне, а съдбата му. С плъзгането си долната пластинка не бе разкрила **ФИНАНСОВОТО ВИ ПОЛОЖЕНИЕ** **ЩЕ СЕ ПОДОБРИ, ЩЕ ВИ ПОСЕТЯТ СТАРИ ПРЯТЕЛИ** или **НЕ ИЗБЪРЗВАЙТЕ С ВАЖНИТЕ РЕШЕНИЯ.**

Виждаше се една-единствена черна дума — **„ПО-СЛАБ.“**

[1] Катскилс — висока планинска верига в югоизточната част на щата Ню Йорк — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

103

През по-голямата част от обратния път към Феървю мълчаха; Хайди беше на кормилото, докато дойдоха на трийсетина километра от Ню Йорк и движението нарасна. Тогава тя изтегли колата на една отбивка и остави Били да кара през останалия път до къщи. Нямаше защо той да не поеме управлението — старата жена вече бе убита, едната ѝ ръка почти откъсната от тялото, тазът ѝ бе станал на прах, а черепът ѝ бе разбит като ваза от династията Минг, строшена в мраморен под, но Били Халек не бе получил дори и дупка в талона на кънетикътската си шофьорска книжка. Добрият стар мераклия по циците Кари Росингтън се бе погрижил за това.

— Чуваш ли ме, Били?

Той я погледна само за секунда, а после върна очи към пътя. Караше по-внимателно тия дни и макар да не използваше клаксона повече от преди, нито викаше или размахваше повече ръце, бе почувствителен към грешките на останалите шофьори и към собствените си, отколкото когато и да е по-рано; бе по-малко снизходителен и към едните, и към другите. Прегазването на стара жена се отразява чудесно върху концентрацията ти. Не допринася нищо за самоуважението ти и поражда някои наистина отблъскващи сънища, но положително подсилва равнището ти на съсредоточаване.

— Бях се замечтал. Извинявай.

— Казах, че ти благодаря за прекрасно прекараната почивка.

Тя му се усмихна и за миг докосна ръката му. Наистина бяха прекарвали чудесно, поне Хайди. Тя несъмнено бе оставила всичко зад гърба си — циганката, предварителното заседание, на което щатското обвинение бе оттеглено, стария циганин със скапания нос. За Хайди всичко това бе само неприятност от миналото, като приятелството на Били с италианския хулиган от Ню Йорк. Но нещо друго я тревожеше сега; вторият път, когато го погледна отстрани, го потвърди. Усмивката

й бе изчезнала и тя сега го гледаше с миниатюрни бръчици около очите.

— Удоволствието беше мое — отговори той. — Удоволствието беше изцяло мое, мила.

— И като се приберем...

— Ще ти намачкам кокалите пак! — извика той с престорено въодушевление и успя да се захили.

Всъщност той не мислеше, че би могъл да люби когото и да е, дори и ако даласките каубойки преминеха край него в парад по бельо, изработено от холивудския моделиер Фредерик. Нямаше нищо общо с голямата им любовна дейност в Моухонк; беше свързано с онзи проклет късмет. ПО-СЛАБ. Със сигурност не е пишло такова нещо — подсказало му го е въображението. Но не изглеждаше като въображение, по дяволите; изглеждаше истинско като заглавие от „Ню Йорк Таймс“. И това бе най-странното, тъй като никой не можеше да ти предскаже ПО-СЛАБ като очакващ те късмет. Дори СЪДБАТА ТИ Е СКОРО ДА ОТСЛАБНЕШ нямаше да изглежда толкова страшно. Авторите на предсказания се занимаваха с неща като дълги пътешествия и срещи със стари приятели.

Тоест, той си го бе въобразил.

Да, така е.

Тоест, той навярно откачаше.

Е, хайде сега, това не е честно.

Достатъчно честно е. Да загубиш контрол над въображението си не означава нищо добро.

— Можеш и да скочиш върху мене, ако искаш — съгласи се Хайди, — но истинското ми желание всъщност е да скочиш върху кантарчето в банята...

— Стига, Хайди! Отслабнал съм малко, какво от това?

— Много се гордея с тебе, че си отслабнал, Били, но последните пет дни бяхме почти непрекъснато заедно и не можах да разбера как го правиш, по дяволите.

Този път той я изгледа за по-дълго, но тя не му отвърна — само се взираше през предното стъкло със скръстени върху гърдите си ръце.

— Хайди...

— Ядеш, колкото винаги си ял. Може би дори повече. Планинският въздух трябва да е накарал мотора ти да се изфорсира.

— Защо да пресилваме нещата? — попита той, като намали, за да пусне четиридесет цента в автомата за магистралата при Рай. Устните му бяха стиснати така, че образуваха тънка бяла чертица, сърцето му биеше лудо и той изведнъж се вбеси:

— Имаш предвид, че съм голяма едра свиня. Кажи си го направо, щом искаш, Хайди. По дяволите, мога да го понеса.

— Нищо подобно не съм имала предвид! — извика тя. — Защо искаш да ме нараниш, Били? Защо трябва да го правиш, след като прекарахме така хубаво?

Този път не трябваше да я поглежда, за да разбере, че всеки момент ще се разплаче. Позна по разтреперания ѝ глас. Съжаляваше, но това не уби гнева му. Нито пък страха, който го подхранваше.

— Не искам да те засегна — започна той, като стискаше така силно кормилото на олдсмобила, че кокалчетата му побеляха. — Никога не съм искал. Но отслабването е хубаво нещо, Хайди, така че не е нужно все да ми натякваш за него.

— Не винаги е хубаво нещо! — викна тя и го стресна, заради което колата кривна малко. — Не винаги е хубаво нещо и ти го знаеш!

Сега вече плачеше, плачеше и търсеше салфетка в чантичката си по своя едновременно дразнещ и мил начин. Той ѝ подаде носната си кърпа и тя изтри очи с нея.

— Можеш да ми кажеш каквото си искаш, можеш да си лош, можеш, ако искаш, да ме подложиш на кръстосан разпит, Били, можеш дори да развалиш хубавото ни прекарване. Но аз те обичам и ще ти кажа каквото трябва. Когато хората започнат да отслабват, без дори да са на диета, това може да значи, че са болни. Това е един от седемте признака на рака. — Тя му върна носната кърпа. Пръстите им се срещнаха, когато той я пое. Ръката ѝ беше много студена.

Е, вече е казано. Рак. Римува се с юнак и с *осра си гащите пак*. Господ знаеше, че думата неведнъж се бе мяркала в съзнанието на Били, откакто бе стъпил върху теглилката пред магазина за обувки. Беше се показвала като мръсния балон на някой клоун, а той се бе извъръщал от нея. Правил го бе както човек се извъръща от бездомните жени, които се полюляват в мръсните си малки ъгълчета пред гарата... или от циганчетата, които подскочат сред останалата част от циганската тайфа. Циганчетата пееха с гласове, които някак си бяха едновременно монотонни и своеобразно приятни. Циганчетата бяха

жонгльори. Понякога засрамваха местните смешници, като завъртаха по два, даже три пластмасови диска едновременно — върху ръцете, краката, а понякога и върху носовете си. Смееха се, докато правеха всичко това, и изглежда всички страдаха от кожни брлести, кривогледство или заешка устна. Когато човек изведнъж се оказваше лице в лице с толкова странната комбинация от жизненост и грозота, какво друго му оставаше освен да се извърне? Бездомни жени, циганчета и рак. Дори посоката на мислите му го плашеше. Все пак може би беше по-добре; че вече бе казано.

— Чувствувам се отлично — повтори той, може би за шести път от вечерта, когато Хайди го бе попитала да не му е лошо. А беше и вярно, по дяволите! — Освен това правих и упражнения.

Това също беше вярно... поне за последните пет дни. Бяха се изкачили по пътеката-лабиринт заедно и макар че трябваше да издишва през целия път и да прибира корема си, за да мине през няколкото най-тесни места, не бе имало дори и опасност да се заклеци. Всъщност Хайди, задъхана и пухтяща, трябваше на два пъти да моли за почивка. Били дипломатично не бе споменал прекаленото ѝ пушене.

— Сигурна съм, че си се чувствувал отлично — съгласи се тя — и това е много хубаво. Но много хубаво ще бъде да си направиш и контролен преглед. Не си ходил на лекар повече от осемнайсет месеца и на доктор Хюстън сигурно му липсваш...

— Мисля, че той е малък любител на наркотиците — промърмори Халек.

— Малък какъв?

— Нищо.

— Казвам ти обаче, Били, че не можеш да загубиш почти десет кило за две седмици само с упражнения.

— Не съм болен.

— Тогава просто го направи заради мене.

По останалия път до Феървю не си проговориха. На Халек му се искаше да я притисне до себе си и да ѝ каже разбира се, добре, ще направи каквото тя иска. Само че една мисъл му дойде в главата. Изцяло абсурдна мисъл. Абсурдна, но ужасяваща.

Може би в циганските клетви е възприет нов стил, драги приятели и съседи — какво ще кажете за това? По-рано те превръщаха

във върколак или прашаха някой демон да ти отнесе главата посред нощ или нещо подобно, но всичко се променя, нали? Ами ако с докосването си старецът ме е заразил с рак? Права е, това е съвсем очевидно — да загубиш десет кила просто така, както канарчето на някое дете умира в клетката си. Рак на белите дробове... левкемия... меланом...

Мисълта бе налудничава, но това не му помагаше да я отпрати. *Ами ако с докосването си ме е заразил с рак?*

* * *

Линда ги посрещна с порой от целувки и, за тяхно взаимно учудване, извади от фурната много прилична лазаня^[1] и я сервира върху картонени чинийки с лика на големия любител на лазанята, котарака Гарфилд. Попита ги как са прекарали втория си меден месец („Фраза, която върви добре с израза второ детство“, отбеляза сухо Халек в разговор с Хайди същата вечер, след като кухнята бе почистена, а Линда бе излетяла с две от приятелките си, за да продължат играта на стражари и апаши, която бяха започнали преди близо година), но преди да успеят дори да започнат да ѝ разказват за пътуването си, тя извика „О, това ми напомня!“, и през останалата част от вечерята ги забавляваше с разказите за чудеса и ужаси от прогимназията във Феървю — история с продължение, която бе по-привлекателна за нея, отколкото за Халек и жена му, макар че и двамата се опитваха да я изслушат с внимание. В края на краищата бяха отсъствували почти цяла седмица.

Преди да изхвъркне навън, тя шумно целуна Халек по бузата и извика:

— Довиждане, хърбо!

Халек я проследи с поглед как се качва на велосипеда си и тръгва по алеята пред къщата с развяна конска опашка и тогава се обърна към Хайди. Беше смаян.

— Сега — започна тя, — ще ме изслушаш ли?

— Ти си ѝ казала. Обадила си се предварително и си ѝ поръчала да каже това. Заговор между жени.

— Не.

Той проучи лицето ѝ и уморено кимна:

— Не, сигурно не си.

Хайди го придума да се качи на горния етаж, където накрая се озова в банята без нищо друго върху себе си освен кърпата около кръста. Испита силно чувство за déjà vu^[2] — изминалото време бе така осезаемо, че леко му прилоша. Беше почти точна възстановка на деня, когато бе стоял върху същото кантарче с кърпа от същия светлосин комплект, увита около кръста. Липсваше единствено приятният мирис на пържещ се бекон откъм долния етаж. Всичко друго бе съвсем същото.

Не. Не, не беше. Имаше нещо съвсем различно.

Миналия път трябваше да се приведе, за да разчете неприятното съобщение върху циферблата. Налагаше се да го направи, защото шкембето му пречеше.

Шкембето си бе там, но бе намаляло. В това нямаше съмнение, тъй като сега можеше да погледне право надолу и да види цифрите.

В прозорчето на кантарчето се четеше 104.

— Това е то — отсече Хайди. — Ще уредя доктор Хюстън да те приеме.

— Това кантарче показва по-малко — тихо се обади Халек. — Винаги си е било такова. Затова го харесвам.

Тя го изгледа студено.

— Стига толкова щуротии, приятелю. През последните пет години все се оплакваш, че показва повече — и двамата го знаем. — В ярката бяла светлина на банята виждаше колко искрено е разтревожена тя. Опънатата по скулите ѝ кожа лъщеше.

— Остани си там — нареди накрая тя и излезе от банята.

— Хайди?

— Не мърдай! — отвърна му, докато слизаше.

Върна се след малко с неотворен пакет захар. „Нето тегло 5 кг.“, пишеше на плика. Тя го метна на кантарчето. Цифрите се повъртяха и накрая спряха на 05,1.

— Знаех си — мрачно отсече тя. — Аз също се тегля, Били. Не показва по-малко и никога не е показвало. Сочи по-голямо тегло, както и ти винаги си казвал. И то ненапразно, защото и двамата го знаем. На по-дебелия човек му харесва неточното кантарче. Благодарение на него по-лесно се пренебрегват реалните факти. Ако...

— Хайди...

— Ако кантарчето показва, че тежиш 104 килограма, това значи, че всъщност си стигнал до 103. Моля ти се, нека...

— Хайди...

— Нека ти уговоря час за преглед.

Той млъкна и погледна босите си крака, а после тръсна глава.

— Били!

— Сам ще си го уредя — реши той.

— Кога?

— В сряда. Ще си го уговоря в сряда. Хюстън отива всяка сряда следобед в градския клуб да играе голф. — Понякога играе с неповторимия любител на цици и целувач на съпруги Кари Росингтън. — Ще говоря лично с него.

— Защо не му се обадиш довечера? Или още сега?

— Хайди — каза той, — стига толкова.

Нещо в лицето му трябва да я е убедило да не настоява повече, защото тази вечер не спомена отново за това.

---

[1] Лазаня — печено на фурна ястие от юфка, кайма и подправки — Б.пр. ↑

[2] Deja vu (фр.) — Вече видяно — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

100

Неделя, понеделник, вторник.

Били умишлено не се доближаваше до кантарчето на горния етаж. Хранеше се обилно на всяко ядене, макар че, както само един-два пъти в живота му на възрастен човек се бе случвало, не беше ужасно гладен. Спря да крие бисквитите си зад пакетчетата готова супа „Липтън“ в кухненския килер. Ядеше резенчета с подправки и сирене крема, намазано върху солени „Риц“, по време на двойния мач по бейзбол между Янкис и Ред сокс. Пакетче карамелизирани пуканки, докато беше на работа в понеделник сутрин, и кесийка солени пръчици със сирене следобеда — едно от тях или навярно комбинацията предизвика доста притеснителна серия пръдни, които продължиха от около четири часа докъм девет вечерта. Насред новините Линда изфуча от стаята с телевизора, като съобщи, че ще се върне, ако някой раздаде противोगази. Били се усмихна виновно, но не се помръдна. От опит знаеше, че смяната на стаята почти не помага при този тип пръдни. Като че ли отвратителните неща бяха прикрепени за тебе с невидими гумени ръце. Следваха те навсякъде.

Но по-късно, докато гледаха „Справедливост за всички“ по програмата за семейството, той и Хайди изядоха по-голямата част от една пита със сирене „Сара Лий“.

Във вторник, докато караше към къщи на връщане от работа, той спря край кънетикътската магистрала при Норуок и си взе два големи луксозни сандвича от закусвалнята „Бъргър кинг“. Започна да ги яде, както винаги правеше, когато караше — просто ги напипваше, смачкваше ги и ги поглъщаше хапка по хапка...

Дойде на себе си, като наближи Уестпорт.

За миг съзнанието му изглеждаше като отделено от физическото му тяло — не беше мислене, нито разсъждение; беше отделяне. Подсети се за обзелото го чувство за прилошаване, което бе изпитал върху кантарчето в банята вечерта, когато се върнаха с Хайди от

Моухонк, и му хрумна, че е навлязъл в съвършено нова област на мисловната дейност. Чувствуваше се почти като че ли е добил своеобразно астрално присъствие — познавателен спътник, който го наблюдаваше отблизо. И какво виждаше този спътник? Най-вероятно нещо повече абсурдно, отколкото ужасяващо. Пред него стоеше мъж на почти трийсет и седем години, обут в обувки „Бали“, с меки контактни лещи „Бауш и Лом“ на очите си, мъж, облечен в костюм и жилетка, които му бяха стрували шестстотин долара. Трийсет и шест годишен надебелял американец от мъжки пол, с кавказко потекло, седнал зад кормилото на Олдсмобил 98, модел 1981, който нагъваше огромен хамбургер, а майонезата и парченцата нарязана маруля падаха върху оловносивата му жилетка. Би могъл да се смееш, докато заплачеш. Или докато закрещиш.

Изхвърли остатъците от втория си сандвич през прозореца, а после погледна лигавата смес от сокове и сос върху ръката си с отчаяние и ужас. Тогава направи единственото възможно нещо при тези обстоятелства — изсмя се. И си обеща: Стига толкова. Ще сложа край на угощенията.

Вечерта, докато седеше пред камината и четеше „Уол стрийт джърнал“, Линда дойде да го удостои с целувка за лека нощ, отдръпна се малко и каза:

— Започнал си да приличаш на Силвестър Сталоун, татко.

— О, Боже — отговори ѝ Халек, блещейки очи, а после и двамата се засмяха.

Били Халек откри, че някакъв нескопосан ритуал придружаваше процедурата му за теглене. Кога бе станало това? Като дете просто бе скачал върху кантарчето от време на време, поглеждал бе небрежно тежестта си и бе си заминавал. Но в някой момент от времето, когато бе наддал от 84 до далече над 100 килограма, колкото и невъзможно да изглеждаше, ритуалът бе започнал.

Ритуал, глупости, помисли си той. Навик. Това е всичко, просто навик.

Ритуал, настояваше по-дълбокият му, нетърпящ възражения вътрешен глас. Беше агностик и не бе прекрачвал прага на която и да е черква от деветнайсетгодишен, но можеше да разпознае ритуала, когато го видеше, а и тази процедура по претеглянето напомняше

почти за покаяние. *Виждаш ли, Боже, правя същото всеки път, така че предпази този бял, проспериращ адвокат от сърдечен или мозъчен удар, които всяка статистическа таблица в света казва, че мога да очаквам към четиридесет и седем годишна възраст. В името на холестерола и наситените тлъстини те умоляваме. Амин.*

Ритуалът започва в спалнята. Събличане на всички дрехи. Слагане на тъмнозеления велурен халат. Хвърляне на всички мръсни дрехи в коша за пране. Ако това е първото или второто обличане на костюма и ако по него няма никакви необикновени петна — прибирането му на закачалка в гардероба.

Движение по коридора към банята. Влизане със страхопочитание, преклонение, нежелание. Тук е изповедалнята, където човек трябва да се срещне с теглото си, а по-нататък и със съдбата си. Събличане на халата. Закачването му на кукичка до ваната. Облекчаване на пикочния мехур. Ако ходенето по голяма нужда изглежда възможно, дори и малко, направи опит. Нямаше никаква представа колко би могло да тежи едно ходене по голяма нужда, но принципът бе логичен и непоклатим — изхвърли зад борда всеки ненужен баласт.

Хайди бе наблюдавала ритуала и веднъж даже го бе попитала саркастично дали не би искал щраусово перо за рождения си ден. Тогава, бе предложила, би могъл да си го набута в гърлото и да повърне един-два пъти преди да се претегли. Били й бе казал да върви по дяволите... но по-късно вечерта се бе хванал да мисли, че идеята има положителни страни.

В сряда сутринта за първи път от години насам Били пренебрегна целия този ритуал. В сряда сутринта Били стана еретик. Беше се превърнал навярно и в нещо по-лошо, тъй като, подобно на почитателя на дявола, който умишлено изопачава религиозната церемония, като закрепва кръстовете обратно и рецитира „Отче наш“ отзад напред — Халек изцяло преобърна действията си.

Облече се, напълни джобовете си с всички монети, които имаше под ръка (плюс швейцарското военно ножче, разбира се), сложи си най-тромавите и най-тежки обувки, после изяде огромна закуска, като мрачно пренебрегна пулсиращия си пикочен мехур. Излапа две пържени яйца, четири резена бекон, препечени филийки и картофена салата. Пи портокалов сок и чаша кафе (с три лъжички захар).

С всичко това, блискащо се в него, Халек мрачно се изкачи по стълбите към банята. Постоя за миг загледан в кантарчето. Никога не се бе радвал на вида му, но сега му изглеждаше още по-малко приятно.

Стегна се и се качи. 100.

Не може да бъде! Сърцето му се бе разтупкало. По дяволите, не! Нещо не е в ред! Нещо...

— Стига — прошепна Халек с нисък дрезгав глас. Отстрани се от кантарчето, както човек се отдръпва от куче, за което се знае, че хапе. Допря гърба на дланта си до устата и я потри бавно.

— Били? — потърси го Хайди отдолу. Халек се обърна наляво и видя собственото си бяло лице, което се взираше към него от огледалото. Под очите му се очертаваха лилави торбички, каквито никога не бе имал преди, а бръчиците по челото му изглеждаха още по-дълбоки.

Рак, помисли си отново, а думата се смеси с онова, което циганинът му бе пошепнал.

— Били? Горе ли си?

Рак — сигурно е, че е това. Някак си ме е прокълнал. Старицата е била жена му... или може би сестра му... и той ме е прокълнал. Възможно ли е това? Възможно ли е ракът да разяжда тялото ми в този момент, да ме яде отвътре, както носът му...

Тих, ужасен звук се откъсна от устните му. Лицето на мъжа в огледалото бе болнаво и ужасяващо, блатистото лице на отколешен инвалид. В този миг Халек почти го повярва — че има рак, че е прояден от него.

— Би-лии!

— Да, тук съм. — Гласът му бе спокоен. Почти.

— Боже, викам те от един час!

— Извинявай. — *Само не се качвай тук, Хайди, недей да ме виждаш в това състояние, защото ще ме закараш в гадната клиника „Мейо“ още днес до обед. Само си стой долу, където ти е мястото. Моля те.*

— Няма да забравиш да си уредиш среща с Майкъл Хюстън, нали?

— Не — отговори й. — Ще си уредя.

— Благодаря ти, мили — тихо отвърна Хайди и за щастие се оттегли.

Халек употреби най-после клозета, след това изми ръцете и лицето си. Когато реши, че е започнал да прилича отново на себе си, горе-долу, слезе на долния етаж, като се опитваше да си подсвирква.

Никога през живота си не бе се чувствувал така уплашен.

ГЛАВА 6

98

— Колко тежиш? — попита доктор Хюстън. Халек, след като вече бе застанал срещу него, реши да бъде откровен и му каза, че е отслабнал с около петнайсет килограма за три седмици. — Брей! — учуди се Хюстън.

— Хайди е малко разтревожена. Нали ги знаеш какви са съпругите...

— Има право да е разтревожена — каза Хюстън.

Майкъл Хюстън беше типичният жител на Феървю — красив белокоос лекар с тропически загар. За някой, който го видеше седнал на една от масите с чадъри около открития бар на градския клуб, той изглеждаше като по-млад вариант на Маркърс Уелби, медицински доктор. Той и Халек сега седяха на бара край басейна, известен като водната дупка. Хюстън бе обут в червени гащета за голф, пристегнати с лъскав бял колан. На краката му имаше бели обувки за голф. Ризата му беше „Лакоста“, а часовникът — „Ролекс“. Пиеше пиня колада^[1]. Една от редовните му смешки беше да я нарича „пенис коладас“. Той и жена му имаха две невероятно красиви деца и живеяха в една от по-големите къщи по Лантърн драйв — от тях до градския клуб се стигаше пеша, факт, с който Джени Хюстън се хвалеше, когато бе пияна. Това значеше, че къщата им бе струвала доста повече от сто и петдесет хиляди. Хюстън караше кафяв мерцедес с четири врати. Тя караше кадилак „Симарон“, който приличаше на ролс-ройс, страдащ от хемороиди. Децата им ходеха на частно училище в Уестпорт. Ключката във Феървю — а тя в повечето случаи биваше вярна — беше, че Майкъл и Джени Хюстън са постигнали взаимно съгласие в живота си — той бе отявлен любовчия, а тя започваше коктейлите си с уиски от три часа следобед. Просто типично семейство от Феървю, помисли си Халек и изведнъж се почувствува и уморен, и уплашен. Или познаваше тия хора прекалено добре, или си мислеше, че е така — и в двата случая резултатът бе един и същ.

Погледна към собствените си блестящи бели обувки и си каза: *С кого се будалкаш? Ти също се кичиш с перата на племето.*

— Искам да те видя в кабинета си утре — отсече Хюстън.

— Имам дело...

— Зарежи делото. Това е по-важно. Кажи ми междувременно следното. Имал ли си някакви кръвотечения? Ректални? През устата?

— Не.

— Забелязвал ли си скалпа ти да кърви, когато си решиш косата?

— Не.

— А рани, които не искат да зараснат? Или корички, които падат и отново се образуват?

— Не.

— Чудесно — обяви Хюстън. — Между другото, днес направих осемдесет и четири точки. Какво ще кажеш?

— Мисля, че трябва да минат още няколко години преди да получиш майсторска степен — отговори Били.

Хюстън се засмя. Пристигна келнерът. Хюстън поръча още един пенис коладас. Халек си поиска бира „Милър“. Милър лека, почти каза на сервитьора по силата на навика, но после се спря. Лека бира му трябваше колкото... ами колкото му трябваше и ректално кръвотечение.

Майкъл Хюстън се наведе към него. Очите му бяха сериозни и Халек отново почувствува страха, като тънка и гладка стоманена игла, да сондира обвивката на стомаха му. Потиснат осъзна, че нещо се е променило в живота му и то не към по-добро. Съвсем не към по-добро. Вече бе много уплашен. Отмъщението на циганина.

Сериозните очи на Хюстън бяха приковани върху Били и на Били се стори, че чува: *Възможността да имаш рак е пет към шест, Били. Дори не ми трябват рентгенови снимки, за да ти го кажа. Оставил ли си завещание? Добре ли си се погрижил за осигуряването на Хайди и Линда? Не си мислиш, че това може да ти се случи, докато си сравнително млад човек, но може. Може.*

С тихия тон на човек, който казва нещо поверително, Хюстън попита:

— Колко носачи за ковчега са необходими, когато се погребва някой харлемски негър?

Били с престомена усмивка поклати глава.

— Шест — отговори си Хюстън. — Четирима да носят ковчега, а двама — радиото.

Той се изсмя, а Били Халек направи имитация на усмивка. В съзнанието си обаче той ясно виждаше циганина, който го бе приचाкал пред съдебната палата на Феървю. Зад него, до бордюра, в зоната, където паркирането е забранено, стоеше огромен стар пикап с прикачен домашно изработен караван. Караванът бе покрит със странни знаци около централната рисунка — не особено сполучливо изображение на еднорог, коленичил, с наведена глава пред циганка с гирлянда цветя в ръце. Циганинът бе облечен в зелена жилетка, чийто плат бе изтъкан от диагонални нишки, а вместо копчета имаше сребърни монети. Като гледаше как Хюстън се смее на собствената си смешка, а алигаторът на ризата му подскача заедно с изблиците на смеха, Били си помисли: *Ти помниш много повече за този човек, отколкото си мислиш. Струваше ти се, че помниш само носа му, но това изобщо не е вярно. Спомняш си почти всичко.*

Деца. Имаше деца в кабината на старата кола, които го гледаха с бездънните си кафяви, почти черни очи.

— **По-слаб** — бе казал старецът и въпреки мазолестите му ръце милувката му бе милувка на любовник.

Регистрационни номера от щата Далауеър, изведнъж си помисли Били. Колата имаше номера от Делауеър. А лепенката на бронята, нещо...

Ръцете на Били изтръпнаха и за миг си помисли, че би могъл да изкрещи, както веднъж бе чул точно на същото място да крещи една жена, която бе помислила, че детето ѝ се дави в басейна.

Били Халек си спомни как за първи път бяха видели циганите в деня, когато пристигнаха във Феървю.

Бяха паркирали край едната страна на общинския парк във Феървю и децата им бяха изтичали да играят по поляната. Циганите стояха, като си говореха и ги гледаха. Бяха облечени ярко, но не в селските дрехи, които някой по-възрастен човек би могъл да свърже с холивудската версия за циганите през трийсетте и четиридесетте години. Имаше жени в разноцветни летни рокли, жени в рибарски панталони до прасците, момичета с дънки „Джордаш“ или „Калвин Клайн“. Изглеждаха весели, жизнени и някак опасни.

Един младеж изскочи от микробус фолксваген и започна да жонглира с неестествено големи фигури от боулинг. ВСЕКИ ТРЯБВА ДА ВЯРВА В НЕЩО, пишеше върху тениската на младежа, И СЕГА АЗ ВЯРВАМ, ЧЕ ЩЕ ИЗПИЯ ОЩЕ ЕДНА БИРА. Децата на Феървю се затичаха към него като привлечени от магнит и развълнувано запищяха. Под ризата на младежа играеха мускули, а един гигантски Христов кръст подскачаше върху гърдите му. Майки от Феървю събраха някои от децата и ги отнесоха. Други майки не бързаха толкова. По-големите деца от града се приближиха към циганчетата, които спряха играта си, за да ги наблюдават. *Градски деца, казваха тъмните им очи. Навсякъде, където ни извеждат пътищата, виждаме градски деца. Знаем очите и прическите ви; знаем как скобите за изправяне на зъбите ви ще проблеснат на слънцето. Ние самите не знаем къде ще бъдем утре, но знаем къде ще бъдете вие. Не ви ли отегчават все същите места и все същите лица? Ние мислим, че ви отегчават. Мислим, че затова накрая винаги ни намразват.*

Били, Хайди и Линда Халек бяха там тогава — два дни преди Халек да блъсне и да убие старата циганка на по-малко от половин километър от това място. Този ден бяха обядвали сред природата и сега чакаха да започне първият пролетен концерт на духовия оркестър. Повечето от останалите бяха дошли този ден в парка по същата причина — факт, който циганите без съмнение знаеха.

Линда се изправи, изтърси дънките си като на сън и тръгна към младежа, който жонглираше с фигурите от боулинг.

— Линда, стой тук! — рязко ѝ нареди Хайди. Ръката ѝ хвана яката на пуловера и я подръпваше, както често правеше, когато беше разтревожена. Халек си мислеше, че тя дори не го съзнава.

— Защо, мамо? Нали е карнавал... поне аз така си мисля.

— Цигани са — отвърна Хайди. — Стой настрана. Те всички са мошеници.

Линда изгледа първо майка си, а после и татко си. Били сви рамене. Линда стоеше, без да съзнава изпълненото си с желание изражение, помисли си Били, както и Хайди не съзнаваше, че е хванала яката си и ту я вдига притеснено към гърлото си, ту я сваля надолу.

Младежът върна фигурите си от боулинг една по една в отворената странична врата на микробуса, а едно усмихнато

тъмнокосо момиче с почти неземна красота му подхвърли един след друг пет индиански стика. Младежът започна да жонглира с тях, като се усмихваше и от време на време подхвърляше един от стиковите под ръката си и тогава извикваше „Хой!“.

По-възрастен мъж с гащиризон и карирана риза започна да раздава стрелички. Красивото момиче, което бе хванало фигурите от боулинг и бе подхвърлило индианските стикове, сега с лекота изскочи от вратата на камиона със статив в ръка. Докато го закрепваше, Халек си помисли: *Ще ни покаже някои лоши морски пейзажи, а може би и портрети на президента Кенеди.* Но вместо рисунка, тя постави на статива мишена. Някой отвърте ѝ подхвърли прашка.

— Джина! — викна младежът, който жонглираше с индианските стикове. Ухили се широко, като разкри липсата на няколко предни зъба. Линда рязко седна. Представата ѝ за мъжка красота бе оформена от постоянното гледане на телевизия и сега хубостта на младежа за нея бе помрачена. Хайди престана да си играе с яката на дрехата си.

Момичето подхвърли прашката на момчето. То пусна един от стиковите и започна вместо него да подхвърля прашката. Халек си спомни, че бе помислил — *това сигурно е почти невъзможно.* Момчето го направи два-три пъти, после ѝ метна прашката обратно и някак си успя да вдигне изпуснатия стик, докато задържаше останалите във въздуха. Тук-таме изръкопляскаха. Някои от местните жители се усмихваха — самият Били също, — но повечето гледаха недоверчиво.

Момичето се отдалечи от поставката с мишената, извади няколко топчета от джоба си и бързо изстреля три право в центъра — *пlop, пlop, пlop.* Скоро бе заобиколена от момчета (и няколко момичета), които започнаха настойчиво да искат и те да опитат. Тя ги подреди, като ги организираше бързо и ефикасно, сякаш бе учителка от детската градина, която подготвя децата за тоалетната по време на междучасието в 10,15. Две циганчета приблизително на годините на Линда изскочиха от стар фургон и започнаха да ровят из тревата, за да съберат употребената амуниция. Приличаха си като две капки вода, очевидно бяха близнаци. Единият носеше златна халка на лявото си ухо, а брат му носеше съща такава на дясното. *Дали по това ги различава майка им,* помисли си Били.

Никой нищо не продаваше. Бяха предпазливи. Нямахте и мадам Азонка, която да гледа на карти.

Въпреки това една полицейска кола от Феървю пристигна твърде скоро и от нея слязоха две ченгета. Единият бе Хоупли, шефът на полицията, мъж с груба хубост на около четиридесет години. Част от дейността престана и още майки използваха затишието, за да хванат отново прехласнатите си деца и да ги отведат. Някои от по-големите протестираха, а Халек видя сълзи в очите на някои от по-малките.

Хоупли започна да разисква нещо с циганина, който бе жонглирал (индианските му стикове, боядисани в ярки червено-сини черти, сега бяха пръснати около краката му), и с по-възрастния мъж с гаширизона. Гаширизонът каза нещо. Хоупли поклати глава. После жонгльорът каза нещо и започна да ръкомаха. Докато говореше, доближи полица, който придружаваше Хоупли. Сега сцената вече напомняше на Халек за нещо и след миг той се досети. Приличаха на бейзболни играчи, които спорят със съдиите за някой фал.

Гаширизонът хвана ръката на жонгльора и го изтегли една-две стъпки назад, което подсили впечатлението — треньорът се опитва да предпази буйната млада глава от изгонване. Младежът каза още нещо. Хоупли отново поклати глава. Младежът се разкрещя, но поради силния вятър Били чуваше само звуци, но не и думи.

— Какво става, мамо? — искрено запленена попита Линда.

— Нищо, мила — отвърна Хайди. Изведнъж тя делово започна да прибира храната. — Гладна ли си още?

— Да. Татко, какво става?

За миг той едва не ѝ каза: *Наблюдаваш класическа сцена, Линда. Тя е от типа на „изнасилването на сабинянките“.* Тази сега се нарича *изгонването на нежеланите*. Но Хайди не сваляше очи от лицето му, устните ѝ бяха СВИТИ И очевидно мислеше, че сега не е моментът за остроумия.

— Нищо особено — успокои я той. — Малко различие в мненията.

Всъщност нищо особено бе точно казано — нямаше отвързани кучета, поклащащи се палки, нито полицейска камионетка, спряна до ъгъла на парка. С почти театрално предизвикателство жонгльорът се отскубна от гаширизона, вдигна индианските си стикове и отново ги заподхвърля. Гневът обаче бе притъпил рефлексите му и този път не

можа да се представи добре. Два етика почти веднага паднаха. Единият удари крака му и от децата долетя смях. Помощникът на Хоупли обезпокоено пристъпи напред. Хоупли, без изобщо да губи самообладание, го задържа почти така, както гащиризонът бе задържал жонгльора. Хоупли се облегна на един бряст и мушна палци в широкия си колан, като не гледаше към нещо определено. Каза няколко думи на другото ченге и полицаят извади бележник от джоба си. Той напљунчи палеца си, отвори бележника и отиде към най-близката кола — преустроена катафалка кадилак от началото на шейсетте години. Започна да пише. Правеше го с прекалена показност. Когато свърши, отиде до микробуса фолксваген.

Гащиризонът се приближи до Хоупли и започна припряно да му говори. Хоупли сви рамене и погледна настрани. Другият полицаи се премести към една стара лимузина форд. Гащиризонът остави Хоупли и отиде при младежа. Каза му нещо настойчиво, като движеше ръце в топлия пролетен въздух. За Били Халек сцената започна да губи и малкото интерес, който бе представлявала. Вече започваше да не забелязва циганите, които бяха направили грешката да спрат във Феървю по пътя си за никъде.

Жонгльорът рязко се извърна и тръгна към микробуса, като просто остави останалите индиански стикове да паднат в тревата (микробусът бе паркиран зад пикапа с жената и еднорога, нарисувани върху домашно изработения караван). Гащиризонът се наведе да ги събере и междувременно говореше оживено на Хоупли. Хоупли отново вдигна рамене и макар че Били Халек нямаше никакви телепатични способности, той знаеше, че Хоупли се забавлява с това, както знаеше, че той, Хайди и Линда ще имат остатъци от храната и за вечеря.

Младата жена, която бе изстрелвала топчета към мишената, се опита да каже нещо на жонгльора, но той сърдито я подмина и се качи в микробуса. Тя остана за миг загледана в гащиризона, чиито ръце бяха пълни с индиански стикове, после също влезе в микробуса. Халек можеше да изличи останалите си възприятия, но за известно време му бе невъзможно да не забелязва нея. Косата ѝ бе дълга и естествено чуплива, без каквато и да е превръзка. Спускаше се под раменете ѝ като черен, почти варварски порой. Импримираната ѝ блуза и скромната машинно плетена пола навярно бяха купени от магазините „Сиърс“ или „Дж. Пени“, но тялото ѝ бе екзотично като на някое рядко

животно от семейството на котките — пантера, чита, северен леопард. Докато се качваше в микробуса, плисетата на полата ѝ се вдигнаха за миг и той видя прекрасното очертание на бедрото ѝ отвътре. В този момент той я пожела много силно и видя себе си върху нея в най-късен нощен час. И в това желание имаше нещо много първично. Върна погледа си върху Хайди, чийто устни сега бяха стиснати така, че бяха побелели. Очите ѝ приличаха на матови монети. Тя не бе видяла погледа му, но бе зърнала повдигането на плисетата и онова, което беше под тях, и бе разбрала отлично.

Ченгето с бележника стоеше загледано, докато момичето се прибра. Тогава затвори бележника си, сложи го в джоба и се върна при Хоупли. Циганките привикваха децата си към каравана. Гащиризонът, чиито ръце бяха пълни с индиански стикове, отново се приближи към Хоупли и му каза нещо. Хоупли решително тръсна глава.

И това беше всичко.

Дойде и втора полицейска кола — аварийните ѝ светлини бавно се въртяха. Гащиризонът я погледна, после обърна очи към парка със скъпите, доказано безопасни пособия за детски игри и навеса за оркестъра. Ленти от крепова хартия все още весело се развяваха от някои напъпили дървета — остатъци от предишната неделя, когато тук бе имало великденски празненства.

Гащиризонът се върна към собствената си кола, която стоеше най-отпред на колоната. Когато запали двигателя ѝ, всички останали го последваха. Повечето бяха шумни и нерегулирани.

Халек дочу, че много бутала липсваха и видя кълбета сив пушек от ауспусите, фургонът на гащиризона потегли с пращане и пукане. Останалите тръгнаха в колона след него, без да обръщат внимание на местното движение, завиха покрай парка и се насочиха към центъра на града.

— Всички са запалили фаровете си! — възкликна Линда. — Че то е като погребение.

— Останали са две сладки — делово се намеси Хайди. — Вземи едната.

— Не искам. Преяла съм. Татко, тези хора...

— Никога няма да имаш осемдесет сантиметра обиколка на бюста, ако не ядеш — каза ѝ Хайди.

— Реших, че не ми трябва осемдесетсантиметров бюст — отговори Линда с тона си на високопоставена дама, с който винаги изумяваше Халек. — В наши дни на мода са задниците.

— Линда Джоун Халек!

— Аз ще взема едната — обади се Халек.

Хайди го изгледа хладно — *Аха... ти ли ще я вземеш?* — и му я подхвърли. После запали едно от дългите си цигари. Накрая Били изяде и двете сладки. Хайди изпуши половин пакет цигари преди концертът на оркестъра да свърши и пренебрегна неумелите опити на Били да я развесели. Но тя оправи настроението си по пътя към къщи и циганите бяха забравени. Поне до вечерта.

Когато влезе в стаята на Линда да я целуне за лека нощ, тя го попита:

— Полицията изгонваше ли тия хора от града, татко?

Били си спомняше, че я бе погледнал внимателно, като се чувствуваше едновременно отегчен и абсурдно поласкан от въпроса ѝ. Тя отиваше при Хайди, щом се интересуваше колко са калориите в парче немски шоколадов кейк, но за по-суровите истини идваше при Били и това някак не му се струваше справедливо.

Седна на леглото ѝ, като си мислеше, че все още е много малка и че е от несъмнено добрите момичета. Можеше да бъде наранена. Чрез лъжа това би се избягнало. Но лъжите за неща като тези, които бяха станали през деня в парка на Феървю, често се връщаха, за да преследват родителите — Били много ясно си спомняше как баща му бе казал, че онанирането води до заекване. Баща му беше добър човек почти във всяко отношение, но Били никога не бе му простил тази лъжа. Все пак с Линда беше преминал през доста тежки изпитания — обсъждали бяха хомосексуалистите, устния секс, венерическите болести и възможността Бог изобщо да не съществува. Бе трябвало да дочака сам да има дете, за да разбере колко мъчителна може да бъде честността.

Изведнъж си помисли за Джинели. Какво би казал Джинели на дъщеря си, ако бе на негово място? Нежеланите не трябва да се допускат в града, сладурано. Защото всъщност до това се свеждаше всичко — *просто нежеланите да не се допускат в града.*

Но тук имаше повече истина, отколкото можеше да си позволи да й каже.

— Да, мисля, че това правеше. Те бяха цигани, сладка моя. Скитници.

— Мама каза, че са мошеници.

— Много от игрите им са измамнически, а и предсказанията им са също неверни. Когато пристигнат в град като Феървю, полицията ги подканва да си отидат. Обикновено се представят за много ядосани, но всъщност нямат нищо против.

Бам! В главата му се появи малко знаменце. Лъжа № 1.

— Закачат афиши или пръскат листовки, в които казват къде ще бъдат — обикновено се спазаряват с някой фермер или с някой земевладелец вън от града. След няколко дни си тръгват.

— Но защо изобщо идват? Какво правят?

— Ами... винаги има хора, които искат да им се предскаже бъдещето. Има и игри на случайността. Хазарт. Тъкмо те обикновено са мошенически.

Или може би някое бързо, екзотично похождение, помисли си Халек. Отново си спомни за плисетата от полата на момичето, когато се качваше в микробуса. Как се движеше тя? Отговори си наум: *Като океана, който се подготвя за бурята, ето как.*

— Продават ли на хората наркотици?

В наши дни не ти трябва да купуваш наркотици от циганите, мила; можеш да си ги вземеш от двора на училището.

— Може би хашиш — отговори й — Или опиум.

Беше дошъл в тази част на Кънетикът още като момче и бе останал тук — във Феървю или в съседния Нортпорт. Почти двайсет и пет години не бе виждал никакви цигани... откакто беше малко дете в Северна Каролина, когато загуби пет долара — джобните си пари, които бе спестявал от три месеца, за да купи подарък за рождения ден на майка си — при игра на колелото на съдбата. Предполагаше се, че не е разрешено на деца под шестнайсет години да играят, но — естествено — ако човек разполагаше с монетите или с дългите зеленички, можеше да отиде и да ги заложи. Някои неща никога не се променят, помисли си той, и преди всичко старата поговорка, че когато говорят парите, всичко друго мълчи. Ако преди днешния ден го бяха питали, би свил рамене и би казал, че пътуващите цигански кервани

сигурно вече са изчезнали. Идваха отникъде и така си тръгваха — като глухарчетата. Правеха сделки, доколкото можеха, а после изчезваха от града с долари в мазните си портмонета. Печелеха по начин, презиран и от самите тях. Но оцеляваха. Хитлер се бе опитал да ги изтреби заедно с евреите и хомосексуалистите, но те навярно можеха да надживеят хиляди хитлеровци.

— Мислех, че общинският парк е за всички — настояваше Линда. — Така ни учат в училище.

— Е, в известен смисъл е така — отговори Халек. — „Общински“ значи употребяван общо от гражданите. От данъкоплатците.

Бам! Лъжа № 2. Тази идея е отхвърлена през 1931, когато група бедни фермери от картофените плантации издигнали бедняшко селище в самия център на Луистън, щата Мейн. Градските власти подали жалба в Рузвелтовия върховен съд, но делото им дори не стигнало до заседателната зала. Станало така, защото настанили селището си в парка Петингил, а той бил общинска собственост.

— Същото е и когато пристигне някой цирк — подсили мисълта си той.

— А циганите защо не са си взели разрешително, татко? — Гласът ѝ вече бе сънлив. Слава Богу.

— Е, може би са забравили.

Но и никой изобщо не би им го дал, Лин. Не и във Феървю. Не, щом общинският парк се вижда от Лантърн драйв и от градския клуб, не, щом този изглед е част от онова, за което си платил — заедно с частните училища, където децата учат програмиране на чисто нови компютри „Епъл“ и „ТРС-80“, заедно със сравнително чистия въздух и спокойствието през нощта. Пътуващ цирк може. Великденските тържества са още по-добри. Но цигани? Вземай си шапката и да те няма! Познаваме мръсотията веднага щом я видим. Не че самите ние я докосваме, Боже, не! Имаме си домашни прислужници и пазачи, които изхвърлят мръсотията от къщите ни. А покаже ли се в общинския парк, имаме си Хоупли. Но тези истини не са за момиче от прогимназията, помисли си Халек. Това, са истини, които се научават в гимназията и в колежа. Може би ще ги научиш от другарките си в колежанския женски клуб, а може би просто ще си дойдат, като

късовълнови предавания от космоса. *Те не са като нас, мила. Не ги доближавай!*

— Лека нощ, татко.

— Леща нощ, Лин.

Целуна я пак и излезе.

Дъждът, подет от внезапен силен порив на вятъра, зачука по прозорците на кабинета и Халек се събуди като от дрямка.

Те не са като нас, мила, помисли си отново и се изсмя на глас в тишината. Звукът го уплаши, тъй като само откачените се смеят сами в стаята. Те го правят непрекъснато и тъкмо затова са откачени.

Те не са като нас.

И никога да не беше вярвал в това преди, сега му вярваше.

Сега, когато беше **По-слаб**.

Халек гледаше как медицинската сестра на Хюстън взема едва-две-три ампули кръв от лявата му ръка и ги поставя в количката като яйца в картон. Преди това Хюстън му бе дал три талона за вземане на изпражнения и му бе казал да ги предаде после. Халек ги сложи мрачно в джоба си, след което се наведе за изследването на ануса, като се ужасяваше от унижението, а то както винаги, бе нещо повече от дребно неудобство. Чувството, че го обсебват. Че нахълтват в него.

— Отпусни се. — Хюстън нагласи тънката гумена ръкавица. — Докато не усещаш и двете ми ръце на раменете си, всичко е наред.

И се засмя от сърце.

Халек затвори очи.

С Хюстън се срещнаха отново след два дни — каза му, че се е погрижил кръвната му картина да се направи с предимство. Халек седна в подобната на бърлога стая (картини на платноходи по стените, дълбоки кожени столове, дебел сив килим), където Хюстън правеше прегледите си. Сърцето му биеше силно, а по слепоочията си усещаше капчици студена пот. *Няма да плача пред човек, който разказва негърски вицове, каза си не за първи път яростно и мрачно той. Ако трябва да плача, ще подкарам извън града, ще паркирам колата и ще го направя*

— Всичко излежда добре — спокойно каза Хюстън.

Халек примигна. Страхът така дълбоко се бе загнездил у него, че бе сигурен — не е чул както трябва:

— Какво?

— Всичко изглежда добре — повтори Хюстън. — Ако искаш, Били, можем да направим и още тестове, но в момента не виждам смисъл. Кръвта ти всъщност изглежда по-добре, отколкото на последните два прегледа. Холестеролът е спаднал, а също и триглицеридите. Отслабнал си още малко — сестрата те е премерила и си бил 97 кила сутринта, — но какво мога да ти кажа? Все още си повече от десет кила над нормата, не искам да забравяш това, но... — Той се усмихна — Бих искал да знам тайната ти.

— Нямам тайна — отговори Халек. Чувствуваше и смущение, и огромно облекчение — изпитвал бе това само няколко пъти в колежа, когато бе изкарвал изпити, за които не е чел.

— Ще изчакаме със заключенията, докато не получим резултатите от изследванията ти по Хейман-Райхлинг.

— Какви изследвания?

— От талоните за изпразнения — отвърна Хюстън и се засмя. — Нещо би могло да се покаже оттам, но наистина, Били, в лабораторията направиха двайсет и три различни теста на кръвта ти и всички изглеждат добри. Това е убедително.

Халек дълго и колебливо въздъхна.

— Бях се уплашил.

— Тъкмо хората, които не се плашат, умират млади — отговори Хюстън. После отвори шкафчето на бюрото си и извади шишенце с малка лъжичка, закрепена на верижка за капачката. Халек забеляза, че дръжката на лъжичката изобразява Статуята на свободата. — Нещо сладичко?

Халек поклати глава. Доволен бе обаче, че седи там със скръстени ръце върху корема си — върху смаления корем — и гледа как най-преуспелият семеен лекар във Феървю смърка кокаин първо с едната, а после с другата си ноздра. Той върна шишенцето в бюрото си и извади друго шише и пакетче тампони. Потопи единия тампон в шишето и го сложи в носа си.

— Дестилирана вода — обясни той. — Човек трябва да си пази синусите. — И намигна на Халек.

Навярно лекува бебетата от пневмония, когато главата му е пълна с тази гадост, помисли си Халек, но не особено ядосано. В момента не можеше да не харесва поне малко Хюстън, защото Хюстън му бе казал нещо хубаво. Сега най-много му се искаше да седи там със скръстени върху смаления си корем ръце, да изследва дълбините на колебливото си облекчение, да го изпитва като нов велосипед или да го изпробва като нова кола. Като излизаше от кабинета на Хюстън, си помисли, че сигурно щеше да се чувства почти като новороден. Ако някой режисьор филмираше сцената, би могъл да включи темата на „Тъй рече Заратустра“ към музикалния фон. Мисълта накара Халек първо да се усмихне, а после и да се засмее на глас.

— Каква е смешката — попита Хюстън. — В този тъжен свят не трябва да изпускаме нито една смешка, Били, момчето ми. — Той шумно смръкна, а после навлажни ноздрите си с нов тампон.

— Никаква — отговори Халек. — Просто... бях се уплашил, нали? Вече се опитвах да свикна с мисълта за голямото Р.

— Е, може и да ти се наложи — допусна Хюстън, — но няма да е тази година. Не ми трябва лабораторните резултати по Хейман-Райхлинг, за да ти го кажа. Ракът си има собствен облик. Особено когато вече е излапал петнайсетина килограма.

— Но аз си ям не по-малко от всякога. Казах на Хайди, че правя повече упражнения, което не е далеч от истината, но тя възрази, че не може да се свалят петнайсет кила само с усиляване на упражненията. Според нея така само би могло да се натрупат твърди тлъстини.

— Това изобщо не е вярно. Най-новите изследвания показват, че упражненията са много по-важни от диетата. Но за човек, който тежи — който тежеше — толкова над нормата като тебе, тя има известно основание. Ако някой дебеланко рязко увеличи упражненията си, утешителната му награда обикновено е някоя солидна и доста тежка тромбоза. Тя няма да те убие, но вече няма и да си помислиш за игра на голф или за возене на най-опасната голяма пистова количка по панаирите.

Били си помисли, че Хюстън става приказлив от кокаина.

— Не го разбираш — продължи той. — Аз също не го разбирам. Но в тоя занаят виждам много неща, които не разбирам. Един приятел неврохирург в града ме извика да ми покаже необикновени черепни рентгенови снимки преди около три години. Някакъв студент от

университета „Джордж Вашингтон“ отишъл да се прегледа, защото имал ужасно главоболие. Това било като типична мигрена за колегата ми — момчето изглеждало характерно за такова заболяване, но човек не бива да отминава току-така тия неща, защото подобно главоболие може да е и симптом на мозъчен тумор дори и пациентът да няма известните признаци — да мирише на изпражнения, на развален плод, на стари пуканки или на нещо подобно. Така че приятелят ми му направил пълно рентгеново изследване, пратил го на ЕЕГ и на скенер в болницата. И знаеш ли какво открили?

Халек поклати глава.

— Открили, че момчето, което било трето по успех в гимназията и всеки семестър получавало стипендия от декана в университета „Джордж Вашингтон“, почти нямало мозък. Имало една-единствена гънка на свързаната с черепната кост тъкан, която минавала през центъра на главата — на рентгеновите снимки, които колегата ми показва, гънката изглеждала просто като копринен шнур за перде, — и толкоз. Този шнур навярно е командувал всичките му подсъзнателни функции, всичко от дишането и сърцебиенето до оргазма. Само тази нишка мозъчна тъкан. Останалата част от главата на момчето била изпълнена единствено с гръбначномозъчна течност. По неизвестен за нас начин в тази течност се е извършвало мисленето му. Както и да е той все още е отличник, все още има мигрена и е типът личност за това заболяване. Ако не умре от сърдечен удар на двайсет или на трийсет години, когато стане на четиридесет, главоболията постепенно ще започнат да изчезват.

Хюстън дръпна шкафчето си, извади кокаина и смръкна от него. Предложи го и на Халек. Халек поклати глава.

— После — продължи Хюстън, — преди около пет години една възрастна госпожа дойде на преглед и се оплака от силни болки във венците си. Тя вече е покойница. Ще си спомниш за нея, ако ти кажа името ѝ. Погледнах вътре и Боже Господи! Не можех да повярвам. Последните ѝ зъби бяха паднали преди десетина години — тя вече беше към деветдесетте — и ето че ѝ бяха се показали няколко нови... всичко пет. Нищо чудно, че се оплакваше от болки във венците, Били! Растеше ѝ трети комплект зъби. Бяха се показали на осемдесет и осем годишна възраст.

— И ти какво направи? — попита Халек.

Беше изслушал всичко това само с част от вниманието си — думите го заливаха и успокояваха като фон, като конфети, които се спускат от покрива на универсален магазин с преоценени стоки. Съзнанието му все още бе насочено главно към облекчението — кокаинът на Хюстън сигурно бе слабо средство в сравнение с това облекчение. Мисълта му се стрелна към стария циганин със скапания нос, но образът бе загубил тъмната си потайна сила.

— Какво направих? — повтори въпроса Хюстън. — Боже, какво можех да направя? Дадох ѝ рецепта за лекарство, което просто бе по-силна форма на мазилото, което се дава на бебетата, когато почват да им растат зъби. Преди да умре, имаше още три — два кътника и един кучешки. Виждал съм и други неща, много неща. Всеки лекар попада на странни случаи, които не може да обясни. Но стига вече с книжката „Ако искаш, вярвай“, фактът е, че много от особеностите на човешкия метаболизъм, на обмяната на веществата, не са ни ясни. Има някои като Дънкан Хоупли... Знаеш го Дънк?

Халек кимна. Шефът на полицията във Феървю, който изгонва циганите и прилича на второкласно издание на Клинт Ийстуд.

— Яде, като че всяко ядене му е последното — продължи Хюстън. Боже Господи, никога не съм виждал толкова лаком човек. Но теглото му остава винаги около седемдесет и пет килограма и тъй като е над метър и осемдесет, той винаги си е наред. Метаболизмът му е така мощен, че изгаря калориите два пъти по-бързо, да кажем, от Ярд Стивънс.

Халек кимна. Ярд Стивънс беше собственикът и единственият работник в „Горе главите“, бръснарския салон на Феървю. Тежеше някъде към сто и четиридесет килограма. Като го гледаш, се питаш дали жена му не му връзва обувките.

— Ярд е горе-долу с ръста на Хоупли — добави Хюстън, — но колкото пъти съм го виждал на обед, той само побутва храната си. Може би яде много, като е сам. Кой знае. Но не вярвам. Той има гладно лице — разбираш ли?

Били се усмихна и кимна. Разбираше. Ярд Стивънс изглеждаше, по думите на майка му, „като че ли храната не му е от полза“.

— Ще ти кажа и нещо друго, макар че това може да са само приказки от улицата. И двамата пушат. Ярд Стивънс казва, че пакет леки „Марлборо“ на ден му стига, което значи, че навярно пуши пакет

и половина, два. Дънкан твърди, че пуши два пакета „Камъл“ на ден, което значи, че оправя три, три и половина. Кажи, виждал ли си някога Дънкан Хоупли без цигара в устата или в ръката?

Били си помисли и тръсна глава. Междувременно Хюстън успя да смръкне още една доза.

— Аа, стига толкова — отсече той и властно затвори шкафчето. — Както и да е, ето ти го Ярд, който пуши пакет и половина цигари с ниско съдържание на катран дневно, и Дънкан, който оправя три пакета, или повече, дробозацапватели всеки ден. Но човекът, който наистина кани белодробния рак да дойде и да го изяде, е Ярд Стивънс. Защо? Защото метаболизмът му куца, а темпото на метаболизма е някак си свързано с рака.

Има лекари, които твърдят, че ще можем да лекуваме рака, когато разгадаем тайните на генетичния код. Някои видове рак, може би. Но никога няма да го излекуваме напълно, докато не разберем метаболизма. Което ни връща към Били Халек — невероятния смаляващ се човек. Или може би невероятният смаляващ масата си човек ще е по-добре. Не наслабващ, а смаляващ.

Хюстън се изсмя със странен и доста глупав цвилещ смях, а Били си помисли: *Ако кокаинът има такова въздействие, аз може би ще се придържам към бисквитите.*

— Значи не знаеш защо слабея?

— Ни най-малко. — Хюстън изглеждаше доволен от това. — Но предполагам, че ти всъщност сигурно се мислиш за слаб. Това може да стане, ще знаеш. Срещаме го доста често. Идва някой, който наистина иска да отслабне. Обикновено нещо го е уплашило — сърцебиене, припадък, докато е играл тенис, бадминтон или волейбол — нещо такова. Така че аз му предписвам хубава, облекчаваща диета, която ще му позволи да сваля по кило-две на седмица през следващите няколко месеца. По този начин може да се отслабне между осем и осемнайсет килограма безболезнено и без напрежение. Добре. Само че голяма част от хората отслабват много повече. Спазват диетата, но отслабват с повече килограми, отколкото може да се обясни с диетата. Като че ли някой часови в ума им, който е спал години наред, се събужда и започва да вика нещо равнозначно на „Пожар“. Самият метаболизъм се ускорява... тъй като часовият му е казал да отпрати няколко кила преди цялата къща да е изгоряла.

— Окей — съгласи се Халек. Имаше желанието да бъде убеден. Бе се освободил от работа за деня и изведнъж най-много от всичко му се искаше да се прибере вкъщи, да каже на Хайди, че е добре и да я качи горе, за да я люби, докато следобедното слънце се прецежда през прозорците на спалнята им. — Убеди ме.

Хюстън стана, за да го изпрати, а Халек развеселен забеляза, че белият прах се е посипал под носа му.

— Ако продължиш да слабееш, ще ти направим цялостно метаболлично изследване — каза Хюстън. — От думите ми може да е излязло, че тези тестове не са особено добри, но понякога и те показват много. Както и да е, съмнявам се, че това ще се наложи. Предполагам, че слабееенето ти ще се нормализира — три кила тая седмица, две следващата, половин на третата. Тогава ще се качиш на кантарчето и ще видиш, че си надебелял с кило-две.

— Думите ти много ме успокоиха. — Халек силно стисна ръката на Хюстън.

Хюстън се усмихна самодоволно, макар че всъщност не бе представил на Халек нищо освен отрицания — не, не знаеше какво не му е наред, но не, не беше рак. Пфуу.

— Това ни е работата, Били, момчето ми.

Момчето Били отиде вкъщи при жена си.

— И каза, че си окей?

Халек кимна.

Тя го обвини с ръце и силно го прегърна. Той усети примамливата издутина на гърдите ѝ до себе си.

— Искаш ли да се качим горе?

Тя го погледна с танцуващи очи:

— Боже, ти наистина си окей, а?

— И още как.

Качиха се и се любиха прекрасно. Беше един от последните случаи.

След това Били заспа. И засънува.

---

[1] Pina colada (исп.) — Мексикански коктейл с ананас — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

ПТИЧИ СЪН

Циганинът се бе превърнал в огромна птица. Лешояд със скапан клюн. Кръжеше над Феървю и оставяше след себе си зърнест, пепеляв прах като сажди от комин, който изглежда идваше изпод тъмните му крила... откъм основата им.

„По-слаб“, грачеше циганинът-лешояд, докато прелиташе над общинския парк, над пивницата „Вилидж“, над книжарницата „Уолдън“ на ъгъла на Мейн и Девън, над „Еста-Еста“, сравнително добрия италиански ресторант на Феървю, над пощата, над „Амоко“, съвременната обществена библиотека на Феървю със стъклени стени и накрая над солените блата и към крайбрежието.

По-слаб — само тази дума, но Халек видя, че тя е достатъчно проклятие, тъй като всеки в това благоденстващо предградие, посещавано от заможни граждани, които се отбиваха да пийнат по нещо във вагон-ресторанта по пътя към къщи, всеки в този красив малък новоанглийски град, разположен право в центъра на общината на Джон Чийвър^[1], всеки във Феървю умираше от глад.

Той вървеше все по-бързо и по-бързо по Мейн стрийт, явно беше невидим — логиката на сънищата, в края на краищата, се подчинява само на онова, което сънят налага — и се ужасяваше от резултата на циганското проклятие, Феървю бе станал град, изпълнен с оцелели жертви от концентрационен лагер. Бебета с големи глави и изсъхнали тела пицяха от скъпите си колички. Две жени в луксозни модни рокли с препъване и залитане излязоха от „Черешката“, имитацията на старинен магазин за сладолед във Феървю. Скулите и изпъкналите вежди на лицата им изпъваха лъскавата като пергамент кожа; деколтетата на роклите им висяха над издадените напред ключици, а дълбоките празнини между раменете им бяха като злокобна пародия на женственост.

Ето го и Майкъл Хюстън, който се поклаща върху тънките си като на плашило крака, а модният му костюм се люлее около

невероятно мършавото му тяло. Протяга шишенце с кокаин с едната си тънка като на скелет ръка. „Нещо сладичко“, кряска той към Халек с глас на плъх, заловен в капан, който пици за последен път в нещастния си живот. „Нещо сладичко? Ускорява метаболизма ти, Били, момчето ми! Нещо сладичко! Нещо...“

С все по-голям ужас Халек осъзна, че ръката с шишенцето изобщо не е ръка, а само тракащи кости. Човекът беше ходещ и говорещ скелет.

Обърна се да побегне, но както става в кошмарите, не можеше да набере скорост. Макар че стоеше на тротоара на Мейн стрийт, имаше чувството, че бяга през гъста лепкава кал. Всеки миг скелетът, който по-рано бе Майкъл Хюстън, щеше да се протегне и да докосне рамото му. Или може би кокалестата ръка щеше да посегне към гърлото му.

„Нещо сладичко, нещо сладичко, нещо сладичко“, крещеше пискливият плъхоподобен глас на Хюстън. Гласът идваше все по-близо и по-близо; Халек знаеше, че ако извърне глава, привидението щеше да бъде до него, съвсем близо до него — с искрящи очи, които стърчат от оголените очни ябълки, с изкривена и тракаща оголена челюст.

Видя и Ярд Стивънс, който излезе, влачейки крака, от „Горе главата“, а бежовата му бръснарска престилка се мятеше над несъществуващи гърди и корем. Ярд пищеше пронизително с ужасяващия глас на гарга, а когато се обърна към Халек, той видя, че това изобщо не беше Ярд, а Роналд Рейган. „Къде е останалата ми част, пищеше той. Къде е останалата ми част? КЪДЕ Е ОСТАНАЛАТА МИ ЧАСТ?“

„По-слаб“, шепнеше Майкъл Хюстън е ухото на Халек и стана онова, от което Халек се бе опасявал — пръстите-кокали го докоснаха, задърпаха и осукахаръкава му — и той си помисли, че този допир ще го влуди. „По-слаб, още По-слаб, нещо сладичко, нещо тъпичко; беше жена му, Били, момчето ми; загазил си, миличък, много си загазил...“

---

[1] Джон Чийвър (1912–1982) — известен американски автор на романи и разкази — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

ПАНТАЛОНИТЕ НА БИЛИ

Били рязко се събуди — дишаше тежко и бе закрил уста с длан. Хайди, добре завита с юргана, спеше спокойно до него. Пролетният вятър се носеше край корнизите отвън.

Халек бързо и уплашено огледа спалнята, увери се, че Майкъл Хюстън и превъплъщението му в плашило го нямаше. Видя единствено спалнята си, всеки ъгъл от която му бе познат. Кошмарът бе започнал да изчезва... но все още нещо от него бе останало — затова се приближи до Хайди. Не я докосна — тя лесно се събуждаше, — но навлезе в обсега на топлината ѝ и открадна част от юргана ѝ.

Само кошмар.

По-слаб, отвърна му неумолимо вътрешният глас.

Сънят отново дойде. Най-накрая.

Сутринта след кошмара кантарчето в банята показва деветдесет и седем килограма и Халек се обнадежди. Само едно кило. Хюстън се оказа прав независимо от кокаина си. Процесът се забавяше. Слезе, като си подсвиркваше, и изяде три пържени яйца и пет-шест скачени кренвиршчета.

Докато караше към гарата, кошмарът се върна в мислите му, но беше вече размит — повече като чувство за déjà vu, отколкото като истински спомен. Погледна през прозореца, като минаваше покрай „Горе главата“ (до него бе магазинът на Франк „Добри меса и играчки за родители и бавачки“), и за миг допусна, че ще види десетина залитащи тромави скелета, като че ли удобният и елегантен Феървю някак си се бе превърнал в Биафра. Но хората по улиците изглеждаха добре, повече от добре. Ярд Стивънс, както винаги едър и обемист, му помахаша. Халек му отвърна и си помисли: *метаболизмът ти те предупреждава да оставиш цигарите, Ярд*. Мисълта го накара да се поусмихне и когато спря на гарата „Гранд сентрал“, и последните следи от съня бяха забравени.

След като се бе успокоил по въпроса за отслабването си, Халек нито се теглеше, нито мислеше особено за това през следващите четири дни... и тогава нещо излагащо едва не му се случи в съда пред съдията Хилмар Бойнтън, който нямаше повече чувство за хумор от средностатистическа костенурка. Беше глупаво — нещо, което може да те споходи в лош сън, докато си в началното училище.

Халек се изправи, за да направи възражение, а панталоните му започнаха да се свличат.

Изправи се донякъде, усети ги, че се плъзгат неумолимо по бедрата и ханша му и много бързо седна обратно. В миг на почти пълна обективност — неканен миг, който човек обикновено забравя начаса — Халек осъзна, че движенията му сигурно са приличали на някакво причудливо подскачане. Адвокатът Уилям Халек изпълнява номера на Питър Заека от приказките. Почувствува, че бузите му се изчервяват.

— Възражение ли имате, господин Халек, или само газове?

Зрителите — за щастие малцина — изхихикаха.

— Не, нищо, Ваша милост — промърмори Халек. — Аз... аз промених решението си.

Бойнтън изсумтя. Делото продължи, а Халек седеше потен, като се чудеше как ще стане от мястото си.

След десет минути съдията даде почивка. Халек остана на масата на защитата, като се престори, че внимателно проучва папката с документи. Когато залата почти се изпразни, той се изправи с ръце, пъхнати в джобовете на сако. Надяваше се, че това изглежда достатъчно непринудено. Всъщност през джобовете придържаше панталоните си.

Свали си сако в уединението на тоалетната, окачи го, погледна панталоните си, а после изниза колана. Панталоните, все още закопчани и с вдигнат цип, се плъзнаха до глезените му; стотинките глухо издрънчаха, когато джобовете му се допряха до пода. Седна върху тоалетната, вдигна колана си и го заразглежда като някакъв свитък. По него разчиташе нещо, което беше повече от обезпокоително. Коланът му бе подарък от Линда за Деня на бащата преди две години. Държеше колана, разглеждаше го и усети как биенето на сърцето му се ускорява заплашително.

Коланът бе закопчаван най-често малко по-навън от първата дупка. Дъщеря му го бе купила по-малък и Халек си спомни как тогава тъжно си бе помислил, че оптимизмът ѝ е извинителен. Въпреки това доста време му беше удобен. Чак когато отказа цигарите, стана малко трудно да го закопчава, дори и на първата дупка.

След като отказа цигарите... но преди да блъсне циганката.

Сега имаше и нови следи от закопчаване на колана — след втората дупка... четвъртата... петата... и накрая последната, шестата.

Халек с нарастващ ужас видя, че всяка следа от ново закопчаване е по-лека от предишната. Коланът му разказваше по-вярна и по-кратка история от онази на Майкъл Хюстън. Загубата на тегло все още продължаваше и не намаляваше; ускоряваше се. Бе стигнал до последната дупка на колана, за който само преди два месеца мислеше, че ще се наложи тихо да изостави като прекалено малък. Сега му трябваше седма дупка, каквато нямаше.

Погледна часовника си и видя, че скоро трябва да се връща. Но някои неща са по-важни от решението на съдията Бойнтън дали да легализира или не едно завещание.

Халек се заслуша. В мъжката тоалетна бе тихо. Задържа панталоните си с една ръка и излезе от кабинката. Остави ги пак да паднат и се погледна в едно от огледалата над редицата умивалници. Повдигна краищата на ризата си, за да погледне корема си, който до съвсем скоро беше главната злина за него.

Тих звук се откъсна от гърлото му. Това бе всичко, но и то стигаше. Частичният му образ, който бе зървал понякога досега, не издържа — всичко се сгромоляса в миг. Видя, че и умереното бирено коремче, което бе заместило шкембето му, вече го нямаше. Въпреки че панталоните му бяха смъкнати и ризата му бе издърпана над разкопчаната жилетка, фактите бяха достатъчно ясни и при тази абсурдна поза. Действителните факти, както винаги, подлежаха на тълкуване — това се научаваше бързо в адвокатската професия, — но метафората, която му дойде наум, бе повече от убедителна; тя бе безспорна. Приличаше на дете, облечено в дрехите на баща си. Халек стоеше раздърпан пред редицата умивалници, като си мислеше истерично: *Къде е въгленът? Трябва да си нарисувам фалшиви мустаци!*

Задавен, кисел смях се надигна в гърлото му при вида на скупчените около обувките му панталони и на черните три четвърти найлонови чорапи върху окосмените му крака. В този миг той изведнъж просто повярва... всичко. Циганинът го бе прокълнал, да, но не беше рак; рактът би дошъл много леко и много бързо. Беше нещо друго и развързката едва започваше.

Един кондукторски глас се обади в главата му — *Следващата спирка е Анорексия нервоза*^[1]! *Да се приготвят всички, които са за Анорексия нервоза!*

Звучите се надигнаха в гърлото му — смях, който звучеше като нищене, или пищене, което звучеше като смях, пък и какво значение имаше кое от двете?

На кого мога да кажа? Мога ли да кажа на Хайди? Ще ме помисли за луд.

Но Халек никога през живота си не се бе чувствувал по-нормален.

Външната врата на тоалетната шумно се отвори.

Халек бързо се прибра в кабинката и уплашено я заключи.

— Били? — Беше Джон Паркър, помощникът му.

— Тук съм.

— Бойнтън скоро ще се върне. Да не ти е лошо?

— Добре съм — отговори той със затворени очи.

— Газове ли имаш? Нещо с корема ли?

Да, коремът ми е наистина.

— Трябва да пусна едно писмо. Ще дойда след минута-две.

— Добре.

Паркър излезе. Халек съсредоточи вниманието си върху колана. Не можеше да се върне в залата при съдията Бойнтън, като придържа панталоните си през джобовете на сакото. Какво, по дяволите, трябваше да направи?

Изведнъж се сети за швейцарското си военно ножче — доброто старо военно ножче, което по-рано винаги вадеше от джоба си преди да се претегли. В доброто старо време преди циганите да дойдат във Феървю.

Никой не ви е канил тук, задници такива — не можяхте ли просто да отидете в Уестпорт или в Стратфорд?

Извади ножчето и бързо проби седма дупка в колана. Беше неравна и неугледна, но вършеше работа. Халек закопча колана, сложи си сакото и излезе от кабинката. За първи път осъзна колко много се мятат панталоните около краката му — около тънките му крака. Дали са ме видели и други хора, запита се с ново парещо притеснение. Да са видели колко дрехите ми не са по мярка? Да са видели и да са се престрували, че не са? Да говорят...

Наплиска лицето си с вода и излезе от тоалетната.

Тъкмо се върна в залата, когато Бойнтън влезе размахал черната си пелерина. Той погледна строго към Били, който направи леко извинително движение. Бойнтън не промени изражението си — извинението определено не се приемаше. Монотонното говорене отново започна. Били изкара някак си деня.

Застана на кантарчето вечерта, след като и Хайди, и Линда бяха заспали, и погледна, без да вярва на очите си. Гледа дълго, дълго време.

86.

---

[1] Анорексия нервоза (гр.-лат.) — неврологично обусловена загуба на апетита — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

83

Следващия ден излезе и си купи дрехи; купи ги трескаво, като че ли новите дрехи, които са му по мярка, щяха да разрешат всичко. Купи си също и нов, по-малък колан. Осъзна, че хората бяха спрели да го поздравяват с отслабването; кога ли бе започнало това? Не знаеше.

Облече си новите дрехи. Ходеше на работа и се връщаше вкъщи. Пиеше прекалено много, искаше си допълнително ядене, от каквото нямаше нужда и което му тежеше на стомаха. Измина една седмица и новите дрехи вече не изглеждаха спретнати и стегнати; бяха започнали да провисват.

Като се приближаваше към кантарчето в банята, сърцето му така се разтуптяваше, че очите му пулсираха и го заболяваше глава. По-късно откри, че е разкървавил долната си устна от прехапване. Образът на кантарчето бе придобил по детински ужасяващи отсенки в съзнанието му — кантарчето беше станало злия дух в живота му. Стоя пред него може би три минути, като силно хапеше долната си устна, без да усеща нито болка, нито соления вкус от кръвта в устата си. Беше вечер. На долния етаж Линда гледаше „Компания от трима“ по телевизията, а Хайди попълваше седмичната сметка за домакинството върху компютъра „Комодоре“ в кабинета на Халек.

Озова се върху кантарчето почти с подскок.

83.

Усети, че стомахът му изведнъж силно се преобръща и в миг на отчаяние беше сигурен, че ще повърне. Мрачно се пребори да задържи вечерята си — храната и топлите ѝ здравословни калории му бяха нужни.

Накрая прилошаването отмина. Сведе поглед към разграфеното прозорче, като тъжно си спомни думите на Хайди — *Не показва повече, показва по-малко*. Спомни си и Майкъл Хюстън, който му каза, че при 98 все още е над десет килограма повече от оптималното си тегло. *Не и сега, Мики, уморено си помисли. Сега съм... По-слаб.*

Слезе от кантарчето, съзнавайки, че изпитва известно облекчение — облекчението на осъдения на смърт затворник, който вижда, че палачът и свещеникът се появяват в дванайсет без две минути, знае, че краят е дошъл и губернаторът на щата няма да позвъни, за да отмени изпълнението на присъдата. Трябваше да се мине през някои формалности, разбира се, да, но това бе всичко. Беше истина. Ако разкажеше на хората, биха помислили, че или се шегува, или е луд — хората не вярваха вече в циганските проклетия или може би никога не са вярвали; циганите бяха определено декласирани в днешния свят, в който стотици морски пехотинци се връщаха в ковчези от Ливан и в който, сред другите съмнителни чудеса, можеше да се види как петима арестанти от ИРА гладуват до смърт, но въпреки това беше вярно. Бе убил жената на стария циганин със скапания нос и другарят му по голф, добрият стар мераклия на цици съдията Кари Росингтън, го бе освободил, без дори да го чукне по китката, така че старият циганин бе решил да наложи собственото си правосъдие върху дебелия адвокат от Феървю, чиято жена бе избрала неподходящ ден, за да му достави за първи и единствен път удоволствие с ръка в движещата се кола. Правосъдие, каквото неговият рядко срещан приятел Джинели би оценил.

Халек изгаси лампата в банята и се спусна на долния етаж, като си мислеше за осъдените на смърт затворници, които извървяваха последните си метри. *Няма нужда от превръзка за очите, очите... но някой има ли излишна цигара?* Той тъжно се усмихна. Хайди седеше на бюрото му със сметките отляво, светеция екран пред нея, а чековата ѝ книжка от банката „Марин Мидландс“ бе закрепена на клавиатурата като нотен лист. Достатъчно позната картина поне за една вечер през първата седмица от месеца. Но сега тя нито вписваше сумите от чековете, нито преглеждаше цифрите. Само седеше с цигара в ръка и когато се извърна към него, Били видя такава тъга в очите ѝ, че почти се зашемети.

Отново си помисли за подборното възприемане, за странния начин, по който съзнанието не възприема онова, което не иска... като непрекъснатото стесняване на колана, за да може да придържа широките ти панталони около смаляващия се кръст или кафявите кръгове под очите на жена ти... или отчаяния въпрос в тези очи.

— Да, все още отслабвам — призна си той.

— О, Били — възкликна тя, като въздъхна дълго и разтреперано. Все пак изглеждаше малко по-добре и Халек допускаше, че се радва, защото всичко бе казано. Не бе посмяла да го спомене, точно както и никой в кантората не бе се осмелил да го каже: *Дрехите ти са започнали да изглеждат като че ли са взети от Омар, майстора на палатки, Били, момчето ми... Да не би да ти расте нещо, а? Някой те е ударил със старата ракова пръчка, така ли е, Били? Имаш си чудесен стар тумор, черен и сочен, една скапана човешка отровна гъба някъде в тялото ти, която те изсмуква.* О, не, никой не ти говори тия глупости, оставят те да си ги откриеш сам. Някой ден, когато си в съда, започват да ти падат панталоните, щом се изправиш и кажеш „Ваша милост, възразявам“ в добрата традиция на Пери Мейсън, а никой не ти казва и думичка.

— Да — повтори той и се позасмя, като че ли да се прикрие.

— И колко?

— Според горното кантарче съм станал осемдесет и три.

— О, Боже!

Той кимна към цигарите ѝ:

— Може ли да си взема една?

— Да, щом искаш. Били, не казвай и дума за това на Линда, нито думичка!

— Не е нужно — отговори ѝ и си запали цигара. От първото дръпване му се зави свят. Нищо, замайването беше приятно. По-добро от немия ужас, с който бе придружен краят на подборното възприемане. — Тя знае, че отслабвам. Това си личи от изражението ѝ. Просто не знам какво съм гледал аз до тази вечер.

— Трябва отново да се видиш с Хюстън. — Изглеждаше много уплашена, но обърканият израз на съмнение и тъга вече го нямаше в очите ѝ. — Метаболичните изследвания...

— Хайди, слушай — започна той... и спря.

— Какво? — попита тя. — Какво, Били? За миг той почти щеше да ѝ каже, щеше да ѝ каже всичко.

Нещо го спря и по-късно не беше сигурен какво точно беше... освен че за миг, както бе седнал на ръба на бюрото си, обърнат към нея и към дъщеря им, която гледаше телевизия в другата стая, запалил една от нейните цигари, той за един внезапен див миг изпита омраза към Хайди.

Споменът за онова, което се бе случило — което и в оня момент се случваше — току преди старата циганка да изскочи на улицата, се върна в съзнанието му с най-големи подробности. Хайди се бе преместила при него и бе сложила лявата си ръка на раменете му... и тогава, почти преди той да осъзнае какво става, бе разкопчала дюкяна му. Почувствува пръстите ѝ, леки и, о, така сръчни, да се плъзгат през отвора, а после и през цепката на гашетата му.

В юношеството си Били Халек понякога бе злоупотребявал (с потни ръце и леко изпъкнали очи) с онова, което връстниците му наричаха „книги за ръката“. И понякога в тези „книги за ръката“ „разгорещената мацка“ обгръщаше със „знаещи пръсти“ нечий „втвърдяващ се член“. Това бяха, разбира се, само отпечатани пубертетски мечти... макар че тук беше Хайди, тук собствената му жена бе стиснала втвърдяващия му се член. И, по дяволите, започваше да го възбужда. Бе я погледнал изненадан и бе видял закачлива усмивка по устните ѝ.

— Хайди, какво...

— Шшт. Не казвай нищо.

Какво ѝ бе станало? Никога досега не бе правила такова нещо и Халек би могъл да се закълне, че такава мисъл дори не бе ѝ идвала наум. Но бе го направила и старата циганка бе изскочила...

О, кажи си истината! След като очите ти са започнали да се отварят, би могъл да ги отвориш докрай, не мислиш ли? Няма нужда сам да се заблуждаваш — прекалено късно е за това. Само фактите, госпожо.

Добре, фактите. *Факт* беше, че неочакваната постъпка на Хайди го бе възбудила страхотно, навярно защото беше неочаквана. Той бе посегнал към нея с дясната си ръка и тя бе издърпала полата си, като разкри чифт съвършено обикновени жълти гащички. Тези гащички никога не го бяха възбуждали преди, но сега го възбуждаха... или може би начинът, по който си бе издърпала полата, го бе възбудил; тя никога преди не бе правила и това. *Факт* беше, че около осемдесет и пет процента от вниманието му се бе отклонило от карането, макар че в девет от десет подобни случая, нещата и така биха минали нормално; в работно време улиците на Феървю са не само тихи, те направо са заспали. Но както и да е, *факт* беше, че той не се намираше в девет от десет подобни случая, а именно в своя. *Факт* беше, че старата циганка

не се бе стрелнала между субарото и файърбърда със състезателната линия; *факт* беше, че тя просто излезе между двете коли, като носеше пълна с покупки чанта в кокалестата си ръка на петна — пазарска чанта, каквито жените често носят, когато излизат на покупки по главната улица на селото. Имаше кутия с прах за пране „Дъз“ в пазарската чанта на циганката; това Халек си спомняше. Не бе се огледала, наистина беше така. И последният *факт* беше, че Халек просто не караше с повече от петдесет километра в час и трябва да е бил поне на петдесет метра от циганката, когато тя се изпречи пред олдсмобила му. Достатъчно време, за да спре, ако контролира положението. Но *факт* беше и това, че той всеки момент щеше да получи бурен оргазъм и почти цялото му съзнание бе съсредоточено под кръста му, докато ръката на Хайди се свиваше и отпускате, плъзгаше се нагоре и надолу, като го търкаше бавно и прекрасно, спираше, отново се свиваше и отпускате. Реакцията му бе безнадеждно бавна и безнадеждно закъсняла, а ръката на Хайди го бе стегнала, задушавайки оргазма, предизвикан от шока, за една безкрайна секунда на болка и удоволствие, които бяха неизбежни и все пак ужасни.

Такива бяха *фактите*. Но почакайте за секунда! Почакайте, драги приятели и съседи! Имаше още два *факта*, нали? Първият *факт* беше, че ако Хайди не бе избрала тъкмо този ден, за да пробва малката си автоеротика, Халек би бил напълно във форма и с отговорност като водач на МПС и олдсмобилът би спрял поне на три метра от старата циганка, би спрял със скърцане на спирачки, което би накарало майките, разхождащи с колички бебетата си из парка, да вдигнат бързо глава. Той би изкрещял на старицата „Не гледаш ли къде вървиш?“, а тя би го изгледала с някаква глупава уплаха и неразбиране. Той и Хайди, с разтуптени сърца, биха я проследили с поглед как пресича улицата. Може би Хайди би отронила и някоя сълза заради прекатурените пакети с бакалски стоки в багажника и заради оцапания мокет.

Но всичко щеше да бъде наред. Нямаше да има нито предварително дело, нито стар циганин със скапан нос, който да чака отвън, за да погали бузата на Халек и да прошепне ужасното си проклятие. Това беше първият спомагателен *факт*. Вторият спомагателен *факт*, произтичащ от първия, бе, че всичко това

отвеждаше право към Хайди. За всичко бе виновна тя. Не беше я молил да прави онова, което направи, не беше ѝ казал: „Виж какво! Защо не ме повъзбудиш малко, докато си караме към къщи, Хайди? Цели пет километра са, имаш време.“ Не. Тя просто го бе направила... и, ако се чудите, бе избрала най-неподходящия момент.

Да, вината бе нейна, но старият циганин не го знаеше и Халек бе получил проклятието, Халек бе отслабнал с общо трийсет и един килограма, а тя си стоеше там — имаше кафяви кръгове под очите и кожата ѝ бе прекалено бледа, но кафявите кръгове нямаше да я убият, нали? Нито път бледата кожа. Старият циганин не бе докоснал нея.

Така че мигът, когато би могъл да ѝ признае страховете си, когато просто би могъл да ѝ каже: Мисля, че слабея, защото съм прокълнат — този миг отмина. Мигът на груба и чиста омраза, емоционалната канара, изстреляна от подсъзнанието му като от груб и примитивен катапулт, отмина заедно с него.

Слушай, бе казал той и като добра жена тя бе отговорила: *Какво, Били?*

— Ще се върна и ще се срещна отново с Майк Хюстън — отсече той, което нямаше нищо общо с онова, което по начало смяташе да каже. — Ще му кажа да отиде и да ми запази ред за метаболчните изследвания. Както Алберт Айнщайн обичаше да завършва „Какво толкова, по дяволите“.

— О, Били — промълви тя и протегна ръце към него.

Той се отпусна в обятията ѝ и тъй като те го утешаваха, почувствува срам от ярката си омраза преди малко... но в следващите дни, докато пролетта във Феврую постепенно преминаваше в лято, омразата се връщаше все по-често и по-често, въпреки всичките му усилия да я спре или да я потисне.

ГЛАВА 10

79

Записа се за изследвания на метаболизма си чрез Хюстън, който звучеше по-малко оптимистично, след като чу, че Халек е продължил стабилно да губи теглото си и всъщност е отслабнал деветнайсет килограма след прегледа си миналия месец.

— Все още може би има свършено нормално обяснение за всичко това — успокои го Хюстън като се обади след три часа, за да му съобщи за кога са насрочени изследванията. За Халек това беше достатъчно. Свършено нормалното обяснение, тази никога любима утешителна фраза на Хюстън, сега вече бе голямата му надежда.

— Аха — измърмори Халек, като гледаше към мястото, където някога бе коремът му. Никога не би и помислил, че може да му липсва издатъкът, стърчащ пред него, който накрая бе станал достатъчно голям, за да прикрива дори и върховете на обувките му — трябваше да се навежда и да наднича, за да види дали е нужно да ги лъсне. Най-малко би го повярвал, ако някой му кажеше, че това е възможно, когато се изкачваше по стълбите след порядъчно пийване и мрачно стискаше чантата си, като усещаше пот по челото си и се чудеше дали не е дошъл денят на сърдечния удар, а парализиращата болка от лявата страна на гърдите му изведнъж се отделяше и се смъкваше по лявата му ръка. Но това си бе истината — проклетият корем му липсваше. По някакъв странен начин, който дори и сега не можеше да разбере, коремът му бе приятел.

— Ако все още има нормално обяснение — продължи той, — какво е то?

— Тъкмо това ще ти кажат ония хора — отговори Хюстън. — Надяваме се.

Изследванията щяха да се направят в клиниката „Хенри Гласман“, малко частно заведение в Ню Джързи. Щяха да го задържат три дни. Предвидената цена за престоя и за тестовите накара Халек да се зарадва, че има пълна медицинска застраховка.

— Прати ми картичка с пожелания за по-бързо оздравяване — нерадостно завърши Халек и затвори телефона.

Изследването бе насрочено за 12 май — след една седмица. В дните дотогава той наблюдаваше как продължава да се смалява и се стремеше да не се поддава на паниката, която бавно прояждаше решението му да се държи като мъж.

— Татко, много слабееш — с неудобство се обади Линда по време на една вечеря. Халек с мрачна упоритост вече бе изял три дебели свински пържоли с ябълково пюре. Бе си сипал на два пъти и пюре от картофи. И сос. — Ако това е диета, мисля, че вече трябва да я оставиш.

— Приличам ли на човек, който е на диета? — попита Халек, като посочи чинията си с вилицата, от която се стичаше сос.

Говореше достатъчно спокойно, но по лицето на Линда пролича, че тя се развълнува. След миг разплакана стана от масата, като притискаше салфетка към очите си.

Халек тъжно погледна жена си и тя му отвърна със същото.

Ето така свършва светът, помисли си не на място Халек. Не с трясък, а с отслабване.

— Ще говоря с нея — надигна се той.

— Ако отидеш да я видиш във вида, в който си сега, ще я уплашиш до смърт — предупреди го Хайди, а той отново почувствува прилив на ярка омраза с металически вкус.

83. 81. 80. Като че ли някой — например старият циганин със скапания нос — го триеше с някаква щура свръхестествена гума и го заличаваше килограм след килограм. Кога за последен път бе тежал 80? В колежа? Не... навярно преди да завърши гимназия.

В една от безсънните си нощи между пети и дванайсети май бе открил, че си спомня някакво обяснение за вудуто^[1], което веднъж бе чел — действа, защото жертвата си мисли, че действа. Нищо кой знае колко свръхестествено, просто сугестология.

Може би, помисли си, Хюстън бе прав и аз си мисля, не съм слаб... тъй като старият циганин го искаше. Само че вече не мога да се спра. Бих могъл да спечеля милион долара, като напиша книга в отговор на Норман Винсът Пийл... и я нарека „Силата на отрицателното мислене“.

В съзнанието си допускаше, че старата идея за силата на сугестологията, поне в този случай, бе пълна глупост. Всичко, което каза циганинът, беше „**По-слаб**“. Не каза „*Чрез властта, която обладавам, те проклинал да отслабваш с от шест до осем килограма седмично, докато умреш*“. Не каза и „*Ини-мини-чили-бини, скоро щети трябва нов колан или ще нравиш възраженията си в съда по долни гащи*“. По дяволите, Били, ти дори не си спомняше какво точно ти каза, докато не започна да отслабваш.

Може би тъкмо тогава съзнателно възприех какво ми е казал, отговаряше Халек. Но...

И така спорът се разгаряше.

Но дори причините да бяха психологически, дори и да отразяваха силата на сугестологията, оставяше въпросът какво да предприеме. Как можеше да се пребори? Имаше ли начин да се помисли отново за дебел? Да предположим, че отидеше при хипнотизатор — по дяволите, при психиатър! — и му обяснеше проблема. Докторът би го хипнотизирал и би го убедил сугестологично, че проклятието на стария циганин е невалидно. Можеше и да стане.

Или, разбира се, можеше и да не стане.

Две вечери преди определения му за клиниката „Гласман“ ден Били застана на кантарчето и загрижено погледна цифрите — 79 тази вечер. И докато гледаше, съвсем естествено му дойде наум — така както в съзнанието се появяват неща, обмисляни подсъзнателно дни и седмици, — че човекът, с когото наистина трябва да говори за шантавите си страхове, е съдията Кари Росингтън.

Росингтън беше мераклия за цици, като се напиеше, но като трезвен проявяваше съчувствие и разбиране... поне донякъде. Освен това беше сравнително дискретен. Възможно бе, допускаше Халек, при някое събиране на чашка (а като всички останали постоянни величини във физическата вселена — изгрева от изток, залеза на запад, периодичното появяване на Халеевата комета — някъде в града след девет часа вечерта хората се наливаха с коктейли манхатън, вадеха зелени маслини от мартинито си и, доста вероятно, сграбчваха циците на чуждите жени) съдията да се разприказва за параноичните мисли на стария Били Халек относно циганите и проклятията; предполагаше

обаче, че Росингтън би се поколебал да се впусне в тази история дори и да е на градус. Не че бе извършено нещо незаконно на предварителното дело; бе наистина обикновена процедура в градския съд, но не бяха призовани свидетели, нито бях поискани допълнителни показания. Въпреки това подобни дела криеха потенциална опасност и старите кримки като Кари Росингтън избягваха разискването на подобни случаи. Винаги беше възможно — малко вероятно, но все пак възможно — да се повдигне въпросът защо Росингтън не се е оттеглил от това дело. Или факта, че полицията не е направила алкохолна проба на Халек на място, след като е станало ясно кой е водачът (и коя е жертвата). Нито пък Росингтън бе запитал от председателското място защо тази важна съставка от процедурата е била пренебрегната. Имаше и други проучвания, които би могъл да направи, но не го е сторил.

Да, Халек мислеше, че Кари Росингтън ще запази тайната около разказа му, поне докато историята с циганите се позабрави... до пет или, да кажем, седем години. Но сега Халек се тревожеше за тази година. При неговото темпо, преди края на лятото щеше да изглежда като беглец от концентрационен лагер.

Облече се бързо, слезе на долния етаж и взе едно леко сако от гардероба.

— Къде отиваш? — попита Хайди, която излизаше от кухнята.

— Навън — отговори Халек. — Ще се върна скоро.

Лида Росингтън отвори вратата и изгледа Халек, като че ли никога не го бе виждала — лампата от коридора зад нея освети изпитите ѝ, но аристократични скули, черната коса, която бе силно пристегната назад и сред която личаха първите бели кичурчета (*Не, помисли си Халек, не бели, сребърни... У Лида не може да има нещо толкова плебейско като бяла коса*), тревистозелената рокля „Диор“, скромна рокличка, която навярно не е струвала повече от хиляда и петстотин долара.

Погледът ѝ го накара да почувствува силно неудобство. *Дали съм отслабнал толкова, че вече дори да не ме познава*, запита се той, но въпреки отскорошното му параноично отношение към външния му вид, това му се видя малко вероятно. Лицето му бе по-слабо, около устата му имаше нови бръчици от притеснение, а под очите му от

безсъние се бяха образували безцветни торбички, но иначе си беше същият стар Били Халек. Декоративната лампа от другата страна на предния двор на Росингтънови (копие от ковано желязо на нийоркская улична лампа от осемдесетте години на миналия век, колекцията „Хоршоу“, 687 долара плюс пощенските разноски) светеше съвсем слабо насам, а и той беше със сако. Наистина не би могла да види колко много е отслабнал... или можеше?

— Лида? Аз съм Бил. Бил Халек.

— Разбира се. Здравсти, Били.

И все пак ръката ѝ се въртеше под брадичката, наполовина свита в юмрук, и докосваше горната част на шията ѝ с въпросителен, замислен жест. Макар че чертите и бяха забележително гладки за петдесет и деветте ѝ години, пластичните операции на лицето не бяха успели да подобрят много шията ѝ — кожата там бе отпусната и малко провиснала.

Може да е пияна. Или... Помисли си за Хюстън, който деликатно смъркаше боливийския си кокаин. Наркотици? Лида Росингтън? Трудно е да се повярва това за някои, който при висока игра на покер ще тегли една карта при двата си ниски чифта... и ще спечели. А след всичко това си каза: Тя е уплашена. Отчаяна. Какво е това? И дали не е някак свързано с преживяването от мен?

Това бе лудост, разбира се... и все пак той изпитваше почти отчаяна нужда да знае защо устните на Лида Росингтън са така здраво стиснати, защо — дори в слабата светлина и въпреки най-добрата козметика, каквато можеше да се намери — кожата под очите ѝ изглеждаше почти толкова провиснала и обезцветена колкото неговата собствена, защо ръката, която сега си играеше с деколтето на роклята ѝ „Диор“, леко потрепваше.

Били и Лида Росингтън се гледаха в пълно мълчание може би петнайсет секунди... и после проговориха почти едновременно:

— Лида, Кари вкъщи...

— Кари го няма, Били. Той...

Тя се спря. Той ѝ направи знак да продължи.

— Извикаха го близките му в Минесота. Сестра му е много болна.

— Интересно — отбеляза Халек, — защото Кари няма никакви сестри.

Тя се усмихна. Опита се да го направи по благовъзпитания, присторен начин, който учтивите хора пазят за онези, които са били груби непреднамерено. Не можа да стане — беше просто обтягане на устните, повече гримаса отколкото усмивка.

— Сестра ли казах? Всичко това бе много уморително за мен — за нас. Брат му, искам да кажа. Неговият...

— Лида, Кари е единствено дете — внимателно я прекъсна Халек. — Говорихме си за роднините един следобед, докато пиехме в клуба „Хастър“. Трябва да е било... о, преди четири години. „Хастър“ изгоря скоро след това. Сега на това място е големият магазин, „Кралят в жълто“. Дъщеря ми си купува дънките оттам.

Не знаеше защо продължава; навярно се стремеше да я отпусне по този начин. Но сега, в светлината от коридора и под отблясъците на лампата от ковано желязо в двора, той видя ярката диря от сълзата, която се бе стекла от дясното ѝ око почти до ъгълчето на устата. Нещо блесна и под лявото ѝ око. Докато я гледаше, думите му се преплетоха и той смутено спря, а тя бързо примигна и сълзата преля. Втора ярка диря се появи върху лявата ѝ буза.

— Върви си — прошепна тя. — Просто си върви, Били, а? Не ми задавай въпроси. Не искам да им отговарям.

Халек я погледна и видя известна непреклонност в очите ѝ, под напиралите сълзи. Нямаше намерение да му каже къде е Кари. И с импулс, който не разбра нито тогава, нито по-късно, без предварителна мисъл или намерение да спечели нещо, той разкопча сакото си и го задържа отворено като за показ. Чу я да ахва учудено.

— Погледни ме, Лида — подкани я. — Отслабнал съм трийсет и пет килограма. Чуваш ли? Трийсет и пет килограма!

— Нямам нищо общо с това! — викна тя с нисък рязък глас. Лицето ѝ доби болнав пръстен цвят; петънцата руж изпъкнаха на бузите ѝ като на клоун. Очите ѝ гледаха студено. Устните ѝ се бяха отдръпнали от свършено поддържаните зъби в ужасена гримаса.

— Не, но трябва да говоря с Кари — настояваше Халек. Доближи се до първото стъпало на входната врата, като още държеше сакото си отворено. *И наистина е така*, помисли си. *Не бях сигурен преди, но вече съм.* — Моля ти се, кажи ми къде е той, Лида. Тук ли е?

Тя му отговори с въпрос и за миг дъхът му спря. Посегна към перилото до вратата с изтръпнала ръка.

— Циганите ли са виновни, Били?

Накрая той успя да поеме дъх в стегнатите си дробове. Чу се като тихо хрипане.

— Къде е той, Лида?

— Отговори първо на моя въпрос. Циганите ли са виновни?

След като бяха стигнали дотук — до възможността да го каже на глас, — той откри, че му е трудно да събере сили да го направи. Преглътна — преглътна силно — и кимна:

— Да. Мисля, че е така. Проклятие. Нещо като проклятие. — Той замълча. — Не, не нещо като. Това е глупаво увъртане. Мисля, че върху мен тежи циганско проклятие.

Изчака я да избухне в предизвикателен смях — беше чувал така често тази реакция в сънищата и в догадките си, — но раменете ѝ само се приведоха, а главата ѝ се наклони. Беше олицетворение на унието и тъгата и въпреки наново обзелия го страх, Халек изпита мъчително, почти болезнено съпричастие към нея — към объркването и ужаса ѝ. Изкачи се на второто и на третото стъпало, докосна внимателно ръката ѝ... и бе удивен от ярката омраза, изписана на лицето ѝ, когато тя вдигна глава. Той отстъпи изведнъж, като примигваше... и трябваше да сграбчи перилото, за да не се препъне по стълбите и да падне по задник. Изразът ѝ отразяваше точно онова, което той бе изпитвал към Хайди тогава. А това, че тя трябваше да гледа тъкмо него с такъв израз, му се струваше и необяснимо, и заплашително.

— Ти си виновен! — изсъска тя. — За всичко си виновен! Защо трябваше да блъскаш оная глупава циганска путка с колата си? Ти си виновен за всичко!

Погледна я, без да може да каже нещо. *Путка?* Замисли се объркано. *Дали добре чух, че Лида Росингтън казва „путка“? Кой би могъл да помисли, че тя дори знае тази дума?* Втората му мисъл беше: *Ти не си разбрала, Лида, това беше Хайди, а не аз... а тя е голяма работа. Върховна е. Знае какво прави. Пренебрегва всичко. Взема...*

Тогава лицето на Лида се промени — тя погледна Халек със спокойно и учтиво безразличие.

— Влез — покани го.

Донесе му мартинито, за което бе помолил, в свръхголяма чаша — две маслини и две миниатюрни лукчета бяха нанизани на пръчицата

за разбъркване, която представляваше умалена позлатена сабя. Или може би беше чисто злато. Мартинито беше много силно, срещу което Халек изобщо не възразяваше... макар да знаеше от пиенето си през последните три седмици, че ако не го пие полека, ще грохне; способността му да пие се бе смалила заедно с теглото му.

Все пак той отпи голяма глътка за начало и благодарно затвори очи, когато усети топлината от питието в стомаха си. Джин, чудесен висококалоричен джин, помисли си.

— Той наистина е в Минесота — каза глухо тя, като отпи от собственото си мартини. То беше дори по-голямо от онова, което беше дала на Били. — Но не е при роднините си. В клиниката „Мейо“ е.

— „Мейо“...

— Убеден е, че е рак — продължи тя. — Майк Хюстън не откри нищо ненормално, както и дерматолозите в града, при които беше, но той все пак е убеден, че е рак. Знаеш ли, в началото си мислеше, че е херпес? Мислеше, че аз съм хванала херпес от някого.

Били смутено наведе очи, но не беше нужно да го прави. Лида гледаше над дясното му рамо като че ли говореше на стената. Често отпиваше като птица от чашата си. Равнището на питието там спадаше бавно, но непрекъснато.

— Изсмях му се, когато накрая ми го каза. Изсмях се и добавих: „Кари, ако мислиш, че това е херпес, тогава знаеш по-малко за венерическите болести, отколкото аз разбирам от термо-динамика“. Не трябваше да се смея, но това беше начин... малко да се облекчи напрежението. Напрежението и възбудата. Възбуда ли? Ужасът.

Майк Хюстън му предписа кремове, които не помагаха, дерматолозите му предписаха кремове, които не помагаха, после му биха инжекции, които не помагаха. Аз бях тази, която си спомни за стария циганин, оня с полуизядения нос, който излезе от тълпата на битпазара в Рейнтрий следобеда след предварителното ти дело, Били. Излезе от тълпата и го докосна... докосна Кари. Сложи ръка на лицето му и каза нещо. Попитах Кари тогава, попитах го и след това, когато бе започнало да се разпространява, но той все не искаше да ми каже. Само клатеше глава.

Халек отпи втората си глътка тъкмо когато Лида оставяше празната си чаша на масичката до себе си.

— Рак на кожата — подхвана отново тя. — Убеден е, че е рак на кожата, тъй като той може да се излекува в деветдесет процента от случаите. Знам как се движи мисълта му — би било смешно, ако не знаех, нали, след като съм живяла с него двайсет и пет години, гледала съм го как седи на пейката и прави имуществени спогодби, как пие и прави имуществени спогодби, как гони чуждите жени и прави имуществени спогодби и... О, по дяволите, седя си тук и се чудя какво бих казала на погребението му, ако някой ми даде доза пентатол^[2] един час преди службата. Предполагам, че ще излезе нещо като „Купи много кънетикътска земя, вече превърната в търговски центрове, и се срещна с много високопоставени хора, пи по много случаи и ме остави богата вдовица, изживях с него най-хубавите години от живота си, получавала съм повече визонени палта, отколкото оргазми, така че нека всички да се махаме оттук, да отидем в някое увеселително заведение и да потанцуваме, а там някой може би ще се напие достатъчно, за да забрави, че съм правена три пъти за смях с други жени — два пъти в гадното Мексико сити и един път в гадната Германия и да посегне дори към моя гаден сутиен“. О, майната му. Защо ти казвам всичко това? Единственото, от което хора като теб разбират, е ускоряването на съдебните тъжби и залагането на игрите на професионалния футбол.

Тя отново плачеше. Били Халек, който сега разбра, че почти изпитата ѝ чаша далеч не ѝ беше първата за вечерта, се помести притеснено в стола си и отпи голяма глътка от собственото си питие. Тя достигна стомаха му с обезпокояваща топлина.

— Убеден е, че е рак на кожата, защото не може да повярва в нещо толкова смешно, стародомно и суеверно, толкова банално като циганско проклятие. Но аз съзрях нещо дълбоко в очите му, Били. Виждах го много пъти през последния месец. Особено нощем. Все по-ясно всяка нощ. Мисля, че това е една от причините да заминем, разбираш ли? Защото забеляза, че аз го виждам... Искаш ли още малко?

Били поклати глава сковано и я проследи как отива до бара и си забърква ново martini. Видя, че го прави изключително просто — напълва чашата с джин и добавя две маслини. След като те потънаха към дъното, изплуваха няколко мехурчета. Дори от мястото, където седеше, през цялата стая, можеше да помирише джина.

Какво му имаше на Кари Росингтън? Какво му се бе случило? Част от Били Халек съвсем определено не искаше да знае. Хюстън очевидно не беше направил връзка между онова, което се случваше с Били, и това, което ставаше с Росингтън — и защо трябваше да я прави? Хюстън не знаеше за циганите. Освен това Хюстън бомбардираше редовно съзнанието си с големи бели дози кокаин.

Лида се върна и отново седна.

— Ако се обади и каже, че се връща — спокойно се обърна тя към Били, — ще се изнеса на вилата в Каптива. Ще бъде страшно горещо по това време на годината, но ако имам достатъчно джин, почти не забелязвам температурата. Не мисля, че бих издържала да остана повече сама с него. Все още го обичам — да, по свой начин, — но не мисля, че бих издържала. Като си дам сметка, че е в съседното легло... като помисля, че би могъл... би могъл да ме докосне...

Тя потрепера. Част от джина ѝ се разсипа. Изпи останалото наведнъж и изпръхтя като жаден кон, който току-що се е напил.

— Лида, какво му е? Какво стана?

— Стана? Стана? Ами, скъпи Били, мислех, че съм ти казала или че си научил отнякъде.

Били поклати глава. Започваше да мисли, че нищо не знае.

— Растат му люспи. На Кари му растат люспи.

Били ахна.

Лида сухо, учудено и ужасено се усмихна и малко наклони глава.

— Не, не е съвсем така. Кожата му се превръща в люспи. Станал е пример за обратна еволюция, изрод от цирковите атракции. Превръща се в риба или влечуго.

Тя изведнъж се засмя — остър грачещ писък, от който кръвта на Халек замръзна. Тя е на ръба на лудостта, помисли си и му стана още по-студено. Мисля, че каквото и да се случи, сигурно ще отиде в Каптива. Ще трябва да се махне от Феървю, ако иска да запали разсъдъка си. Да.

Лида закри уста с двете си ръце, а после се извини, като че ли бе се оригнала — или може би повърнала, — а не бе се засмяла. Били, който в момента не можеше да каже нищо, само кимна и стана да си сипе все пак още една чаша.

Изглежда ѝ беше по-лесно да говори, докато той не я гледаше, затова умишлено се забави там, с гръб към нея.

---

[1] Вуду — религиозни ритуали и магии, практикувани някога от негърското население в карибския регион, с вероятен произход от Западна Африка — Б.пр. ↑

[2] Пентатол — вид общоуспокояващо лекарство — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

ЛЮСПИТЕ НА ПРАВОСЪДИЕТО

Кари бил вбесен — изцяло вбесен, — че старият циганин го докоснал. Отишъл да е оплаче на шефа на полицията в Рейнтрий, Алън Чокър, на другия ден. Чокър му бил другар от покера и проявил съчувствие.

Циганите дошли в Рейнтрий направо от Феървю, казал той на Кари. Чокър ги очаквал да си тръгнат сами. Стояли в Рейнтрий вече пет дни, а обикновено три дни им стигали — достатъчно време, за да се гледа на карти на всички заинтересувани дечурлига от града и за да могат неколцината отчаяно импотентни мъже и горе-долу толкова жени в отчаяна критична възраст да пропълзят до лагера под прикритието на мрака и да си купят помади, пенкилери и странни мазни кремове. След три дни интересът към пришълците винаги избледнявал в града. Чокър накрая решил, че чакат неделния битпазар. Това било ежегодно събитие в Рейнтрий, което привличало тълпи от четирите околни града. Вместо да прави въпрос от продължаващото им присъствие — циганите, казал на Кари, можели да се озлобят като оси, ако ги ръчкаш прекалено — той решил да ги остави да обработят тръгващите си от битпазара тълпи. Но ако не си отидели до понеделник сутринта, щял да ги притисне да си тръгнат.

Но нямало нужда. В понеделник сутринта мястото сред полето, където циганите лагерували, било празно, ако не се броят следите от колела и празните бутилки от бира и газирана вода (циганите очевидно не се интересували от новата кънетикътска наредба за предаване на празните бутилки и буркани), почернелите остатъци от няколкото малки готварски огъня и три-четири толкова гнусни одеяла, че помощникът на Чокър, изпратен да провери мястото, само ги побутнал с пръчка — с дълга пръчка. По някое време между залеза и изгрева циганите били напуснали полето, Рейнтрий, общината Патчин... напуснали, както Чокър казал на стария си другар от покера Кари

Росингтън, и планетата, доколкото това му влизало в работата. И слава Богу.

В неделя следобед старият циганин докоснал лицето на Кари, в неделя вечерта си тръгнали, в понеделник сутринта Кари отишъл при Чокър да подаде оплакване (какви правни основания е можел да има за оплакването Лида Росингтън не знаеше), във вторник сутринта неприятностите започнали. След като взел душа си, Кари слязъл на закуска облечен само по хавлия и казал: „Виж това.“

„Това“ се оказало, че е парче втвърдена кожа малко над слънчевото му сплитане. Парчето било малко по-светло от кожата наоколо, която имала приятен тен като кафе с мляко (от голф, тенис, плуване и ултравиолетови нагревки през зимата). Парчето й изглеждало жълтеникаво, както понякога, в много сухо време, изглеждали и петите на краката й. Тя го докоснала (тук гласът й малко трепна) и после бързо дръпнала пръста си. Тъканта била груба, почти зърниста, и учудващо твърда. Бронирана — това била думата, която неканена изплувала в съзнанието й.

— Мислиш ли, че проклетият циганин ме е заразил с нещо, а? — разтревожено я попитал Кари. — Тения, импетиго или някаква подобна гадост?

— Докосна лицето ти, а не гърдите ти, мили — отговорила Лида. Сега облечи се колкото можеш по-бързо. Имаме козуначени кифли. Сложи си тъмносивия костюм и червената вратовръзка, издокарай се за мен, моля ти се. Колко си сладък.

След две вечери той я извикал в банята и гласът му така приличал на писък, че тя изтичала при него. (Всичките си най-лоши разкрития правим в банята, помисли си Били). Кари стоял със смъкната риза, електрическата самообръсначка бръмчала забравена в ръката му, а той се взирал ококорено в огледалото. Парчето твърда, жълтеникава кожа се било разпростряло — приело едра, напомняща дърво форма, която отивала до вдлъбнатината между гърдите му и надолу, вече по-широка, към пъпа. Тази променена кожа била издигната над нормалната плът на гърдите и корема му почти с пет милиметра и тя видяла, че през нея минават дълбоки пукнатини; няколко изглеждали достатъчно дълбоки, за да прекараш през тях ръба на монета. За първи път си помислила, че започвал да изглежда... е, люспест. И се отвратила.

— Какво е това? — почти ѝ изкрещял той. — Лида, какво е това?

— Не знам — отговорила тя, като се насилила да запази гласа си спокоен, — но трябва да отидеш при Майкъл Хюстън. Това поне е ясно. Утре, Кари.

— Не, не утре — възпротивил се той, като все още се взирал в огледалото, в повдигнатата подобно на стрела издупчина от груба жълта кожа. — Утре може да съм по-добре. Вдругиден, ако остане все така. Но не утре.

— Кари...

— Подай ми оня крем „Нивея“, Лида.

Тя го подала, останала там още малко — но картината как той маже белия крем по твърдата жълта кожа и драскащият звук на пръстите му, които я потривали, били повече, отколкото тя можела да изтърпи — побягнала към стаята си. Това било първият път, сподели тя с Халек, когато съзнателно се радвала, че имат две легла, че той няма да може да се преобърне в съня си и... да я докосне. Лежала будна часове и чувала мекото скръц-скръц от пръстите му, които се движели напред-назад по чуждата кожа.

На другата вечер ѝ казал, че е по-добре, а на следващата твърдял, че е още по-добре. Помислила, че вижда лъжата в очите му... и че той лъже повече себе си, отколкото нея. Дори в ужасното си състояние Кари си оставал същият самовлюбен кучи син, какъвто предполагала, че е бил винаги. Но Кари не бил виновен за всичко, добави рязко тя, все още без да се извързва от бара, където безцелно си играеше с чашите. С течение на годините тя развила собствен тип високоспециализиран егоизъм. Искала илюзията и имала нужда от нея почти колкото него.

На третата вечер влязъл в спалнята им обут само в долнището на пижамата си. Погледът му бил мек и тъжен, смаян. Тя препрочитала загадките на Дороти Сейърс — те за вечни времена си оставали любимото ѝ четиво, — но изтървала книгата, когато го видяла. Би изпищяла, каза на Били, но ѝ се струвало, че била останала без дъх. А Били успя да си помисли, че никое човешко чувство не е наистина единствено, макар че човек би искал да е така — Кари Росингтън очевидно бе преминал през същия период на самоизмама, следван от потресаващо събуждане, през какъвто бе минал и самият Били.

Лида видяла, че твърдата жълта кожа (люспите — нямало вече как да мисли за тях като за нещо друго) вече покривала по-голямата част от гръдния кош на Кари и целия му корем. Била грозна и силно изпъкнала като изгорена тъкан. Пукнатините вървели в зиг-заг навсякъде, където човек определено нямал желание да погледне. И макар в началото да можело да се помисли, че пукнатините са безразборно разхвърляни като улеи в яма от бомба, след миг безпомощните очи долавяли, че не било така. При всеки ръб жълтата кожа се издигала малко повече. Люспи. Не люспи на риба, а големи груби люспи на влечуго, като на гущер, алигатор или игуана.

Кафявата извивка на лявото му зърно все още се показвала, а останалата му част я нямало, била погребана под жълто-черната черупка. Дясното зърно изцяло липсвало, а извитият гребен на странната нова кожа се простирал около и под подмишниците му като изплувала посягаща лапа на някакво невероятно чудовище. Пъпът му го нямало. И...

— Той смъкна панталоните на пижамата си — добави тя. Вече пиеше третата си чаша със същите бързи птичи глътки. В очите й отново се появиха сълзи, но това беше всичко. — Тогава гласът ми отново се върна. Изкрещях му да спре и той го направи... но не преди да видя, че се бе разпростряло и към слабините му. Не бе достигнало пениса му... поне тогава... но публическите му косъмчета ги нямаше, имаше само тези жълти люспи.

— Ти, струва ми се, каза, че се оправяло — казах му аз.

— Наистина мислех, че се оправя — отговорил той и на другия ден си уредил среща с Хюстън.

Който навярно му е разказал, помисли си Били, за момчето от колежа без мозък и за старата госпожа с третия комплект зъби. И го е попитал дали иска да си смръкне от неговото шишенце.

След една седмица Росингтън бил приет от най-добрия дерматологичен екип на Ню Йорк. Казали, че веднага им станало ясно какво му е и веднага му предписали процедура със „силно“ гамарентгеново облъчване. Люспестата кожа продължавала да пълзи и да се разпростира. Не боляло, както споделял Росингтън, а само по границата между старата кожа и страховития нашественик се чувствувал слаб сърбеж, но това било всичко. С новата си кожа не усещал абсолютно нищо. Усмивнал се с ужасната си усмивка, която

ставала единственото му изражение, и ѝ казал, че предишния ден си запалил цигара и я загасил върху собствения си корем... бавно. Нямало никаква болка, абсолютно никаква.

Тя запушила уши с ръце и му викнала да престане.

Дерматолозите казали на Кари, че донякъде са сбъркали в лечението си. Как така, попитал Кари. Нали казахте, че *знаете*. Казахте, че сте *сигурни*. Е, отговорили те, случват се такива работи. Рядко, ха-ха, *много рядко*, но вече ни е ясно. Всички тестове, обяснили му, потвърждавали новото заключение. Последвало лечение с хиповити — или мощни витамини за онези, които не познават скъпоструващите докторски приказки — и инжекции за жлезите. По същото време, когато това ново лечение започнало, първите люспести парчета започнали да се показват по врата на Кари... по долната част на брадичката... и накрая по лицето. Тогава дерматолозите признали, че са затруднени. Само за миг, разбира се. Всички подобни неща се лекуват. Съвременната медицина... диетичният режим... и дъра-бъра, дъра-бъра... както и дрън-дрън-дрън...

Кари повече не иска да я слуша, когато се опитвала да го заговори за стария циганин, разказваше тя на Халек; веднъж дори вдигнал ръка да удари... и тя видяла първото повдигане и задебеляване върху кожичката на палеца и показалеца на дясната му ръка.

— Рак на кожата! — крещял ѝ той. — Това е рак на кожата, рак на кожата, рак на кожата! Сега, за Бога, ще спреш ли с приказките за оная стара мутра!

Разбира се, той бил човекът, който поне говорел смислено, а тя била онази, която въвличала абсурди от четиринайсетия век... и все пак *знаела*, че това е работа на стария циганин, който излязъл от тълпата на битпазара в Рейнтрий и докоснал лицето на Кари. Тя го знаела, а в очите му, дори и онзи път, когато ѝ вдигнал ръка, виждала, че *той също знае*.

Уговорил си отпуска с Глен Петри, който бил удивен от новината, че старият му приятел, колега юрист и другар в голфа Кари Росингтън има рак на кожата.

Последвали две седмици, продължи Лида, за които тя с мъка можеше да си спомни или да говори. Кари проспивал времето си като умрял — на горния етаж в стаята им или също толкова често в големия тапициран стол в кабинета или с глава в ръцете си на кухненската

маса. Сядал във всекидневната с бутилка уиски „Дж. У. Дант“ в загрубяващата си люспеста ръка и гледал първо комедийни спектакли като „Героите на Хоуган“ или „Приказки за Бевърли хилс“, после местните и националните новини, после телевизионни игри като „Дивите семейни вражди на Джоукър“, после трите часа на централната вечерна програма, следвани от още новини, следвани от филми до два-три часа сутринта. И през цялото време пиел уискито като пепси-кола, направо от бутилката.

В някои от тези нощи плачел. Тя влизала и го гледала как хлипа, докато Уорнър Андерсън от екрана на големия им телевизор „Сони“ крещял „Хайде на видеокасетата!“ с ентусиазма на човек, канещ всичките си предишни приятели на пътешествие с него до Аруба. А в други нощи — за щастие по-малко — вилнеел някой Ахаб^[1] по време на последните дни на пикуотите^[2], тътрел се и се препъвал из къщата с бутилката уиски в ръка, която всъщност вече не била ръка, и викал, че е рак на кожата, чувала ли го тя, било *шибан рак на кожата* и той го бил хванал от шибаната ултравиолетова лампа, но щял да съди мръсните шарлатани, които са му докарали това, *да ги съди, докато ги заграби*, да разкарва копелдаците по съдилищата, докато не им остане нищо освен осрани долни фланелки, по които да стоят. Понякога в тези си настроения чупел предметите покрай себе си.

— Накрая осъзнах, че получава... тези пристъпи... вечер, след като госпожа Марли е идвала да почисти — глухо добави тя. — Качваше се в таванската стая, когато тя идваше, разбираш ли? Ако го беше видяла, би се разнесло веднага по целия град. Тъкмо във вечерите, след като тя е била тук, а той е стоял горе, мисля, че чувството му на отхвърлен човек е било най-силно. Усещал се е като чудовище.

— Така че е отишъл в клиниката „Мейо“ — поясни Били.

— Да — отговори тя и накрая го погледна. Лицето ѝ бе пияно и ужасено. — Какво ще стане с него, Били, Какво може да стане с него?

Били поклати глава. Нямаше никаква представа. Нещо повече, откри, че вече не изпитва желание да мисли по въпроса, както не искаше да мисли и за известната снимка от вестниците на южновиетнамския генерал, който застрелва в главата предполагаем виенконгски агент. И сам не разбираше защо, но изпитваше подобно чувство.

— Нае частен самолет, за да отиде до Минесота, казах ли ти за това? Тъй като не можеше да понася хората да го гледат. Казах ли ти за това, Били?

Били отново поклати глава.

— Какво ще стане с него?

— Не знам — отговори Били, като си мислеше: *И просто между другото, какво ще стане с мене, Лида?*

— Накрая, преди да се предаде и да отиде, и двете му ръце бяха като рачешки щипки. Очите му бяха две... две малки ярки искрици в онези твърди, люспести дупки. Носът му...

Изправи се и тръгна несигурно към него, като удари с крака си ъгъла на масичката за кафе достатъчно силно, за да я помести

Не го чувства сега, помисли си Халек, но утре ще има страшно болезнен белег на бедрото си и едва ли ще си спомни къде или как го е получила.

Тя сграбчи ръката му. Очите ѝ бяха като блестящи езера от неописуем ужас. Говореше с мрачна и задъхана поверителност, от която Били усети тръпки по врата си. Дъхът ѝ вонеше на непогълнат джин.

— Сега прилича на алигатор — прошепна тя, като че ли съобщаваше нещо интимно. — Да, ето на какво прилича, Били. На нещо, току-що изпъзляло от блатото, което е облякло човешки дрехи. Сякаш се превръща в алигатор и аз бях доволна, че заминава. *Доволна.* Мисля, че ако той не беше заминал, аз щях да го направя. Щях да взема една чанта и... и...

Тя се накланяше все повече към него и Били изведнъж се изправи, тъй като повече не можеше да понася. Лида се залюля на пети и Халек едва успя да я задържи за раменете... изглежда и той бе пил прекалено много. Ако не бе успял да я хване, тя можеше да си разбие главата върху същата масичка за кафе от месинг и стъкло („Трифълс“, 587 долара плюс пощенските разноски), на която бе ударила крака си... само че вместо да се събуди с белег, би могла да се събуди мъртва. Като погледна в полубезумните ѝ очи, Били се зачуди дали не би приветствала смъртта.

— Лида, трябва да тръгвам.

— Разбира се — съгласи се тя. — Дойде само да пиеш вода от извора, нали, скъпи Били?

— Съжалявам — промълви той. — Съжалявам за всичко, което е станало. — И без да мисли, добави — Като говориш с Кари, предай му най-добрите ми пожелания.

— Сега е трудно да се говори с него — отговори тя сякаш отдалеч. — Започнало е да става и в устата му, разбираш ли? Венците му надебеляват, езикът му се облепя. Мога да му говоря, но всичко, което той ми казва — всичките му отговори — излизат като грухтене.

Той отстъпваше в коридора, отдръпваше се от нея, искаше да се освободи от тихата ѝ, неумолимо възпитана интонация, трябваше да се откъсне от мрачните ѝ блестящи очи.

— Наистина става — продължаваше тя. — Превръща се в алигатор, искам да кажа. Предполагам, че скоро може би ще трябва да го сложат в резервоар... ще трябва да поддържат влажността на кожата му.

От суровите и очи се стичаха сълзи и Били видя, че наклонената ѝ чаша плиска джин върху обувките ѝ.

— Лека нощ, Лида — прошепна той.

— Защо, Били? Защо трябваше да блъскаш старицата? Защо трябваше да навлечеш това върху Кари и мене. Защо?

— Лида...

— Ела пак след няколко седмици — покани го тя, като все още се доближаваше, докато Били бясно търсеше зад гърба си бравата на входната врата и с огромно напрежение на волята поддържаше учтивата си усмивка. — Ела пак, за да те погледна, след като си отслабнал с още двайсет-трийсет кило. Ще се смея... и ще се смея... и ще се смея.

Той намери бравата. Натисна я. Хладният въздух благословено лъхна зачервената му и прегрята кожа.

— Лека нощ, Лида. Съжалявам...

— *Спести си съжаленията!* — изпищя тя и го замери с чашата си за мартини, която се удари в касата на вратата вдясно от Били и се разби. — Защо трябваше да я блъскаш, мръснико! Защо трябваше да докараш това на всички ни? Защо? Защо? Защо?

Халек се добра до ъгъла на Парк лейн и Лантърн драйв и после се стовари на пейката до автобусната спирка, където го втресе като от

малария, гърлото и стомахът му горчаха от киселини, а главата му бучеше от джина.

Помисли си: *Аз я блъснах и я убих, а сега слабея и не мога да спра. Кари Росингтън проведе предварителното дело, пусна ме, без дори да ме чукне по китката, и Кари е в клиниката „Мейо“. В клиниката „Мейо“ е и ако се вярва на жена му, изглежда като беглец от комикса на Морис Сендак „Алигатори навсякъде“. Кой още беше там? Кой друг бе замесен по начин, който според стария циганин би заслужил отмъщение?*

Помисли си за двете ченгета, които гонеха циганите при влизането им в града... когато смятаха, че циганите ще започнат номерата си в общинския парк. Единият от тях беше само изпълнител, разбира се. Просто патрулираш полицаи, който изпълняваше...

Изпълняваше заповеди.

Чи и заповеди? Ами на полицейския началник, разбира се. заповедите на Дънкан Хоупли.

Циганите бяха прогонени, защото нямаха разрешително да изпълняват номерата си в парка. Но, разбира се, биха могли да се досетят, че става дума за нещо повече от това. Ако искаш да изгониш циганите, има много наредби. Скитничество. Смушаване на обществения ред. Плюене по тротоарите. Какво ли не. Циганите се бяха споразумели с един фермер на запад от града, сърдит старец на име Арнкастър. Винаги имаше по някоя ферма, на някой кисел стар фермер и циганите винаги го откриваха. *Носовите им са обучени да подушват типове като Арнкастър*, помисли си Били, докато седеше на пейката и чуваше как първите капчици пролетен дъжд тропат по навеса на спирката. Проста еволюция. *Нужно е само две хиляди години да бъдеш местен от място на място. Говориш с няколко души; може би мадам Азонка гледа един-два пъти безплатно на карти. Търсиш името на онзи човек от града, който притежава земя, човека, който не обича много града или градските наредби, човека, който отваря ябълковите си градини по време на ловния сезон от чист инат — тъй като предпочита сърните да изядат ябълките му вместо ловците да ударят сърните. Търсиш името му и винаги го намиращ, защото винаги има поне един Арнкастър в най-богатите градове, а понякога са двама-трима, сред които можеш да избираш.*

Паркираха колите и караваните си в кръг точно както предците им са подреждали фургоните и ръчните си колички преди двеста, четиристотин, осемстотин години. Получаваха разрешително за палене на огън, а нощем говореха и се смееха и без съмнение бутилка-две се предаваха от ръка на ръка.

Всичко това, продължаваше мисълта си Халек, би било приемливо за Хоупли. Така се правеше. Тези, които искаха да си купят от онова, което циганите продаваха, можеха да излязат с колите си на Уест Феървю роуд до мястото на Арнкастър; то поне беше настрани, а и по начало беше неприятна картина — фермите, които циганите намираха, винаги бяха такива. И скоро щяха да продължат пътя си към Рейнтрий или Уестпорт, а оттам далеч от погледа и от мислите ни.

Освен това, след произшествието, след като старият циганин се бе проявил като досадник по стълбите на съдебната палата, когато докосна Халек, обяснението, че „така се прави“, вече не достигаше.

Хоупли бе дал на циганите срок от два дни, спомняше си Халек, и когато те не показаха признаци, че се канят да си тръгват, той ги накара да си вървят. Първо Джим Робъртс отмени разрешителното им да палят огън. Макар че бе валило много през всички дни от седмицата, Робъртс им каза, че опасността от пожари е нараснала, много нараснала. А между другото би могло да им се напомни, че правилата, които важат за лагерните и готварските огньовете, се отнасят и за печките на газ и въглища, както и за мангалите.

След това, разбира се, Хоупли бе пообиколил няколко местни фирми, които са отпуснали кредит на Ларс Арнкастър — кредит, който обикновено бе просрочен. Сред тях би могло да бъдат железарията, магазинът за зърно на Рейнтрий роуд, кооперацията на фермерите във Феървю. Хоупли би могъл да отиде и при Закари Марчант в кънетикътската банка „Юниън“... банката, в която Арнкастър е ипотекирал имоти.

Всичко си е част от работата. Чаша кафе с този, обед на крак с онзи — понякога нещо съвсем просто като сандвич и лимонада, купени от улична количка, — бутилка бира с третия. И до края на следващия ден всеки, на когото Ларс Арнкастър дължи каквото и да е, би му се обадил и би споменал колко добре би било наистина да се разкарат ония проклети цигани от града... колко истински признателни ще му бъдат всички.

Резултатът е точно такъв, какъвто Дънкан Хоупли е очаквал. Арнкастър отива при циганите, връща им остатъка от наема, който са му предплатили, и положително не обръща внимание на протестите им (Халек си мислеше конкретно за младежа с фигурите за боулинг, който очевидно още не е схванал предопределеността на общественото си положение). Циганите, разбира се, нямат сключен договор, който биха могли да представят в съда.

Трезвен, Арнкастър би могъл да им каже, че просто имат късмет, защото той е честен човек и им връща неизползуваната част от предплатената сума. Пиян — Арнкастър бе човек, който пиеше по осемнайсет кутии бира на вечер, — би могъл да се поразпростре. Има сили в града, които искат циганите да изчезнат, би могъл да им каже. Упражнен му е натиск, натиск, на който прост фермер, разчитащ само на двете си ръце, като Ларс Арнкастър, просто не може да се противопостави. Особено когато половината от така наречените „добри хора“ в града са на нож с него.

Не че на някого от циганите (с изключение евентуално на жонгльора, помисли си Били) ще му трябва такова подробно обяснение.

Били стана и бавно се запъти към къщи през студения, носен от вятъра дъжд. Прозорецът на спалнята светеше — Хайди го чакаше да се върне.

Не полицаия от патрулната кола; на него нямаше нужда да се отмъщава. Не и Арнкастър; той можеше да спечели петстотин долара в брой, но ги бе отпратил, тъй като му се налагаше. Дънкан Хоупли?

Хоупли, може би. *Твърде вероятно* Хоупли, допълни се Били. От една страна той беше просто като обучено куче, чиято най-важна задача е да пази добре смазания ритъм на живота във Феървю. Но Бил и се съмняваше, че старият циганин ще е склонен да разглежда нещата под този хладен социологичен ъгъл и то не само защото Хоупли ги прогони така ефикасно след предварителното дело. Прогонването беше ясно. С него те са свикнали. Липсата на проучване около нещастния случай, чиято жертва стана старицата...

А, това беше друго, нали?

Липса на проучване? По дяволите, Били, не ме карай да се смея. Липсата на проучване означава, че е извършен пропуск. Хоупли хвърли колкото можа повече кал върху всяка възможна вина. Като се започне с

подозрителното отсъствие на проба за алкохол. Цялата работа си беше пълно покриване. Ти го знаеш, а и Кари Росингтън го знаеше.

Вятърът се усилваше и дъждът вече удряше по-здраво. Виждаше го как набраздява локвите по улицата. Водата изглеждаше странно лъскава под кехлибарената светлина на уличните лампи покрай Лантърн драйв. Клоните стенеха и скърцаха над него и Били Халек притеснено вдигна глава.

Трябва да отида да видя Дънкан Хоупли.

Нещо проблесна — нещо, което би могло да бъде искрата на някоя идея. После си помисли за упоеното и ужасено лице на Лида Росингтън... спомни си думите и *„сега е трудно да се говори с него... започнало е да става и в устата му, разбираш ли... всичко, което ми казва, излиза като грухтене“*.

Не сега. Стигаше му за тази вечер.

— Къде беше, Били?

Тя беше в леглото — огрята от лъча светлина на нощната лампа. Остави книгата си върху завивката и Били видя тъмните кафяви кръгове под очите ѝ. Тези кафяви кръгове не можаха да го изпълнят със съжаление... поне тази вечер.

Само за миг той си помисли да ѝ каже: Ходих да видя Кари Росингтън, но тъй като го нямаше, останах да пийнем по нещо с жена му — както навярно пие Зеленото чудовище, когато е в запой. И не можеш да си представиш какво ми каза тя, мила Хайди. Кари Росингтън, който веднъж ти сграбчи цицата на връх Нова година, се превръща в алигатор. Когато накрая умре, от него може да стане чисто нов продукт — портфейл, изработен от съдия.

— Никъде — отговори ѝ. — Навън. Разхождах се. Мислих.

— Миришеш като че ли си паднал в хвойновите храсти по пътя към къщи.

— Предполагам, че може и така да се каже. Само че всъщност паднах в пивницата на Анди.

— И колко джина изпи?

— Няколко.

— Миришат по-скоро като пет.

— Хайди, това кръстосан разпит ли е?

— Не, скъпи. Но бих искала да не се тревожиш толкова. Ония лекари навярно ще открият какво ти е, щом свършат с метаболчните изследвания.

Халек изсумтя.

Тя обърна сериозното си уплашено лице към него:

— Просто благодаря на Бога, че не е рак.

Той си помисли — и почти го каза, — че сигурно ѝ е хубаво да го гледа отстрани, сигурно ѝ е хубаво да наблюдава степените на ужаса. Не го каза, но част от чувствата му навярно са проличали по лицето му, тъй като умореният ѝ и нещастен израз се задълбочи.

— Съжалявам — прошепна тя. — Просто... е толкова трудно да се каже нещо, което да е на място.

Знаеш го, миличка, помисли си той и омразата отново го заля — гореща и тръпчива. Добавена към джина, тя го накара да се почувствува и потиснат, и физически болен. Омразата намаля и се замести от срам. Кожата на Кари се превръщаше в Бог знае какво, в нещо, подходящо за показване само в цирковите атракции. На Дънкан Хоупли може би му нямаше нищо или пък Били щеше да намери нещо дори по-страшно при него. По дяволите, отслабването не беше чак толкова лошо, нали?

Съблече се, като първо изгаси нощната ѝ лампа, и я прегърна. В началото Хайди беше стегната. Тъкмо когато започна да си мисли, че нищо няма да стане, тя се отпусна. Той чу риданието, което тя се опита да преглътне, и тъжно си помисли, че ако има нещо вярно в книжките, където се твърди, че благородството се открива в бедата, а характерът се изгражда сред скръбта, той се занимаваше с безрадостната работа едновременно да открива и да изгражда.

— Хайди, извинявай.

— Само да можех да направя нещо — проплака тя. — Само да можех да направя нещо, Били, разбираш ли?

— Можеш — промълви той и докосна гърдата ѝ.

Любиха се. Той се замисли. Това беше за нея, но откри, че в края на краищата е било за него; вместо да вижда в мрака измъченото лице и ужасените очи на Лида Росингтън, можа да заспи.

На сутринта кантарчето показва 78 килограма.

---

[1] Ахаб — зъл, юдейски цар от IX в. пр. н. е. — Б.пр. ↑

[2] Пикуоти — членове на войнствено индианско племе, живели в днешен Кънетикът, повечето от които били избити през XVII в. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

ДЪНКАН ХОУПЛИ

Беше получил отпуска по болест от кантората, за да си направи метаболичните изследвания — Кърк Пенчли бе проявил почти неприлична готовност да удовлетвори молбата му, като изправи Халек пред истината, която той би желал да избегне — искаха да се отърват от него. Без две от по-раншните си три двойни брадички, с изпъкващи за първи път от години скули и с всичките открояващи се лицеви кости, той се бе превърнал в плашилото на кантората.

— По дяволите, да! — бе отговорил Пенчли почти преди Били да успее напълно да изрече молбата си. Пенчли говореше с прекалено сърдечния тон, който хората възприемат, когато всеки знае, че нещо сериозно не е наред, но никой не иска да го признае. Наведе поглед, като се взираше към мястото, където по-рано беше коремът на Халек. — Можеш да отсъствуваш, колкото ти е нужно, Бил.

— Три дни ще стигнат — беше отговорът.

Сега се обаждаше на Пенчли от автомата в сладкарницата на Баркър, за да му каже, че може да му трябват повече от три дни. Повече от три дни, да — но може би не само за метаболичните изследвания. Идеята бе проблеснала отново в главата му. Още не беше надежда, не беше ясно оформена, но беше нещо.

— Колко време? — попита Пенчли.

— Не съм сигурен — отвърна Халек. — Може би две седмици. Възможно е и месец.

За миг телефонът заглъхна и Халек се досети, че Пенчли усеща в думите му подтекст: *Това, което наистина имам предвид, Кърк, е, че никога няма да се върна. Накрая определиха диагнозата ми като рак. Сега следва кобалтът, болкоуспокояващите лекарства, интерферонът, ако можем да го намерим, маскарадът, ако се измъкнем и решим да тръгнем към Мексико. Като ме видиш следващия път, Кърк, ще бъда в дълъг сандък с копринена възглавничка под главата си.*

И Били, който почти не бе изпитвал друго чувство, освен страх в последните шест седмици, усети първите пристъпи на гняв: *Не казвам това, по дяволите. Поне не още.*

— Няма страшно, Бил. Ще трябва да прехвърлим делото Худ на Бон Бейкър, но всичко останало мисля, че може да почака.

Ще почака друг път. Ще започнеш да прехвърляш всичко на другите още днес следобед, а колкото до жалбата на Худ, ти я даде на Рон Бейкър още миналата седмица — той ми се обади в четвъртък следобед да ме пита къде е сложила Сали идиотските показания за газоснабдяването. Колкото до чакането, Кърк, сладурче, ти чакаш само да дойде време за печеното на скара пиле, когато стигнеш до вилата си във Вермонт. Така че недей да пързеляш майстора по пързелянето.

— Ще му пратя преписката — обеща Били и добави, защото не можа да се сдържи: — Мисля, че показанията за газоснабдяването са вече при него.

Докато смели чутото, Кърк Пенчли замислено замълча. После се опита да завърши:

— Е... ако има нещо друго, което мога да направя...

— Има — прекъсна го Били. — Макар че звучи малко шантаво.

— Какво е то? — Гласът му сега бе предпазлив.

— Помниш ли неприятностите ми тази пролет? Нещастния случай?

— Даа...

— Жената, която блъснах, беше циганка. Знаеше ли?

— Имаше го във вестника — неохотно отвърна Пенчли.

— Тя принадлежеше към една... една... Какво? Тайфа, би могло да се каже. Тайфа цигани. Лагеруваха тук, във Феървю. Бяха се споразумели с един местен фермер, на когото му трябвали пари...

— Почакай, почакай малко — намеси се Кърк Пенчли с известна острога в гласа, която ярко се разграничаваше от предишния му тон на платен оплаквач. Били се позасмя. Познаваше втората интонация и много повече я харесваше. Представяше си как Пенчли, който беше четиридесет и пет годишен, плешив и едва метър и петдесет и нещо висок, грабва жълтия си бележник и една от любимите си химикалки „Флер“. Когато беше във форма, Кърк бе един от най-умните и най-

стабилните хора, които Халек познаваше. — Добре, продължавай. Кой беше този местен фермер?

— Арнкастър. Ларс Арнкастър. След като блъснах жената...

— Името ѝ?

Халек затвори очи и напрегна паметта си. Смешно... след всичко това не си бе помислял за името ѝ от предварителното дело насам.

— Лемке — отсече той накрая. — Името ѝ беше Сузана Лемке.

— Л-е-м-п-к-е?

— Без П.

— Добре.

— След нещастния случай циганите разбраха, че вече не са добре дошли във Феървю. Имам основание да мисля, че са продължили към Рейнтрий. Искам да знам къде са отишли след това, ако можеш да ги откриеш. Искам да знам и къде са в момента. Ще платя разносните по проучването от собствения си джоб.

— Разбира се, че ще платиш — развесели се Пенчли. — Е, ако са тръгнали на север в Нова Англия, навярно можем да ги открием. Но ако са отишли на юг или оттатък, в Джързи, не знам. Били, някакъв граждански иск ли те тревожи?

— Не, но трябва да говоря със съпруга на онази жена. Ако ѝ е съпруг.

— О — възкликна Пенчли и Халек още веднъж можа да долови мислите му, като че ли ги бе казал на глас: *Били Халек си подрежда нещата, тегли им чертата. Може би иска да даде чек на стария циганин, а може би иска само да застане пред него, да се извини и да му даде възможност да му удари един юмрук в окото.*

— Благодаря, Кърк.

— Няма нищо — каза Пенчли. — Ти само гледай да се оправяш.

— Окей — Били затвори телефона. Кафето му бе изстинало.

Не се учуди особено, когато разбра, че Ранд Фоксуърт, заместник-началникът, ръководи работата в полицейското управление на Феървю. Той поздрави достатъчно сърдечно Халек, но видът му бе напрегнат, а опитното око на Халек прецени, че купът от входящи книжа е много по-голям в сравнение с изходящите. Униформата на Фоксуърт беше безупречна... но очите му бяха налети с кръв.

— Дънк е хванал грип — отговори той на въпроса на Били — в думите му се чувствуваше отегчението, което идва от прекомерно

повтаряне на едно и също. — Не е идвал на работа последните няколко дни.

— О — вметна Били. — Заради грипа.

— Точно така — отвърна Фоксуърт, докато очите му предизвикваха Били да разбере нещо повече от това.

Телефонистката каза на Били, че при доктор Хюстън в момента има пациент.

— Спешно е. Моля ви, предайте му, че имам да му кажа само една-две думи.

Лично би било по-лесно, но Халек не бе искал да кара колата през целия град. Затова бе седнал в една телефонна будка (нещо, което не би могъл да направи до не много отдавна) срещу полицейското управление. Накрая Хюстън се обади.

Гласът му бе хладен, далечен и доста раздразнен. Халек, който или ставаше много добър в четенето на мисли, или бе наистина много параноичен, усети в хладния глас ясното съобщение: *Ти не си ми вече пациент, Били. Подушвам в тебе някаква непоправима дегенерация, която много, много ме изнервя. Дай ми нещо, на което мога да поставя диагноза и за което мога да предпиша лекарства — само това искам. Ако не можеш да ми предложиш това, нямаме основа за връзки помежду си. Играл съм доста добре голф заедно, но едва ли някой от нас би казал, че сме били приятели. Имам сигнална инсталация „Сочи“, диагностично оборудване за 200 000 долара и такъв богат избор от лекарства, че... е, ако компютърът им направи разпечатка, листът ще се простре от входната врата на местния клуб по целия път до пресечката на Парк лейн и Лантърн драйв. След като имам всичко това, се чувствавам. важен. Чувствавам се полезен. Тогава идваш ти и ме караш да изглеждам като лекар от седемнайсетия век с шишенце пиявици за високо кръвно налягане и с длето за трепанации при главоболия. А не искам да се чувствавам така, уважаеми Бил. Изобщо не искам. В това няма нищо сладичко. Така че разкарай се. Измивам си ръцете от теб. Ще дойда да те видя в ковчегата ти... разбира се, ако сигналната ми инсталация не звънне и не ми се наложи да си тръгна.*

— Съвременната медицина — промърмори Били.

— Какво, Бил? Говори малко по-високо. Не искам да те притеснявам, но личният ми адвокат се разболя и съм страшно зает тая

сутрин.

— Само един въпрос, Майк — настоя Били. — Какво му е на Дънкан Хоупли?

Мълчанието от другата страна продължи почти десет секунди, последвано от:

— Защо мислиш, че му има нещо?

— Няма го в управлението. Ранд Фоксуърт казва, че има грип, но Ранд Фоксуърт не може да лъже.

Дойде нова дълга пауза.

— Като на адвокат, Били, няма нужда да ти казвам, че питаш за нещо поверително. От това бих могъл да си изпатя.

— Ако някой се досети какво държиш в малкото шишенце в бюрото си, също можеш да си изпатиш. И то така, че и на цирков изпълнител върху трапец би му се завило свят от височината.

Ново мълчание. Когато Хюстън отново заговори, гласът му бе изпълнен с гняв... но имаше и нотки на страх:

— Заплашваш ли ме?

— Не — отегчено отговори Били. — Само не ми се превземай, Майк. Кажи ми какво му е на Хоупли и толкоз.

— Защо се интересуваш?

— О, за Бога. Ти си живото доказателство, че човек може да е толкова глупав, колкото си иска, знаеш ли това, Майк?

— Нямам никаква представа какво...

— Видял си три странни заболявания във Феървю през последния месец. Не си ги свързал по никакъв начин. В известен смисъл това е понятно, тъй като са различни по външните си белези. От друга страна всички си приличат именно поради необикновеността си. Чудя се дали друг лекар — такъв, който не е открил удоволствието да вкарва петдесетдоларови дози кокаин в организма си всеки ден например — не би направил връзката въпреки различните симптоми.

— Хей, почакай малко!

— Не, няма. Попита ме защо ме интересува и, за Бога, ще ти кажа. Аз отслабвам постоянно — продължавам да губя от теглото си всеки ден, дори и да наблъсквам в гърлото си по осем хиляди калории. Кари Росингтън е получил някакво загадъчно кожно заболяване. Жена му казва, че е започнал да се превръща в цирково страшилище. Отишъл е в клиниката „Мейо“. Искam да знам сега какво не е наред с

Дънкан Хоупли и, второ, искам да знам имал ли си и други необясними случаи.

— Били, съвсем не е така. Говориш като че ли си си наумил нещо налудничаво. Не знам какво...

— Не, разбирам. Но искам отговор. И ако не го получа от теб, ще науча по друг начин.

— Почакай за минутка. Ако говорим за това, искам да отида в кабинета си. Там съм малко по-уединен.

— Добре.

Чу се щракане, докато Хюстън се преместваше. Били седеше потен в телефонната будка и се чудеше дали Хюстън не е решил да се отърве от него по този начин. После отново се щракна.

— Били, на телефона ли си?

— Да.

— Окей — въздъхна Хюстън, а нотката на разочарование в гласа му беше безспорна и някак си комична. — Дънкан Хоупли страда от прогресиращи младежки пъпки, акне.

Били се изправи на крака и отвори вратата на будката. Изведнъж му стана прекалено горещо.

— *Младежки пъпки!*

— Пъпки. Черни. Бели. Това е всичко. Щастлив ли си?

— Някой друг?

— Не. И, Били, аз не смятам пъпките за кой знае колко страшни. Преди малко думите ти бяха започнали да звучат малко като от романите на Стивън Кинг, но случаят не е такъв. Дънк Хоупли има временно смущение във функциите на жлезите си и това е всичко. Той е имал проблеми с кожата си още от ученическите си години.

— Много логично. Но ако прибавиш към уравнението Кари Росингтън с неговата алигаторска кожа и Уилям Дж. Халек с неговата несъзнателна анорексия нервоза, започва отново да звучи малко като Стивън Кинг, нали?

Хюстън търпеливо обясни:

— Ти имаш метаболчни проблеми, Бил. Кари... не знам.

Видял съм някои...

— Странни неща, да, знам — прекъсна го Били. Наистина ли този смъркащ кокаин дърдорко е бил семейният му лекар в

продължение на десет години? Боже, Господи, така ли беше? — Виждаш ли си Ларс Арнкастър напоследък?

— Не — нетърпеливо отговори Хюстън. — Той не е мой пациент. Ти ми каза, мисля, че имаш само един въпрос.

Разбира се, че не е твой пациент, замаяно си помисли Били, той не си плаща сметките навреме, нали? А човек като тебе, човек със скъпоструващи вкусове, наистина не може да си позволи да чака, така ли е?

— Този наистина е последният — отсече Били. — Кога видя Дънкан Хоупли за последен път?

— Преди две седмици.

— Благодаря.

— Следващия път си определи час, Били — недружелюбно завърши Хюстън и затвори телефона.

Хоупли, разбира се, не живееше на Лантърн драйв, но работата на полицейския шеф се плащаше добре и той имаше спретнатата двуетажна къща в новоанглийски стил на Рибънмейкър лейн.

Привечер Били остави колата на паркинга, отиде до вратата и позвъни. Нямаше отговор. Позвъни отново. Никакъв отговор. Натисна звънеца продължително. Все още без отговор. Отиде до гаража, заслони лице с дланите си и надникна. Колата на Хоупли, старомодно кафеникаво волво, беше вътре. Регистрационният номер беше ФВУ 1. Втора кола нямаше. Хоупли беше ерген. Били се върна при вратата и започна да тропа. Това продължи три минути и ръката му беше започнала да се уморява, когато един дрезгав глас се провикна:

— Махай се! Разкарай се!

— Пусни ме! — викна Били в отговор. — Трябва да говоря с тебе!

Нямаше отговор. След малко Били отново затропа. Отвътре не се чуваше нищо... но когато изведнъж спря, до него долетя шумът от някакво движение. Изведнъж си представи как Хоупли е застанал там — свил се е там — и чака неканения, настойчив посетител да си отиде и да го остави на мира. Мир или каквото можеше да мине за мир в света на Хоупли тия дни. Били отпусна пулсиращия си юмрук.

— Хоупли, мисля, че си там — промълви той. — Не трябва да казваш нищо, само слушай. Аз съм Били Халек. Преди два месеца бях

замесен в един нещастен случай. Имаше една стара циганка, която пресичаше неправилно...

Сега зад вратата определено се чу движение. Шумолене от влачене на крака.

— Блъснах я и я убих. Сега слабея. Не съм нито на диета, нито нищо; просто слабея. Трийсет и няколко кила досега. Ако това скоро не спре, ще заприличам на човешкия скелет от панаирджийските представления. Кари Росингтън — съдията Росингтън — председателствуваше предварителното дело и обяви, че няма да има обвинение. Появила му се е някаква странна кожна болест...

На Били му се стори, че дочу тихо учудено ахване.

— ... и сега е отишъл в клиниката „Мейо“. Лекарите му казали, че не е рак, но не знаят какво е. Росингтън би предпочел да мисли, че е рак, отколкото да знае какво е наистина.

Били преглътна. В гърлото му нещо болезнено щракна.

— Циганско проклетие е, Хоупли. Знам колко налудничаво звучи, но това е истината. Имаше един старец. Той ме докосна, когато излизах от предварителното дело. Докоснал и Росингтън, когато той и жена му били на битпазара в Рейнтрий. Докосна ли и тебе, Хоупли?

Последва дълга, дълга пауза... а после една дума долетя до ушите на Били през процепа за писмата, като пълно с лоши новини писмо от къщи:

— Да...

— Кога? Къде?

Нямаше отговор.

— Хоупли, къде отидоха циганите, след като си тръгнаха от Рейнтрий? Знаеш ли?

Никакъв отговор.

— Трябва да говоря с теб! — отчаяно каза Били. Хрумна ми нещо, Хоупли. Мисля...

— Нищо не можеш да направиш — прошепна Хоупли. — Отишло е прекалено далече. Разбираш ли, Халек? Прекалено... далече.

Отново онази ужасяваща въздишка, като от скъсана хартия.

— Това е някаква възможност! — ядосано повиши глас Халек. — Толкова далече ли си стигнал, че вече не те интересува?

Нямаше отговор. Били чакаше и се мъчеше да се сети за нови думи, нови аргументи. Не може да открие никакви. Хоупли просто

нямаше да го пусне. Беше започнал да се обръща, когато вратата щракна.

Били погледна през тъмния процепа между вратата и касата ѝ. Чу отново шумолящите движения, които сега се отдалечаваха по затъмненото антре. Почувствува как кожата му настръхва — по гърба, отстрани и по ръцете му — и бе почти готов да си тръгне.

Хоупли не ти трябва, помисли си, ако някой може да намери ония цигани, това е Кърк Пенчли, така че остави го Хоупли, той не ти трябва, не е нужно да виждаш в какво се е превърнал.

Като потисна вътрешния си глас, Били хвана бравата на входната врата на полицейския шеф, отвори я и влезе.

Видя тъмен силует в далечния край на антрето. Една врата отляво се отвори и силуетът влезе там. Просветваше слабо и за миг дълга и мрачна сянка се простря през пода на антрето и достигна отсрещната стена, където на снимка в рамка се виждаше как Хоупли получава награда от ротарианския клуб на Феървю. Деформираната глава на сянката легна върху снимката като предзнаменование.

Били продължи по коридора вече уплашен — нямаше защо да се лъже. Наполовина очакваше вратата зад гърба му да се траене и да се заключи... *и тогава циганинът ще изскочи от сенките и ще ме сграбчи отзад, точно като в най-страшния епизод от евтин филм на ужасите. Сигурно. Сега, задник такъв, ела на себе си! Но разбилото му се като пневматичен чук сърце не забавяше ритъма си.*

Осъзна, че в малката къща на Хоупли витае неприятен мирис — застоял и наситен като от бавно развалящо се месо. Застани за миг пред отворената врата. Стаята изглеждаше като кабинет или работилница, но светлината бе така слаба, че беше невъзможно да се каже със сигурност.

— Хоупли.

— Влез — прошепна хартиеният глас. Били влезе.

Беше наистина работната стая на Хоупли. Вътре имаше повече книги, отколкото Били бе очаквал, а на пода бе постлан турски килим в топли цветове. Помещението беше малко и навярно уютно и приятно при нормални обстоятелства.

В центъра имаше бюро със светъл фурнир. Върху него бе поставено мощна настолна лампа. Хоупли я бе наклонил така, че сенникът ѝ бе само на сантиметър-два от повърхността. Тя бе огрята от

малък и силно концентриран кръг светлина, а останалата част от стаята бе превърната в студената земя на сенките.

Самият Хоупли представляваше човекоподобна издатина в нещо, което би могло да е люлеещ се стол.

Били прекрачи прага. В ъгъла имаше един стол. Били седна на него и осъзна, че е избрал онова място в стаята, което бе най-далече от Хоупли. Въпреки това откри, че се напруга, за да го види по-ясно. Беше невъзможно. Не се различаваше нищо освен силует. Били почти очакваше Хоупли да завърти лампата така, че да заблести в неговите, на Били, очи. Тогава Хоупли би се навел, като ченге в черен филм от четиридесетте години, и би закрещял: „Знаем, че ти си го извършил, Макгонигал! Престани с опитите да го отричаш! Признай! Признай и ще ти дадем една цигара! Признай и ще ти дадем чаша ледена вода! Признай и ще те пуснем до тоалетната!“

Но Хоупли само седеше облегнат в люлеещия се стол. Чу се тихо шумолене, когато кръстоса крака.

— Е? Искаше да влезеш. Влезе. Кажи си приказката, Халек, и се махай. Тия дни не може да се каже, че именно ти си любимият ми човек на света.

— Не съм също така и любимият човек на Лида Росингтън — отговори Били — и, откровено казано, не ми пука какво си мисли тя, нито какво си мислиш ти. Тя смята, че вината е моя. Навярно и ти.

— Колко беше пил, когато я блъсна, Халек? Аз съм почти сигурен, че ако Том Ранджли ти беше направил алкохолна проба, балончето щеше да излети чак до небето.

— Нищо не бях пил, никакви опияти — отсече Били. Сърцето му още биеше силно, но сега се задвижваше повече от гняв, отколкото от страх. След всеки удар усещаше в главата си болезнено бодване. — Искаш ли да знаеш какво стана? А? Жена ми за първи път от шестнайсет години избра този ден, за да ми направи удоволствие с ръката си в колата. Никога не е правила нищо подобно преди това. Нямам и най-малката представа защо избра тъкмо този ден. Така че докато ти, Лида Росингтън — а навярно също и Кари Росингтън — сте обвинявали мене, защото бях зад кормилото, в това време аз обвинявах жена си, защото беше пуснала ръка в гащите ми. А може би всички трябва да обвиним провидението, съдбата или нещо подобно и да престанем да се тревожим за вината.

Хоупли изсумтя.

— И ли искаш да ти кажа как съм молил на колене Том Ранджли да не ми прави алкохолна проба — нито на дъха, нито на кръвта? Как съм плакал на рамото ти да смекчиш разследването и да изриташ циганите от града?

Този път Хоупли дори не изсумтя. Беше само една тиха приведена фигура в люлеещия се стол.

— Не сме ли малко закъснели за всички тия игри? — попита Били. Гласът му бе прегракнал и той с известно учудване осъзна, че всеки момент може да се разплаче. — Жена ми си играеше в гащите ми, вярно е. Аз блъснах старицата и я убих, вярно е. Самата тя беше поне на петдесет метра от най-близката пешеходна алея и излезе между две коли, вярно е. Ти смекчи разследването и ги натири извън града веднага щом Кари Росингтън набързо замаза работата, също е вярно. И нищо от тези неща не е измислено. Но ако ти наистина искаш да си седиш тук в тъмното и да разпределяш вината, приятелю, не забравяй да отделиш и за себе си една пълна порция.

— Страхотно заключително слово, Халек. Страхотно. Гледал ли си някога Спенсър Трейси в оня филм за маймунския процес? Сигурно си го гледал.

— Майната ти — изръмжа Били и стана. Хоупли въздъхна:

— Седни.

Били Халек се изправи несигурно, като разбираше, че част от него иска да използва гнева за не толкова благородните си цели. Тази част искаше да го изведе оттук заради набързо скалъпена сръдна просто защото тъмната приведена фигура в люлеещия се стол го плашеше до смърт.

— Не бъди такъв лицемерен глупак — каза Хоупли. — Седни, за Бога.

Били седна с чувството, че устата му е изсъхнала и че някои мускулчета в слабините му подскачат и се въртят без контрол.

— Разглеждай го както си искаш, Халек. Аз приличам повече на тебе, отколкото си мислиш. И пет пари не давам за приказките след събитието. Прав си — не размишлявах, просто го направих. Това не е първата тайфа скитници, които съм изгонил от града, а съм правил и други козметични нещица, когато някой запален фукльо от града се е забърквал в нещо. Разбира се, не бих могъл да направя нищо, ако

въпросният фукльо е направил бъркотията извън границите на Феървю... но ще се учудиш, ако разбереш колко много от местните ни първенци така и не са се научили, че не бива да серат, където ядат. Или може би няма да се учудиш.

Хоупли се засмя задъхано и хриптящо, от което кожата по ръцете на Били настръхна.

— Всичко е част от службата. Ако нищо не се беше случило, никой от нас — ти, аз, Росингтън — днес дори не би си спомнял, че онези цигани изобщо съществуват.

Били отвори уста, за да се противопостави разгорещено, да каже на Хоупли, че ще помни онзи болезнен двоен удар до края на живота си... и тогава си спомни за четирите дни с Хайди в Моухонк — как двамата се бяха смели заедно, ядяха като разпрани, скитаха, любеха се всяка. нощ, а понякога и следобед. Колко време след случката беше това? Две седмици? Той отново затвори уста.

— Каквото е станало, станало. Предполагам, че единствената причина изобщо да те пусна беше, че е добре да знаеш, че и някой друг вярва във всичко това, колкото и безумно да звучи. Или може би те пуснах просто защото съм самотен. И аз съм уплашен, Халек. Много уплашен. Крайно уплашен. Ти уплашен ли си?

— Да — протичко отвърна Били.

— Знаеш ли какво ме плаши най-много? Че мога да живея така доста време. Това ме плаши. Госпожа Калгий ми пазарува и идва два пъти седмично да почисти и да изпере. Имам си телевизора и обичам да чета. Спестяванията ми са нараснали доста в течение на годините и ако съм умерено пестелив, навярно бих могъл да продължа така за неопределено време. А пък и какви ли са изкушенията на човек в моето положение да харчи пари? Яхта ли ще си купя, Халек? Може би ще си наема самолет и ще отлетя с любимата си за Монте Карло да гледаме надбягването „Гран при“ следващия месец? На колко увеселения мислиш, че ще бъда добре дошъл сега, след като цялото ми лице се избелва?

Били сковано поклати глава.

— Така че... бих могъл да си живея тук и това просто... просто би продължило. Както продължава и в момента — всеки ден и всяка нощ. И това ме плаши, защото не е правилно човек да продължава да живее така. Всеки ден не се самоубивам и всеки ден просто си седя тук

в тъмното и гледам телевизионни игри и коментарни предавания, а оня стар цигански гад ми се подиграва.

— Кога... той кога...

— Ме докосна? Преди около пет седмици, ако има някакво значение. Бях отишъл до Милфорд да видя майка си и баща си. Заведох ги на обед. Бях изпил няколко бири преди това и още няколко на обела и реших да отида до тоалетната преди да си тръгнем. Вратата беше заключена. Почаках, тя се отвори и отвътре излезе той. Стар дядка със скапан нос. Докосна бузата ми и каза нещо.

— Какво?

— Не го чух — отвърна Хоупли. — Тъкмо тогава някой в кухнята изгърва цял куп чинии на пода. Но всъщност нямаше и нужда да чувам. Всичко, което трябваше да направя, беше да се погледна в огледалото.

— Сигурно не си знаел, че лагеруват в Милфорд.

— В интерес на истината проверих това в полицията в Милфорд следващия ден — обясни Хоупли. — Можеш да го наречеш и професионално любопитство — познах стария циганин; такова лице няма как да се забрави, нали?

— Да — съгласи се Били.

— Лагерували четири дни на някаква ферма в източната част на Милфорд. Същата спогодба, каквато имаха с оня глупак Арнкастър. Полицаят, с когото говорих, каза, че ги е наблюдавал отблизо и че изглежда са си тръгнали още същата сутрин.

— След като старецът те докосна?

— Да.

— Мислиш ли, че е очаквал да те намери там? Специално в този ресторант?

— Никога не съм водил там родителите си преди това — каза Хоупли. — Това е старо заведение, което току-що е било ремонтирано. Обикновено ходим в едно италианско ресторантче на другия край на града. Това го предложи майка ми. Искала да види как са подменили мокета, облицовката или нещо подобно. Нали ги знаеш жените?

— Не отговори на въпроса ми. Мислиш ли, че е очаквал да те намери там?

Последва дълга пауза за размисъл от облегнатата фигура в люлеещия се стол.

— Да — отсече накрая Хоупли. — Мисля, че да. Нова лудост, Халек, така ли е? Добре, че никой не ги брои, нали?

— Сигурно е така — съгласи се Били. От гърлото му се откъсна странен малък кикот. Звучеше като съвсем тих писък.

— Кажи сега какво си намислил ти, Халек? Напоследък не спя особено добре и по това време вечер обикновено започвам да се въртя в леглото.

Помолен да изрече думите, за които само би мислил в тишината на собственото си съзнание, Били откри, че се чувства абсурдно — идеята му бе слаба и глупава, изобщо не беше идея, а само мечта.

— Правната фирма, за която работя, ползува услугите и на един следователски екип — започна той. — Детективски услуги „Бартън“.

— Чувал съм за тях.

— Предполага се, че са най-добрите в работата си. Аз... тоест... Почувствува как нетърпението на Хоупли се излъчва на вълни, макар че Хоупли изобщо не помръдваше. Събра цялото достойнство, което му бе останало, като си казваше, че той положително знае толкова за онова, което се случва, колкото и Хоупли, че има същото право да говори; в края на краищата това се случваше и на него.

— Искам да го намеря — поясни той. — Искам да застана лице в лице с него. Искам да му кажа какво се е случило. Аз... аз предполагам, че искам да бъдем напълно наясно. Макар че допускам — щом може да ни причинява тия неща, сигурно така или иначе ги знае.

— Да — следеше мисълта му Хоупли. Окуражен донякъде, Били продължи:

— Но все пак искам да му обясня и своята гледна точка. Че беше моя вина, да. Би трябвало да мога да спра навреме — ако всичко беше нормално, бих спрял навреме. Че вината бе на жена ми — заради онова, което ми правеше. Че вина имаше и у Росингтън, защото мина всичко отгоре-отгоре, и у тебе, че не проведе пълно разследване, а после ги изгони от града.

Били преглътна.

— А после ще му кажа, че вина имаше и у нея. Да. Тя пресичаше безразсъдно, Хоупли. Добре, това не е престъпление, за което те осъждат на газова камера, но причината да бъде противозаконно е, че може да те убият, както тя бе убита.

— Искаш да му кажеш това?

— Не искам, а ще го кажа. Като излезе между двете паркирани коли, тя не погледна наникъде. Човек го учат как да пресича още в трето отделение.

— Не ми се вярва тази малка циганка да е посещавала часове по безопасността на движението в трето отделение — отбеляза Хоупли. — Не ми се вярва, че дори е учила в трето отделение.

— Въпреки това — настояваше Били — просто от здрав разум...

— Халек, ти сигурно си търсиш наказанието — се откъсна от сянката, каквато представляваше Хоупли. — Сега отслабваш — не искаш ли да се опиташ да вземеш и голямата награда? Може би следващия път ще ти спре движението в червата, ще ти нагрее кръвта някъде докъм четиридесет и три градуса или...

— Нямам намерение просто да си седя във Феървю и да оставя това да се случи! — разпали се Били. — Възможно е той да може да си оттегли проклятието, Хоупли. Мислил ли си някога за това?

— Четох доста за тия неща — отвърна Хоупли. — Струва ми се, че знаех какво става още откакто първата пъпка се появи над едната ми вежда. Точно там, където пристъпите на акне започваха, когато бях в гимназията, а пък аз, ще знаеш, получавах някои лоши пристъпи от пъпки по онова време. Така че съм чел по въпроса. Както казах, обичам да чета. И трябва да добавя, Халек, че има стотици книги за отправянето на заклинания и проклетия, но много малко за оттеглянето им.

— Е, възможно е да не може. Възможно е. Дори навярно не може. Но мога все пак да отида при него, по дяволите. Мога да го погледна в очите и да кажа „Ти не отрязва достатъчно парчета торта, старче. Трябваше да отрежеш едно за жена ми и едно за твоята жена и щом става дума за това, старче, какво ще кажеш за едно парче и за себе си? Къде беше ти, докато тя излизаше на улицата, без да гледа къде минава? Ако не е знаела какво е градското движение, ти би трябвало да го познаваш. Ти къде беше тогава? Защо те нямаше там, за да я вземеш за ръка и да я преведеш през пешеходната алея на ъгъла? Защо...“

— Стига толкова — отсече Хоупли. — Ако бях съдебен заседател, щеше да ме убедиш, Халек. Но ти забравяш най-важния фактор в случая.

— И кой е той? — неотстъпчиво запита Били.

— Човешката природа. Ние може и да сме жертви на свръхестественото, но това, с което имаме работа, е човешката природа. Като полицаи — извинявай, бивш полицаи — няма нищо, в което да съм по-дълбоко убеден от това, че в живота не съществува абсолютно добро и абсолютно зло; има само някаква сивота, преливаща се от едното в другото, от по-светлото към по-тъмното или обратно. Но ти не мислиш, че нейният мъж ще се хване на тази въдица, нали?

— Не знам.

— Аз знам — продължи Хоупли. — Аз знам, Халек. Този тип ми е така ясен, че понякога го виждам как ми изпраща мисловни радиосигнал и. Целия си живот е бил в движение, гонен отвсякъде веднага щом „добрите хора“ са получили толкова марихуана или хашиш, колкото искат, веднага щом са загубили всичките монети, които могат да прежалат, на колелото на съдбата. През целия си живот е бил наричан мръсен циганин. „Добрите хора“ си имат произход, той няма никакъв. Този тип, Халек, е виждал как платнените им палатки се подпалват през трийсетте и четиридесетте години и може би в някои от тези палатки е имало бебета и старци, които са изгаряли. Видял е как нападат и може би изнасилват неговите дъщери или дъщерите на приятелите му, защото всички тези „добри хора“ знаят, че циганите се онождат като зайци и че от още един път няма да има вреда, а дори и да има, никой не дава пет пари. Може би е видял синовете си или синовете на приятелите си пребити до смърт, ако трябва да употребим този израз, и защо... Защото бащите на момчетата, които са ги били, са изгубили малко пари в игрите на съдбата. Винаги е едно и също: идваш в града, „добрите хора“ вземат каквото им трябва, а после те изгонват. Понякога за всеки случай те изпращат да работиш една седмица в местното грахово стопанство или един месец в строежа на местния път. И най-накрая, Халек, на всичко отгоре, идва и последният камшичен удар. Най-добрият местен адвокат с три брадички от дебелина и челюсти на булдог сгазва жена ти на улицата. Тя е на седемдесет, седемдесет и пет години, полусляпа, и може би пристъпва прекалено бързо, защото иска да се върне преди да се е подмокрила, а старите ѝ кокали се чупят лесно, старите кокали са като стъкло, и ти се въртиш наоколо и си мислиш, че този път, само този път, ще има малко

справедливост... момент на справедливост заради целия ти говнян живот...

— Спри — дрезгаво го прекъсна Били Халек, — просто спри, а? — Той докосна разсеяно бузата си, защото мислеше, че много се е изпотил. Но по лицето му нямаше пот; бяха сълзи.

— Не, заслужаваш да чуеш всичко — продължи свирепо развеселен Хоупли — и няма да ти го спестя. Не ти казвам да не родължаваш, Халек — Даниъл Уебстър е успял да склони най-злонамерения съдебен състав да промени мнението си, така че по дяволите, навярно всичко е възможно. Но мисля, че ти все още храниш прекалено много илюзии. Този тип е луд, Халек. Този тип е бесен. Спокойно може вече и да е откачил и в такъв случай ще е по-добре да го търсиш в психиатрията „Бриджуотър“. Той е започнал да си откъщава, а когато си откъщаваш, не виждаш, че всичко наоколо е сиво в различни отсенки. Щом жена ти и децата ти са загинали при самолетна катастрофа, тебе не те интересува как електрическата верига А не е успяла да включи Б, как въздушният контролор В бил хванал болестта Г и как навигаторът Д е избрал неподходящия момент да отиде до клозета Е. Ти искаш само да разгониш фамилията на самолетната компания със съдебни дела... или да застреляш някого с пушката си. *Търсиш изкупителна жертва*, Халек. Искаш да нараниш някого. Сега ние сме наранени. Лошо за нас. Добре за него. Може би тия неща ги разбирам малко по-добре от тебе, Халек.

Бавно, бавно ръката му пропълзя в малкия кръг светлина, хвърлян от настолната лампа, и го обърна така, че огря лицето му. Халек смътно дочу ахване и осъзна, че е дошло от него.

Чу как Хоупли казва: *На колко увеселения мислиш, че ще бъда добре дошъл сега, след като цялото ми лице се избелва?*

Кожата на Хоупли представляваше груб чуждоземен пейзаж. Злокачествени червени пъпки с размера на чаени лъжички растяха от брадичката, врата, ръцете и гърба на дланите му. По-малки обриви се простираха по бузите и челото му; носът му бе прокълнатата област на пъпки с черни главички. Жълтеникава гной се процеждаше и се движеше по разнопосочните улеи между набъбналите издатини на топчестата плът. Тук-таме прокапваше кръв. Груби черни косми, косми от брадата, стърчаха в объркани безредни кичури и Халек, с ужасения си претоварен ум, осъзна, че от известно време бръсненето на това

набраздено и обезобразено лице е станало невъзможно. А в средата на всичко това, безпомощно потънали в сълзящото червено обкръжение, бяха взиращите се очи на Хоупли.

Те се загледаха в Били Халек като че ли безкрайно дълго, отчитайки отблъскването и онемяващия ужас, които картината предизвикваше. Накрая Хоупли кимна, сякаш бе доволен, и извърна силната лампа.

— О, Боже, Хоупли, съжалявам.

— Не съжалявай — отвърна Хоупли със същата веселост в гласа си. — Твоят случай е по-бавен, но накрая и ти ще стигнеш до същото място. Служебният ми пистолет е в третото шкафче на бюрото и ако стане много зле, ще го използвам независимо от банковата си сметка. Господ мрази страхливците, казваше баща ми. Искях да ме видиш, за да разбереш. Знам как се е чувствувал оня стар циганин. Затова не бих се занимавал с красноречиви адвокатски речи. Не бих се тревожил с логически обяснения. Бих го убил заради онова, което ми направи, Халек.

Ужасяващата фигура се размърда и се помести. Халек чу как Хоупли прекарва пръсти по бузата си, а после до него достигна неописуемият отвратителен звук на зрели пъпки, които се пукат и потичат. Росингтън се покрива с броня, Хоупли изгнива, а аз изчезвам, помисли си. Мили Боже, нека това да е сън, нека дори съм луд... но само не позволявай да е истина!

— Ще го убия много бавно — добави Хоупли. — Ще ти спестя подробностите.

Били се опита да каже нещо. Чу се само сухо грачене.

— Разбирам какво те е довело до идеята, но имам много слаба надежда в мисията ти — отекна кухо гласът на Хоупли. — Защо не обмислиш вместо това как да го убиеш, Халек? Защо...

Но Халек бе достигнал до фаниците на търпението си. Избяга от затъмнения кабинет на Хоупли и одра силно бедрото си на ръба на бюрото с налудничавата увереност, че Хоупли ще протегне една от ужасяващите си ръце и ще го докосне. Хоупли не го направи.

Халек избяга навън в нощта и застана неподвижен, като вдишваше дълбоко чистия въздух; главата му бе наведена, а бедрата му потрепваха.

ГЛАВА 13

76

През останалата част от седмицата непрекъснато си мислеше да се обади на Джинели в „Тримата братя“ — мислеше за Джинели като за някакъв отговор, какъв точно, не знаеше. Но накрая отиде и постъпи в клиниката „Гласман“ и започна метаболчните изследвания. Ако беше неженен и сам като Хоупли (Хоупли се беше появил няколко пъти в съня на Били предната нощ), би отменил всичко това. Но трябваше да се мисли и за Хайди... а и за Линда — Линда, която наистина беше невинен зрител и не разбираше нищо. Така че той постъпи в клиниката, прикривайки откачените си мисли, както човек крие, че е наркоман.

Беше в последна сметка, място, където да стои необезпокояван, а в това време Кърк Пенчли и детективски услуги „Бартън“ щяха да се погрижат за делата му. Надяваше се.

Така че почнаха да го бодат и мушкат. Пи отвратителен бариер разтвор с вкус на тебешир. Правиха му рентгенови снимки, катаболични наблюдения, ЕЕГ, ЕКГ и пълно метаболчно изследване. Водиха при него гостуващи лекари, като че ли беше рядък експонат в зоологическа градина. *Гигантска панда или може би последната птица додо*, мислеше си Били, докато седеше в солариума с непрочетено списание „Нашънъл джиографик“ в ръце. Имаше лейкопласт и по двете си ръце. Бяха го боцкали с множество игли.

На втората си сутрин в „Гласман“, докато го подлагаха на нова серия мушкане, оглеждане и почукване, той за първи път забеляза, че му се броят ребрата. Откога ли не бе му се случвало... от гимназията? Не, никога. Кокалите му издаваха присъствието си, хвърляха сенки върху кожата му, триумфално се подаваха. Не само гънките над бедрата му ги нямаше, издадените кости на ханша му също ясно се виждаха. Като ги докосна, усети, че са грапави — като лоста за скоростите на първата му собствена кола, понтиак модел 1957. Позасмя се, а после усети, че му припарват сълзи. Всичките му дни

сега бяха такива. Променливо, неустановено време, възможни са превалявания.

Ще го убия много бавно, чу думите на Хоупли. Ще ти спестя подробностите.

Защо, мислеше си Били, докато лежеше, без да може да заспи, на болничното си легло. Ти не ми спести нищо друго.

По време на тридневния си престой в „Гласман“ Халек отслабна три килограма. Не много, помисли с особената си веселост на осъден на смърт. Не много, по-малко от тежестта на средно голяма опаковка захар. С това темпо няма да се стопя до... ура! Почти до октомври!

76, при пиваше умът му. 76 — ако беше боксьор, щеше да излезеш от тежката категория и да попаднеш в средната... би ли искал да пробваш в полусредната, Били? Или в леката? Категория петел? А най-леката категория?

Дойдоха цветя — от Хайди, от кантората. Пристигна и малка китка от Линда, на картичката беше написано с равния ѝ разкراчен почерк: *Моля ти се, оправяй се скоро, татко — обичам те, Лин.* Бил Халек се разплака от думите ѝ.

На третия ден отново го облякоха и той се срещна с тримата си лекуващи лекари. Чувствуваше се по-малко уязвим по дънки и в тениска с надпис **ЩЕ СЕ ВИДИМ ВЪВ ФЕЪРВЮ**; учудващо беше наистина какво голямо значение имаше да не си облечен в проклетите болнични дрехи. Слушаше какво говорят, мислеше си за Лида Росингтън и едва сдържаше мрачната си усмивка.

Знаеха точно какво му е; у тях изобщо нямаше съмнения. Напротив, бяха така възбудени, че можеха дори да си подмокрят гащите. Е... можеше да се добави и нотка на предпазливост. Може би още не знаеха *точно* какво му е, но положително беше една от две възможности (или навярно три). Едната възможност беше рядка болест, свързана с отслабване, която никога не е откривана извън Микронезия. Другата възможност беше рядка метаболчна болест, която засега не бе пълно описана. Третата — да се има предвид, че е само предположение — беше, че е психологическа форма на анорексия нервоза, но тя е толкова рядка, че макар да е подозирана отдавна, никога не е била реално доказана. Били съдеше по блясъка в очите им, че разчитаха именно на третата — така имената им щяха да попаднат в медицинските справочници. Но при всяко положение Били Халек

определено беше рядка птица и лекарите му приличаха на деца, които очакват коледните си подаръци.

Резултатът бе, че искаха той да остане в „Глисман“ още седмица-две (или навярно три). Щяха да определят какво не му е наред. Щяха да го определят окончателно. Предвиждаха за начало серия мегавитамини (определено!) плюс протеинови инжекции (разбира се!) и още много тестове (без съмнение!).

Чу се професионалното съответствие на изумен вой — и беше почти буквално вой, — когато Били спокойно им заяви, че им е благодарен, но ще трябва да си тръгне. Те протестираха, възразяваха и му изнасяха лекции. А на Били, който напоследък все по-често чувствуваше, че сигурно полудява, лекарското трио започна злоещо да му прилича на трио магьосници. Почти очакваше да ги види как започват да припаяват и да се хвърлят един срещу друг, като пристъпват из богато обзаведения кабинет с развети бели престилки, чупят предмети и крещят с бруклинско произношение.

— Вие без съмнение се чувствувате доста добре сега, господин Халек — занарежда единият. — В края на краищата, както показва картонът ви, вие сте тежали значително над нормата. Но трябва да ви предупредя, че това, което сега чувствувате, може и да ви подведе. Ако продължавате да слабеете, може да се очаква, че в устата ви ще се появят ранички, ще възникнат и кожни неприятности...

Ако искаш да видиш истински кожни неприятности, трябва да отидеш при шефа на полицията във Феървю, помисли си Халек. Извинявам се, бившия шеф.

Реши, просто в момента и без всякакъв повод, да започне отново да пуши.

— ... болести като скорбут или бери-бери — продължаваше неумолимо докторът. — Ще станете много податлив към инфекции, към всякакви заболявания от простуди и бронхит до туберкулоза. Туберкулоза, господин Халек — повтори той внушително. — А ако останете тук...

— Не — отсече Били. — Моля ви да разберете, че дори не допускам такава възможност.

Един от другите лекари допря внимателно пръсти до слепоочията си, като че ли изведнъж бе получил силно главоболие.

Според Били, навярно беше тъкмо така — тъкмо той лансираше идеята за психологическата анорексия нервоза.

— Какво да кажем, за да ви убедим, господин Халек?

— Нищо — отговори Били.

Образът на стария циганин се появи неканен в съзнанието му — отново почувствува внимателното, галещо докосване на пръстите му върху бузата си, подраскването на твърдите мазоли. *Да, помисли си, ще започна отново да пуша. Нещо наистина силно като „Камъл“, „Пал мал“ или „Честърфилд“. Защо не? Щом тримата проклети доктори са започнали да ми приличат на трио магьосници, значи е време да се направи нещо.*

Помолиха го да почака малко и излязоха заедно. Били изпитваше достатъчно удовлетворение, така че можеше да почака. Чувствуваше, че най-накрая е достигнал цезурата в тази луда пиеса, попаднал е в центъра ѝ и това го радваше... това и мисълта, . че скоро ще пуши, може би по две цигари наведнъж.

Върнаха се с мрачни лица, но с някак си приповдигнат вид — като хора, които са решили да направят последната жертва. Казаха, че няма да му искат пари за лечението; трябвало да — заплати само лабораторните изследвания.

— Не — търпеливо започна Били. — Вие не разбирате. Проверих, че всичко това, така или иначе, се покрива от основното, медицинско осигуряване. Работата е, че си тръгвам. Просто си тръгвам. Махам се.

Загледаха го с неразбиране, като започваха да се ядосват. Били помисли да им каже колко много харесва триото магьосници, на които приличаха, но реши, че това е изключително лошо хрумване. Би усложнило нещата. Тези хора не бяха свикнали с предизвикателства, не понасяха, когато магиите им се отхвърлят. Помисли си, че не е невъзможно да повикат Хайди, за да обсъдят заедно способността му да взема решения. И Хайди би ги изслушала.

— Ще платим и за изследванията — добави единият с тон, какъвто използват търговците, когато казват „това е последната ми цена“.

— Тръгвам си — повтори Били. Говореше много тихо, но видя, че най-накрая му повярваха.

Може би самият му тих тон най-после ги убеди, че не ставаше дума за пари, а че той беше истински луд.

— Но защо? Защо, господин Халек?

— Защото — завърши Били, — макар да мислите, че можете да ми помогнете... тъ... господа, вие не можете.

И като гледаше невярващите им и неразбиращи лица, Били си помисли, че никога през живота си не се е чувствувал толкова самотен.

По пътя към къщи той спря при един магазин за цигари и си взе пакет дълги „Честърфилд“. От първите три смуквания се замая и му прилоша, така че ги изхвърли.

— Толкова с този експеримент — изрече на глас в колата, като едновременно се смееше и плачеше. — А сега обратно към блокчетата за рисуване, деца.

ГЛАВА 14

70

Линда я нямаше.

Хайди, чиито нормално дребни бръчици около очите и ъгълчетата на устата сега се бяха задълбочили от напрежение (тя пушеше като локомотив, както видя Били — цигара след цигара), каза на Халек, че е изпратила Линда при леля й Роуда в общината Уестчестър.

— Пратих я по няколко причини — обясни Хайди. — Първата е, че... че й трябва да си почине от тебе, Били. От онова, което става с тебе. Тя почти не е на себе си. Докарала се е дотам да не мога да я убедя, че нямаш рак.

— Би трябвало да говориш с Кари Росингтън — измърмори Били и влезе в кухнята да си направи кафе. Пиеше му се много — силно, без мляко и захар. — Изглежда са сродни души.

— Какво? Не те чувам.

— Нищо. Само ме остави да си сложа кафето.

— Отразява й се на съня — продължи Хайди, когато той се върна. Тя с безпокойство въртеше ръце. — Разбираш ли?

— Да — отговори Били и наистина разбираше... но все пак се чувствуваше, като че ли някъде в него имаше трън.

Чудеше се дали Хайди разбира, че Линда му е нужна и на него, че дъщеря му е част от поддържащата го система. Но независимо от това той нямаше право да подкопава доверието ѝ, да нарушава психологическото и равновесие. Хайди имаше право за това. Имаше право, колкото и да му струваше на него.

Той усети как в сърцето му отново се прокрадна ярка омраза. Мама бе откарала дъщеря му у леля ѝ веднага щом Били се бе обадил и бе казал, че си идва. И как така? Че защо — бащата-плашило си идваше вкъщи! Недей да пициш и да бягаш, миличка, това е само слабият човек...

Но защо е този ден? Защо трябваше да избере този ден?

— Били? Да не ти е лошо? — В гласа на Хайди се чувствуваше странно колебание.

Господи! Глупава кучка! Женена е за невероятния смаляващ се човек, а единственото, което ѝ идва наум да попита, е дали не ми е лошо.

— Добре ми е, доколкото е възможно, предполагам. Защо?

— Защото за миг изглеждаше... необичаен.

Така ли? Така ли наистина? Защо този ден, Хайди? Защо избра този ден да ми бръкнеш в гащите след всичките порядъчни години, когато всичко ставаше на тъмно?

— Ами предполагам, че вече непрекъснато се чувствам малко необичайно — отговори Били, но си мислеше: *Трябва да спреш това. приятелю. Няма смисъл. Каквото станало, станало.*

Но беше трудно да се спре. Трудно, след като тя си седеше там, пушеше цигара след цигара, но изглеждаше напълно добре и...

Но наистина ще спреш, Били. Помогни ми.

Хайди се извърна и загаси цигарата си в един кристален пепелник.

— Второто нещо е... че ти криеш нещо от мен, Били. Нещо, свързано с това. Понякога говориш в съня си. Излизаш вечер. Бих искала да знам. Заслужавам да знам. — Тя вече се разплакваше.

— Искаш да знаеш? — попита Халек. — Наистина ли искаш да знаеш? — Той усети, че по лицето му се появява странна суха усмивка.

— Да! Да!

Така че Били ѝ каза.

Хюстън му се обади на следващия ден и след дълго и безсмислено встъпление стигна до същината. Хайди беше при него. Той и Хайди говорили дълго (предложи ли ѝ нещо за носа, мислеше си да го попита Халек, но реши, че е по-добре да не го прави). Крайният резултат от дългия им разговор бил просто такъв — двамата мислели, че Били е луд за връзване.

— Майк — започна Били, — старият циганин съществуваше. Докоснал ни е тримата — мене, Кари Росингтън, Дънкан Хоупли. Аз напълно приемам, че човек като тебе не вярва в свръхестественото. Но ти сто на сто вярваш в дедуктивната и индуктивната логика. Така че трябва да виждаш възможностите. И тримата сме докоснати от него, и

тримата имаме загадъчни физически заболявания. Сега, за Бога, преди да решиш, че съм полудял, поне помисли за логическата връзка.

— Били, няма никаква връзка.

— Аз само...

— Говорих с Лида Росингтън. Каза, че Кари е в „Мейо“ и се лекува от рак на кожата. Процедурите са напреднали и лекарите смятат, че ще се оправи. Освен това каза, че не те е виждала от коледното парти у Гордън.

— Лъже!

Хюстън замълча... а дали дочу, че Хайди плаче край апарата? Ръката на Били стисна слушалката, така че кокалчетата му побеляха.

— Ти лично ли говори с нея или само по телефона?

— По телефона. Не че разбирам каква разлика има.

— Ако я беше видял, щеше да разбереш. Изглежда като полумъртва от ужас.

— Е, когато е открила, че мъжът ѝ има рак на кожата и че болестта е доста напреднала...

— Говори ли с Кари?

— Той е в реанимацията. На хората там не им разрешават телефонни разговори освен при най-крайни обстоятелства.

— Аз тежа седемдесет и пет кила — отбеляза Били. — Това е обща загуба на четиридесетина килограма и е, според мене, доста крайно обстоятелство.

От другата страна нямаше отговор. Освен звука, който може би беше плачът на Хайди.

— Ще говориш ли с него? Ще опиташ ли?

— Ако лекарите му разрешат да се обади и ако той няма нищо против, да. Но, Били, тази твоя халюцинация...

— НЕ Е НИКАКВА ИДИОТСКА ХАЛЮЦИНАЦИЯ!

— Не крещи, за Бога, не го прави.

Били затвори очи.

— Добре, добре — успокоително каза Хюстън. — Тази идея. Това по-добра дума ли е? Искях само да кажа, че тази идея няма да ти помогне да се оправиш. Всъщност тя може да е в основата на твоята психоанорея, ако това наистина е болестта ти, както мисли доктор Йънт. Ти...

— Хоупли — прекъсна го Били.

Лицето му се бе изпотило. Подсуши челото си с носна кърпа.

За малко му се мярна Хоупли, лицето, което всъщност вече не беше лице, а релефна карта на пъкъл. Ужасни възпаления, стичаща се влага и звукът, неопикуемият звук, когато прокара нокти по бузата си.

Откъм Хюстън последва дълго мълчание.

— Говори с Дънкан Хоупли. Той ще потвърди...

— Не мога, Били. Дънкан Хоупли се самоуби преди два дни. Направил го, докато ти беше в клиниката „Гласман“. Застрелял се със служебния си пистолет.

Халек здраво затвори очи и се заклати. Чувствуваше се като при опита си да пуши. Ощипа силно бузата си, за да не припадне на място.

— Тогава знаеш — продължи той все още със затворени очи. — Ти или някой друг, някой го е видял.

— Гранд Лолър го е видял — каза Хюстън. — Обадох му се преди няколко минути.

Гранд Лолър. За миг обърканият, уплашен ум на Били не разбра — помисли, че Хюстън употребява думата „гранд“ в значението ѝ „голям“. После се досети. Гранд Лолър беше общинският следовател по смъртните случаи.

Объркването го накара да се захили не на място. Натисна с длан слушалката, като се надяваше Хюстън да не чуе кикота; ако чуеше, Хюстън вече със сигурност щеше да си помисли, че е луд.

А ти наистина ви искал да мислиш, че съм луд, нали, Майк? Защото ако съм луд и реша да дрънкам за шишенцето и за лъжичката ти от слонова кост, какво толкова, никой така или иначе няма да ми повярва, нали? Разбира се, че не.

Спря да се хили.

— И го пита...

— За някои подробности около смъртта? След историята на ужаса, която жена ти ми разказа, напълно прав си, че го питах. — Гласът на Хюстън за миг стана строг. — Ти трябва много да се радваш, че когато той ме попита защо се интересувам, не загубих самообладание.

— Какво каза той?

— Че кожата на Хоупли била в лошо състояние, но това няма нищо общо с ужасите, които си разказал на Хайди. Описанието на Гранд ме навежда на мисълта, че е било лош пристъп на акне в

напреднала възраст, за което съм лекувал Дънкан от време на време още откакто за първи път го прегледах през 1974. Пристъпите го потискаха твърде много и това не ме учудва — трябва да ти кажа, че младежките пъпки в напреднала възраст, когато са в лоша форма, са едно от най-тежките в психологическо отношение несмъртоносни заболявания, които познавам.

— Мислиш, че е бил потиснат заради външния си вид и се е самоубил.

— Общо взето, да.

— Нека се разберем — предложи Били. — Ти смяташ, че това е горе-долу обикновен пристъп на младежки пъпки в напреднала възраст, каквито той е имал години наред... но в същото време смяташ, че се е убил заради онова, което е виждал в огледалото. Това е странна диагноза, Майк.

— Никога не съм казвал, че причината е само кожният пристъп — уточни Хюстън. В гласа му се чувствуваше отегчение. — Най-лошото нещо, свързано с проблемите, е, че те изглежда идват по два, по три и на цели групи, никога един по един. Сред десет хиляди члена на професията най-много самоубийства има при психиатрите, но полицаите не са много по-назад. Навярно е имало някаква комбинация от фактори — последният пристъп може да е бил камъчето, което е обърнало колата.

— Трябваше да го видиш — мрачно измърмори Били. — Това не беше камъче, а беше нещо голямо като идиотския Световен търговски център.

— Не е оставил бележка, така че навярно никога няма да научим, нали?

— За мене са важни — отговори Били. — Много са важни.

— Според мене, съзнанието ти е погодило лош номер, Били. Изпълнило те е с чувство за вина. На тебе ти е влязла тази... тази муха за циганските проклетия и когато си отишъл при Дънкан Хоупли оная вечер, просто си видял нещо, което го е нямало. — Сега гласът на Хюстън зазвуча приятелски и доверително: — Не се ли отби в пивницата на Анди да изпиеш едно-две преди да отидеш при Дънкан? Просто да се подготвиш малко за срещата, нали?

— Не.

— Сигурен ли си? Хайди казва, че прекарваш доста време при Анди.

— Ако беше така — заяде се Били, — жена ти щеше да ме е видяла там, нали?

Последва дълго мълчание. После Хюстън изрече с равен тон:

— Това беше гаден удар под кръста, Били. Но тъкмо такъв тип забележка бих очаквал от човек под силно психическо напрежение.

— Силно психическо напрежение. Психологическа анорексия. Хората от твоя бранш навярно имат име за всичко. Но ти трябваше да го видиш. Трябваше... — Били замълча, като си мислеше за зачервените пъпки по бузите на Дънкан Хоупли, за процеждащата се гной, за носа, който бе станал почти незабележим сред мрачния, рушащ се пейзаж на измъченото лице.

— Били, не виждаш ли, че умът ти търси логическо обяснение за онова, което става с теб? Чувствуващ вина за циганката, така че...

— Проклятието е завършило, когато той се е застрелял — чу думите си Били. — Може би затова не е изглеждал толкова зле. Това е като във върколашките филми, които гледахме като деца, Майк. Когато накрая убиват върколака, той отново става човек!

Объркването, което бе изпитал при новината за самоубийството на Хоупли и за, общо взето, обикновеното му кожно заболяване, се замени с възбуда. Умът му започна да се спуска по тази нова писта, като я проучваше набързо и отмяташе различните възможности.

Къде отива проклятието, след като прокълнатият накрая умре? По дяволите, със същия успех би могло да се попита къде отива последният дъх на умирация. Или душата му. Заминава. Отива си. Надалече, надалече, надалече. А може би има начин да се принуди да си отиде?

Росингтън — това беше първото нещо. Росингтън, там в клиниката „Мейо“, който отчаяно се крепеше за мисълта, че има рак на кожата, тъй като другата възможност бе много по-лоша. Когато Росингтън умре, ще се превърне ли в...

Осъзна, че Хюстън е замълчал. А оттам се чуваше шум, неприятен, но познат... Плач? Хайди ли плачеше там?

— Защо плаче? — рязко запита Били.

— Били...

— Нека ми се обади.

— Били, ако можеше да се чуеш...

— По дяволите, нека ми се обади!

— Не. Няма да ти я дам. Не докато си в това състояние.

— Защо, ти евтин малък смъркач на кокаин...

— Били, спри!

Крясъкът на Хюстън беше достатъчно силен, за да накара Били за миг да отдалечи слушалката от ухото си. Когато отново я върна, плачът бе спрял.

— Слушай сега — отново започна Хюстън. — Няма такива неща като върколаци и цигански проклетия. Дори се чувствавам глупаво, като ти го казвам.

— Виж, не разбираш ли, че това е част от проблема? — тихо запита Били. — Не схващаш ли, че тъкмо така тия хора са успели да се измъкват със своите тайнствени умения през последните двайсетина века?

— Били, ако върху тебе лежи проклетие, то е наложено от собственото ти подсъзнание. *Старите цигани не могат да те прокълнат. Но собственото ти съзнание, прикриващо се като стар циганин, може.*

— Аз, Хоупли и Росингтън — глухо изброи Халек, — всички по едно и също време. Ти си слепецът, Майк. Аритметиката ти куца.

— Аритметиката показва съвпадение и нищо повече. Колко пъти трябва да се въртим около една и съща тема, Били? Върни се в „Гласман“. Нека там ти помогнат. Престани да подлудяваш жена си.

За миг изпита изкушението просто да се предаде и да повярва на Хюстън — здравият смисъл и рационалността в гласа му, колкото и да бяха пресилени, успокояваха.

После си спомни как Хоупли извърна силната настолна лампа, така че лицето му ярко се освети. Помисли си как Хоупли му каза: *Ще го убия много бавно — ще ти спестя подробностите.*

— Не — отсече той. — Не могат да ми помогнат в „Гласман“, Майк.

Хюстън въздъхна дълбоко:

— Кой тогава може? Старият циганин?

— Ако го намеря, може би — допусна Халек. — Може би. Имам и още един познат, който би могъл да ми помогне. Прагматик като тебе.

Джинели. Името бе изплувало в съзнанието му, докато говореше.

— Но най-вече мисля, че трябва сам да си помогна.

— Това ти казвам и аз.

— О, аз пък останах с впечатлението, че ме съветваш да постъпя отново в клиниката „Гласман“.

Хюстън въздъхна:

— Мисля, че умът ти също отслабва. Питал ли си се какво причиняваш на жена си и на дъщеря си? Мислил ли си изобщо за това?

Хайди каза ли ти какво ми правеше, когато стана нещастният случай, за малко не изтърси Били. Каза ли ти вече. Майки? Не? О, ти би трябвало да я попиташ... Да, разбира се.

— Били?

— Хайди и аз ще го обсъдим — промълви Били,

— Но ти няма ли...

— Мисля, че беше прав поне за едно нещо, Майк.

— О? Това е добре. И кое е то?

— Достатъчно се въртахме около една и съща тема — отсече Били и затвори телефона.

Но не го обсъдиха.

Били опита няколко пъти да подхване темата, но Хайди само клатеше глава, лицето ѝ беше бледо и сериозно, а очите ѝ го обвиняваха. Отговори му само веднъж.

Беше три дни след телефонния разговор с Хюстън, когато Хайди плачеше като акомпанимент към думите на доктора. Тъкмо завършваха вечерята си. Халек беше погълнал обичайното си дърварско ядене — три сандвича (с цели хлебчета и подправки), четири кочана царевица (с масло), четвърт пържени картопки, две чаши гъст нектар от праскови. Все още почти нямаше апетит, но с безпокойство бе открил, че ако не яде, отслабва повече. След разговора — или спора — на Били с Хюстън Хайди се бе прибрала бледа и мълчалива, лицето ѝ бе подпухнало от сълзите в кабинета на Хюстън. Самият Били беше разтревожен и нещастен и затова пропусна обедата и вечерята си... а когато се претегли на другата сутрин, видя, че е отслабнал с нови два килограма и бе станал 74.

Взря се в цифрата, като усети пърхащо въртене на молци в стомаха си. Две кила, помисли си. Две кила само за един ден! Боже!

Оттогава вече не пропусна нито едно ядене.

Сега посочи празната си чиния — с остатъците от царевичката, сандвичите, салатата, картофките и десерта.

— Това прилича ли ти на анорексия нервоза, Хайди? Прилича ли?

— Не — без желание промърмори тя. — Не, но...

— Ям така вече цял месец — продължи Халек — и в този месец съм отслабнал с трийсетина килограма. Сега би ли могла да ми обясниш как подсъзнанието ми се е справило с това? Да губя около кило на ден, като поемам към шест хиляди калории на двацет и четири часа?

— Аз... не знам... но Майк... Майк казва...

— Ти не знаеш и аз не знам. — Били гневно захвърли салфетката в чинията си — стомахът му се огъваше и се въртеше под тежестта на храната, с която го бе натъпкал. — И Майкъл Хюстън също не знае.

— Ами ако е проклетие, защо нищо не ми се случва на мене? — викна му тя изведнъж и макар че очите ѝ гневно блестяха, той забеляза, че в тях се събират и сълзи.

Засегнат, уплашен и временно загубил контрол над себе си, Халек ѝ изкрещя в отговор:

— *Защото не е знаел, ето защо! Това е единствената причина! Защото не е знаел!*

Разплакана, тя бутна стола си, като почти се препъна, и се махна от масата. Ръката ѝ беше притисната до страната на лицето, като че току-що бе получила ужасно главоболие.

— Хайди! — извика той и стана така бързо, че преобърна стола си. — Хайди, върни се!

Стъпките ѝ по стълбата не се забавиха. Той чу, че една от вратите се тресна — но не на спалнята им. Много по-надолу по горния коридор. Стаята на Линда или стаята за гости.

Халек предполагаше, че е стаята за гости. Беше прав. Тя спеше отделно от него през седмицата преди той да напусне къщата.

Тази седмица — последната седмица — оставаше като объркан кошмар в съзнанието на Били, когато по-късно се опитваше да си я спомни. Времето беше станало горещо, потискащо и задушно, като че августовските горещници тази година бяха дошли по-рано. Дори

свежата и хладна Лантърн драйв, с двойната редица дървета, изглеждаше поувяхнала. Били Халек ядеше и се потеше, потеше се и ядеше... а теглото му бавничко намаляваше. В края на седмицата, преди да си наеме кола от агенцията „Авис“ и да замине по щатското шосе 95 към Ню Хампшир и Мейн, беше отслабнал с нови пет килограма и тежеше 70.

През тази седмица лекарите от клиниката „Гласман“ непрекъснато се обаждат. Непрекъснато се обаждат и Майкъл Хюстън. Хайди гледаше Били с подпухналите си очи, пушеше и не казваше нищо. Когато той спомена, че иска да се обади на Линда, тя каза с примрелия си несигурен глас единствено:

— Предпочитам да не го правиш.

В петък, деня преди да тръгне, Хюстън отново се обади.

— Майкъл — започна Били със затворени очи. — Вече престанах да отговарям на лекарите от „Гласман“. Ще престана да отговарям и на теб, ако не спреш с тия глупости.

— Все още не бих направил това — отговори Хюстън. — Искам да ме изслушаш много внимателно, Били. Това е важно.

Били изслуша новите укори на Хюстън, без наистина да се учуди, като само изпитваше дълбокото, смъртно и гневно чувство, че е предаден. Но не беше ли го очаквал в края на краищата?

Хайди отново беше ходила. Имала дълга консултация с Хюстън, която завършила с още сълзи. Хюстън провел и дълъг разговор с триото магьосници от клиниката „Гласман“ („Няма защо да се тревожиш, Били, всичко това е лекарска тайна.“). После Хюстън отново се видял с Хайди. Всички мислели, че за Били може би ще бъде от полза серия психиатрични изследвания.

— Искам да ти предложа най-настойтелно да направиш тия изследвания доброволно — завърши Хюстън.

— Разбира се, че настояваш. Бас държа освен това, че знам къде би искал да си направя изследванията. В клиниката „Гласман“, нали? Печеля ли наградата?

— Ами мислехме, че това е най-логичното...

— О, аха, ясно. И докато ми изследват мозъка, предполагам, че бариевите клизми ще продължат?

Хюстън красноречиво замълча.

— Ако кажа не?

— Законът осигурява права на Хайди — внимателно каза Хюстън. — Разбираш ли?

— Разбирам — отговори Били. — Казваш, че ти, Хайди и триото магьосници от клиниката „Гласман“ можете да се съберете и да ме изпратите в лудницата „Сънивейл“, където специалитетът е плетене на кошници.

— Това е доста мелодраматично, Били. Тя се тревожи и за Линда, не само за тебе.

— И двамата се тревожим за Линда — поясни Били. — Аз се тревожа също така и за Хайди. Разбира се, има случаи, когато така й се ядосвам, че ме заболява коремът, но преди всичко още я обичам. Така че се тревожа. Тя донякъде те е подвела, разбираш ли, Майк?

— Не знам за какво говориш.

— Ясно ми е, че не знаеш. И аз няма да ти кажа. Тя би могла, но предполагам, че няма да го направи — тя иска единствено да забрави цялата история, а ако ти каже някои подробности, които е пропуснала първия път, това само би й попретило. Нека кажем засега, че на Хайди ѝ предстои да се пребори със собствената си вина. Пушенето ѝ, между другото, е нараснало от пакет на два пакета и половина на ден.

Дълга пауза... а после Майк Хюстън се върна към темата си:

— Както и да е, Били, трябва да разбереш, че тия изследвания са от полза за всеки от...

— Довиждане, Майк — промълви Халек и внимателно затвори телефона.

ГЛАВА 15

ДВА ТЕЛЕФОННИ РАЗГОВОРА

Били прекара останалата част от следобеда в неспокойно обикаляне на хладната от климатичната инсталация къща, като съзираше отраженията на новата си външност в огледалата и в лъскавите предмети.

Това, как се възприемаме, зависи повече от предварителните схващания за физическия ни облик, отколкото обикновено си мислим.

В това съждение не откри абсолютно нищо успокояващо.

Чувството за собствената ми стойност се определя от количеството околno пространство, което измествам, докато ходя. Боже, каква унизителна мисъл. Някой тип, господин Т., може да вдигне човек като Айнщайн и да го мъкне цял ден под мишница като... като учебник или нещо такова. А така става ли господин Т. някак по-добър и по-важен?

Натрапчив спомен от стих на Томас Елиът зазвуча в главата му като прощален звън на неделна камбана: *Не това имам аз предвид, изобщо не това.* И наистина не беше това. Мисълта, че обемът на човека е функция на добродетелта или на интелигентността, или доказателство за Божията любов, го бе напуснала горе-долу по времето, когато мощно поклащащият се Уилям Хауард Тафт бе отстъпил президентството на женствения — почти нищожен на вид — Удроу Уилсън.

Възприемането на действителността зависи много повече от съзнанието за физическия ни обем, отколкото обикновено си мислим.

Да, действителността. Това беше много по-близо до същината на въпроса. Когато виждаш как чезнеш килограм след килограм, като сложно уравнение, което изтриват от черната дъска ред след ред и изчисление след изчисление, това се отразява на чувството ти за действителност. Собствената ти лична действителност и действителността изобщо.

Преди беше дебел — не наддал, не няколко кила по-тежък, а направо дебел като свиня. После беше едър, после горе-долу на нормата (ако наистина съществуваше такова нещо — триото магьосници от клиниката „Гласман“ все пак мислеше, че съществува), а после слаб. Но сега слабостта му започваше да преминава в ново състояние — мършавост. Какво идваше след това? Съсухряне навярно. А след това — нещо, което едва потрепваше извън границите на въображението му.

Не беше сериозно разтревожен, че приближава отиването му на оня свят; тази работа нямаше да стане бързо. Но последният разговор с Хюстън ясно му показва колко далече са отишли нещата и колко невъзможно е някой да му повярва — сега или някога. Искаше да се обади на Кърк Пенчли — желанието беше почти непреодолимо, макар да знаеше, че Кърк сам ще му се обади, когато някое от трите детективски бюро, използвани от фирмата, открие нещо.

Вместо това набра един нийоркски номер, който едва успя да намери на гърба на тефтерчето си. Не се досещал с неудобство за името на Ричард Джинели сегиз-тогиз още откакто всичко започна — вече бе дошло времето да му се обади.

За всеки случай.

— „Тримата братя“ — съобщи един глас в слушалката. — Специалното ни меню тази вечер включва телешко с червено вино и известното наше блюдо „Алфредо“.

— Казвам се Уилям Халек и бих искал да говоря с господин Джинели, ако е някъде там.

След пауза за размисъл гласът запита:

— Халек?

— Да. Чу се щракане. Били смътно дочуваше тропането на чинии и прибори. Псуваше се на италиански. Някой се смееше. Както и всичко останало в живота му тия дни, нещата изглеждаха много далечни.

Накрая някой вдигна слушалката:

— Уилям! — На Били му дойде наум, че Джинели е единственият човек в света, който го нарича така. — Как си, пейзаж?

— Отслабнал съм.

— А, това е добре — възкликна Джинели. — Ти беше прекалено голям, трябва да се признае, прекалено голям. Колко си отслабнал?

— Десет кила.

— Хей! Браво! А и сърцето ти ще е благодарно. Трудно се отслабва, а? Не ми разправяй на мене, аз го знам. Проклетите калории просто ти се лепят. На ирландци като тебе провисват пред колана им. А жабарите като мене откриват, че панталоните им се късат на задника всеки път, когато се наведат да си вържат обувките.

— Всъщност изобщо не ми беше трудно.

— Е, — ела да се видим в „Братята“, Уилям. Ще ти приготвя собствения си специалитет. Пиле по неаполитански. С едно ядене ще си върнеш цялото тегло, което си загубил.

— Това може и да ме съблазни — поусмихна се Били. Виждаше се в огледалото върху стената на кабинета и изведнъж му се стори, че в усмивката, му имаше прекалено много зъби. Прекалено много и прекалено издадени. Спря да се усмихва.

— Е, добре, наистина те каня. Липсваш ми. Отдавна не сме се виждали. А животът е кратък, пейзаж. Искам да кажа, животът е кратък, прав ли съм?

— Да, сигурно е така.

Гласът на Джинели стана по-нисък и по-сериозен:

— Чух, че си имал някакви неприятности там в Кънетикът. — Изговори Кънетикът, като че ли се намираше някъде в Гренландия, помисли си Били. — Съжалявам.

— Как си чул за това? — искрено изненадан запита Били. Имаше кратко съобщение за злополуката във вестника на Феървью „Репортър“ — благоприличие, без да се споменават имена — и това беше всичко. В нийоркските вестници не се появи нищо.

— Гледам да съм осведомен — отговори Джинели.

— Това нещо ми създава някои неприятности — започна Били, като подбираше внимателно думите си. — Те нямат... нямат правен характер. Жената — знаеш ли за жената?

— Да, чух, че била циганка.

— Циганка, да. Тя имаше и мъж. Той ми... създаде някои неприятности.

— Как му е името?

— Мисля, че Лемке. Опитвам се да се справя с всичко това сам, но се чудех... дали не мога...

— Разбира се, разбира се. Просто ми се обади. Може би ще мога да направя нещо, а може би не. Нали знаеш, приятелите са си приятели, а бизнесът си е бизнес — разбираш ли ме?

— Разбирам.

— Понякога приятелите и бизнесът се смесват, понякога остават отделни, прав ли съм?

— Да.

— Да не би този тип да се опитва да те нападне?

Били се поколеба:

— Не ми се разпростира много в момента, Ричард. Случаят е доста особен. Но да, той ме напада по свой начин. И то доста яростно.

— Е, по дяволите, Уилям, трябва да говорим сега!

От гласа на Джинели ясно личеше, че той е много разтревожен. Били усети, че сълзи напират по клепачите му и грубо прекара ръка по бузата си.

— Наистина оценявам това. Но искам първо да се опитам да се справя сам. Не съм дори напълно сигурен какво бих искал да направиш ти.

— Ако искаш да се обадиш, Уилям, ще ме намериш тук. Окей?

— Окей. И благодаря.

Той се поколеба.

— Каж ми нещо, Ричард — ти суеверен ли си?

— А? Да питаш стар италианец като мен дали е суеверен? Израснал съм в семейство, в което майка ми, баба ми и всичките ми лели викаха само „Аве Мария“ и се молеха на всички светии, за които си чувал, и на още толкова, за които никога не си чувал, където огледалата се покриваха, щом някой умре, а на гаргите и на черните котки се показваше знакът срещу урочасване. И ти задаваш на мене такъв въпрос?

— Да — потвърди Били и се поусмихна против волята си. — Задавам ти такъв въпрос.

Гласът на Джинел и отново долетя — равен, твърд и без всякаква веселост:

— Вярвам само в две неща, Уилям. Оръжие и пари — ето в какво вярвам. И можеш да ме цитираш. Суеверен? Не и аз, пейзаж. Взел си ме за някой друг жабар.

— Това е добре — отговори Били, още по-широко усмихнат. Беше първата истинска усмивка по лицето му от почти месец насам и тя го накара да се почувствува страшно добре.

Тази вечер, тъкмо след като Хайди се бе прибрала, звънна Пенчли.

— Твоите цигани се оказаха много трудни за откриване — съобщи той. — Сметката ти при бюро то вече наближава десет хиляди долара, Бил. Дали не е време да спрем търсенето?

— Кажи ми първо какво са открили — настоя Били. Ръцете му се бяха изпотили.

Пенчли започна да докладва със сухия си глас на старши държавен служител.

Циганската тайфа отишла първо в Грийно, кънетикътски град на около петдесет километра северно от Милфорд. Една седмица след като ги изхвърлили от Грийно, се озовали в Потикът, близо до Провидънс, Роуд айланд. След Потикът били в Атълбъро, Масачусетс. Там един от тях бил арестуван за смуцаване на реда, но бил пуснат под малка гаранция и се измъкнал.

— Изглежда, че е станало така — заобяснява Пенчли. — Някакъв градски кавгаджия загубил десет долара, като играл с двацет и пет цента на колелото на съдбата. Казал на циганина, че има измама и че ще си го върне. След два дни забелязал, че циганинът излиза от денонощния магазин. Разменили си обиди и се сбили на паркинга. Няколко свидетели — не местни жители — казали, че гражданинът предизвикал боя. А други неколцина от местните хора твърдели, че циганинът го предизвикал. Така или иначе циганинът бил арестуван. Когато го пуснали условно и той не се върнал, местните ченгета били повече от доволни. Спестили си разноските по съдебното разглеждане на случая и се отървали от циганите.

— Така става обикновено, нали? — измърмори Били.

Лицето му изведнъж се загоря и пламна. Някак си беше сигурен, че мъжът, който е бил арестуван в Атълбъро, е същият младеж, който жонглираше с фигурите за боулинг в градския парк на Феървю.

— Да, общо взето — съгласи се Пенчли. — На циганите им е известно, че местните ченгета са доволни, когато някой от тях изчезне. Няма окръжни бюлетини, няма издирване. Също, като че ли нещо ти е

влязло в окото. Тогава мислиш само за пращинката. След като тя се измие и вече не те дразни, никой вече не се интересува къде е отишла, нали?

— Пращинка — повтори Били. — Това ли е бил той?

— За полицията в Атълбъро е бил точно това. Сега искаш ли да ти кажа останалата история, Бил, или първо ще пообсъдим тежкото положение на различните малцинствени групи?

— Кажи ми останалото, моля ти се.

— Циганите спрели отново в Линкълн, Масачусетс. Изкарали към три дни преди да ги изритат.

— Била е все същата група. Сигурен ли си?

— Да. Все същите коли. Тук имам и списък с номерата — главно тексаски и делауерски регистрации. Искаш ли списъка?

— По-нататък. Не сега. Продължавай.

Нямаше много повече. Циганите се появили отново в Ревийър, на север от Бостън, останали десет дни и си тръгнали сами. Четири дни в Портсмът, Ню Хампшир... а после просто се изгубили.

— Можем да ги открием отново, ако искаш — добави Пенчли. — Със случая се занимават трима първокласни следователи от детективското бюро „Бартън“ и те са почти сигурни, че циганите сега са някъде в щата Мейн. Движили се успоредно на магистрала I-95 по цялото крайбрежие нагоре от Кънетикът — не, още от Южна и Северна Каролина, доколкото следователите са могли да открият следите им. Техният маршрут е почти като на цирк. Навярно ще обработят туристическите области като Огънкуит и Кенъбънкпорт в южната част на Мейн, ще продължат към Бутбей Харбър и ще спрат в Бар Харбър. После, когато туристическият сезон започне да привършва, ще тръгнат обратно към Флорида или към крайбрежието на тексаския залив, за да изкарат зимата.

— С тях има ли и един старец? — попита Били, като стискаше силно слушалката. — Към осемдесетгодишен. С ужасен нос — възпаление, рак или нещо подобно.

Чу се шумолене от книжа, което сякаш продължи вечно.

— Тадъз Лемке — тихо каза Пенчли. — Бащата на жената, която си блъснал с колата си. Да, той е с тях.

— *Баща!* — възкликна Халек. — Това е невъзможно, Кърк! Жената беше стара, към седемдесет, седемдесет и пет...

— Тадъз Лемке е сто и шест годишен.

За няколко секунди Били изобщо не можа да проговори. Само движеше устни. Изглеждаше като човек, който целува призрак. После успя да промълви:

— Това е невъзможно.

— Възраст, на която всички можем да завиждаме — продължи Кърк Пенчли, — но не е невъзможно. За всички тия хора има документи — те вече не се скитат по източна Европа с катунни, макар че, според мене, някои от по-старите, като този Лемке, биха искали да е така. Имам награда за тебе... номера от социалната им осигуровка... отпечатъци от пръстите, ако ти трябват. Лемке е твърдял в различни случаи, че е на сто и шест, сто и осем и сто и двамайсет години. Предпочетох да приема, че е на сто и шест, тъй като съвпада с данните от социалното осигуряване, които следователите от „Бартън“ са получили. Сузана Лемке наистина му е била дъщеря, в това няма съмнение. И, ако това интересува някого, той е вписан като президент на компанията „Тадъз“ в различните разрешителни за хазартни игри, с които разполагат... а това значи, че е главатар на племето или тайфата или на каквото се наричат.

Дъщеря му? Дъщерята на Лемке? В съзнанието на Били това някак си променяше всичко. Ами ако някой беше блъснал Линда? Ако някой я беше прегазил на улицата като бездомно куче?

— ... с това?

— А? — Опитва се да се върне към думите на Кърк Пенчли.

— Казвам, сигурен ли си, че не искаш да приключим с това? Излиза ти скъпо, Бил?

— Моля ти се, накарай ги да продължат още малко — настоя Били. — Ще ти се обадя след четири дни — не, след три, — за да видя дали сте ги открили.

— Няма нужда да го правиш — успокои го Пенчли. — Ако — или когато — хората от „Бартън“ ги открият, ще ти кажа веднага.

— Няма да съм тук — отмери думите си Халек.

— О? — Пенчли внимаваше да не прояви каквото и да е отношение в тона си. — Къде очакваш, че ще бъдеш?

— Ще пътувам — отвърна Халек и не след дълго затвори. Остана съвършено неподвижен, като главата му объркано се въртеше, а

пръстите му — много тънките му пръсти — притеснено барабаняха по
ръба на бюрото.

ГЛАВА 16

ПИСМОТО НА БИЛИ

На другия ден Хайди излезе на пазар малко след десет часа. Не се обади на Били да му каже къде отива и кога ще се върне — този мил стар навик вече го нямаше. Били седеше в кабинета си и гледаше как олдсмобилът се изтегля на заден ход но алеята към улицата. Само за миг Хайди обърна глава и очите им като че ли се срещнаха — неговите объркани и уплашени, а нейните с безмълвно обвинение: *Ти ме накара да пратя дъщеря ни извън къщи, няма да получиш професионалната помощ, която ти трябва, приятелите ни са започнали да те одумват. Изглежда си търсиш втори пилот за някакъв налудничав полет и си избрал. мене... Е, майната ти, Били Халек, Остави ме на мира. Изгаряй, щом ти се иска, но нямаш право да повличаш и мене.*

Беше само илюзия, разбира се. Тя не можеше да го види толкова далече в сенките. Само илюзия, но болеше.

След като олдсмобилът се загуби по улицата, Били сложи лист хартия в пишещата си машина и написа отгоре „Мила Хайди“. Беше единствената лесна част от писмото. Пишеше с мъка по едно изречение, като непрекъснато се притесняваше, че тя ще се върне, докато чука. Но тя не се върна. Накрая извади листа от машината и го прочете.

Мила Хайди,

Когато четеш това, аз ще съм заминал. Не знам точно за къде и не знам точно за колко време, но се надявам, че като се върна, всичко това ще е свършило. Кошмарът, който преживяхме.

Хайди, Майкъл Хюстън греши — греши за всичко. Лида Росинггън наистина ми каза, че старият циганин — името му, между другото, е Тадъз Лемке — е докоснал Кари и наистина ми каза, че кожата на Кари се превръща в

люспи. И Дънкан Хоупли наистина беше покрит с пъпки...
Беше по-ужасно, отколкото можеш да си представиш.

Хюстън отказва да проследи сериозно логиката, която излагам в защита на убеждението си, и безспорно отказва да я съчетае с необяснимостта на онова, което ми се случва (тази сутрин бях 69 кила, с което съм загубил вече почти 50). Не може да си позволи да вникне — това изцяло би го изкарало от релсите. Би предпочел да ме затвори в болница до края на живота ми, отколкото поне сериозно да обмисли възможността, че всичко става в резултат от циганско проклятие. Мисълта, че такива съчинени неща като цигански проклетия изобщо съществуват — където и да е по света, но особено във Феървю, Кънетикът, — срива всичко, в което той някога е вярвал. Неговите божества идват от шишенцата, а не от въздуха.

Но вярвам, че някъде дълбоко в себе си ти мислиш, че това е възможно. Струва ми се, че част от гнева ти към мене миналата седмица се дължи на убеждението ми, че и ти в сърцето си знаеш, че е така. Можеш, ако искаш, да ме обвиниш, че се правя на любител-психиатър, но аз разсъждавам така: да вярвам в проклятието значи да мисля, че само единият от двамата ни е наказан за нещо, в което сме участвували заедно. Говоря за това, че ти избягваш чувството си за вина... а Господ ми е свидетел, Хайди, че в страхливата и плаха част от душата си чувствавам, че ако всичко това е сполетяло мене, същото би трябвало да се случва и с теб... нещастieto не обича самотата; предполагам, че у всекиго от нас има по един стопроцентов позлатен мръсник, впримчен така здраво в доброто у нас, че никога не можем да се освободим от него. Аз обаче имам и друго лице, Хайди, и то те обича и никога не би искало да те постигне и най-малката неприятност. Подоброто ми лице има също и мисловна, логическа страна, заради която си тръгвам. Необходимо ми е да открия този циганин, Хайди. Трябва да открия Тадъз Лемке и да му кажа какво е станало с мене през последните пет-шест

седмици. Лесно е да се обвинява, лесно е да се търси отмъщение. Но когато разгледаш нещата по-внимателно, ти става ясно, че всяко събитие е свързано с всички останали събития, че понякога нещата просто така се случват. Никой от нас не иска да вярва в това, защото тогава никога не бихме могли да засегнем някого, за да облекчим болката си; трябва да потърсим друг начин, а никой от останалите начини не е толкова прост и не може да ни удовлетвори. Искам да му кажа, че не е имало зла умисъл. Искам да го попитам дали няма да оттегли онова, което е направил... с надеждата, че е по силите му да го направи. Но струва ми се, че онова, което искам да направя повече от всичко, е просто да се извиня. Заради себе си... заради тебе... заради целия Феървю. Вече знам много повече за циганите. Навярно би могла да кажеш, че съм прогледнал. И мисля, че почтеността изисква да ти кажа още нещо, Хайди — ако може да го оттегли и ако се окаже, че пред мене все още има някакво бъдеще, няма да прекарам това бъдеще във Феървю. Откривам, че са ми дошли до гуша пивницата на Анд, Лантърн драйв, градският клуб и целият мръсен лицемерен град. Ако наистина имам такова бъдеще, надявам се, че ти и Линда ще дойдете и ще споделите с мене живота в някое друго, по-чисто място. Ако не искате или не можете да дойдете, аз все пак ще тръгна. Ако пък Лемке не иска или не може да стори нещо, за да ми помогне, поне ще знам, че съм направил всичко, каквото съм могъл. Тогава ще мога да се върна вкъщи и с готовност да постъпя в клиниката „Гласман“, ако все още искаш да го направя.

Нямам нищо против да покажеш това писмо на Майк Хюстън или на лекарите в „Гласман“, ако искаш. Мисля, че всички ще се съгласят, че това, което правя, може и да е много подходящо лечение. В последна сметка, ще разсъждават те, ако той си причинява това като наказание (все говорят за психологическа анорексия нервоза и очевидно мислят, че ако се чувствуваш достатъчно виновен, можеш да ускориш метаболизма си така, че да

изгаряш не знам си колко калории на ден), срещата му с Лемке може да му осигури тъкмо онова изкупление, от което има нужда. Ще си кажат, че съществуват две други възможности — едната е Лемке да се изсмее и да каже, че никого не е прокълнавал през живота си и така да разруши психологическата опорна точка, върху която се гради натрапчивата ми идея; може да им хрумне също, че Лемке ще види възможността да поспечели, като се съгласи, че ме е прокълнал, а после ще ми вземе пари за привидно „лечение“ — но ще решат, че фиктивното лечение за едно фиктивно проклятие може да се окаже от голяма полза!

Чрез Кърк Пенчли наех детективи и установих, че циганите се движат все на север успоредно на магистрала 95. Надявам се да ги открия в щата Мейн. Ако се случи нещо важно, ще кажа първо на теб; междувременно ще се постарая да не те измъчвам. Но мисля, че те обичам най-искрено.

Твой,
Били.

Постави писмото в плик, надписа го за Хайди и го подпря на кухненската маса. После извика такси, което да го отведе до агенцията за коли под наем „Херц“ в Уестпорт. Излезе пред къщата да изчака таксито, като все още се надяваше, че Хайди ще дойде преди него и ще могат да поговорят за нещата, които ѝ бе писал.

Чак когато колата дойде и Били се настани на задната седалка, той призна пред себе си, че това едва ли щеше да е най-доброто за момента, — разговорите с Хайди бяха част от миналото, част от ония дни, когато живееше в земята на дебелациите... във всички възможни отношения, без дори да го съзнава. Това беше минало. Ако го очакваше някакво бъдеще, то се намираше покрай магистралата, някъде в Мейн, и той трябваше да се втурне след него преди да се е стопил напълно.

ГЛАВА 17

61

Тази вечер спря в столицата на Роуд Айланд, Провидънс. Обади се до кантората и остави в автоматичния телефонен секретар съобщение за Кърк Пенчли — да му изпрати, ако обича, всички налични снимки на циганите, както и данни за превозните им средства, като регистрационни номера и модели, до хотел „Шератън“ в Саут Портланд, Мейн.

Автоматът повтори съобщението му правилно — малко чудо според Били — и той си нае стая в мотела. Пътят от Феървю до Провидънс беше малко повече от двеста километра, но се чувствуваше изтощен. Спа, без да сънува нищо, за първи път от седмици насам. На другата сутрин откри, че в мотелската баня няма кантарче. Благодаря на Бога, помисли си Били Халек, и за малките добрини.

Облече се бързо, като спря само веднъж, връзвайки обувките си, защото съвършено изненадан откри, че си подсвирква. Беше отново на магистралата в осем и половина, а в шест и половина следобед вече се регистрираше в „Шератън“, който се намираше срещу огромен търговски център. Завари и съобщение от Пенчли: Информацията е изпратена, но има трудности. Ще дойде след ден-два.

Чудесно, помисли си Били. По кило на ден. Кърк, какво толкова — три дни и ще съм отслабнал със съответствието на шест кутии бира. Пет дни и ще тежа едно чувалче брашно по-малко. Не си давай толкова зор, приятелю, голяма работа.

Хотелът „Шератън“ в Саут Портланд беше кръгъл и стаята на Били имаше форма на резен от торта. Претовареното му съзнание, което досега се бе справяло с всичко, откри, че е почти невъзможно да възприеме спалня, чийто ъгъл се събира в една точка. Беше уморен от пътя и го болеше глава. Ресторантът, помисли си, вече щеше да му дойде прекалено... особено ако и той се събираше в точка. Вместо това си поръча вечеря в стаята.

Току-що бе спрял душа, когато сервитьорът почука. Облече си халата, в чийто джоб управата предвидливо бе поставила картичка с Божията заповед НЕ КРАДИ, пресече стаята и викна:

— Сега идвам!

Халек отвори вратата... и за първи път в живота си почувствува неудоволствието, което сигурно изродите от цирковите спектакли изпитват. Сервитьорът беше момче на не повече от деветнайсет години с щръкнала коса и изпити бузи — като имитация на английските рокери пънкари. Самият той не беше кой знае какво. Погледна към Били незаинтересувано като човек, който всяка смяна вижда стотици хора в хотелски халати; интересът би се появил за малко само когато погледнеше към банкнотата, за да види колко ще е бакшишът, но това беше всичко. Сега очите на севитъора се разшириха стреснато, почти с ужас. Беше само за миг, а после незаинтересуваният вид отново се върна. Но Били го беше видял.

Ужас. Беше почти ужас.

А стреснатият израз още бе там — прикрит наистина, но беше там. Били си помисли, че го долавя, тъй като имаше и нов елемент — интересът.

Двамата за миг останаха неподвижни, сковани от неприятната и нежелана връзка на зяпач и зяпан. Били смътно се досети за Дънкан Хоупли, който седеше в приятния си дом на Рибънмейкър лейн със загасени светлини.

— Добре, дай го тука — отсече той, като сложи край на взирането прекалено рязко. — Цяла вечер ли ще стоиш тук?

— О, не, сър — отговори сервитьорът, — извинявайте.

Лицето му се изчерви и Били изпита съжаление към него. Не беше рокер пънкар, нито някой злобен малолетен престъпник, дошъл в цирка да види живите крокодили — беше само момче от колежа, което работи през лятото, и бе изненадано от изпития човек, който бе дошъл да страда, или не, от някаква болест.

Старият тип ме е прокълнал не само по един начин, помисли си Били.

Момчето не беше виновно, че Били Халек, доскоро от Феървю, Кънетикът, бе отслабнал така, че почти да става за показване в цирка. Даде му един долар повече към бакшиша и се отърва от него, колкото можа по-бързо. После отиде в банята и се огледа като бавно разтвори

халата си — приличаше на прастар артист, който се упражнява в уединението на стаята си. По начало беше вързал халата си хлабаво, така че по-голямата част от гърдите му и част от корема му бяха открити. Удивлението на сервитьора беше лесно обяснимо, след като бе видял и толкова. Ставаше още по-обяснимо, когато целият халат се отвореше и можеше да се види в цял ръст пред огледалото.

Всяко ребро изпъкваше отчетливо. Ключиците му представляваха ясно очертани ръбове, покрити с кожа. Скулите му стърчаха. Гръдната му кост се бе свила на възел, вместо корем имаше дупка, а ханшът му приличаше на жалък, прикачен ядец. Краката му бяха каквито си ги спомняше — дълги и все още доста мускулести, костите му не личаха. Там, така или иначе, никога не бе надебелявал особено. Но над кръста вече наистина се превръщаше в циркаджийско плашило — човека-скелет.

Петдесетина килограма, помисли си. Това е всичко, което е нужно, за да се извади скритият човек от слонова кост от килера. Вече знаеш колко крехка е разликата между онова, което винаги си приемал за сигурно и си мислел, че винаги ще го има, и тази пълна лудост. Ако пък някога си се чудил, вече го знаеш. Все още изглеждаше нормален — е, почти нормален — с дрехите си, но докога си мислиш, че ще минаваш без погледи като този на сервитьора дори и с дрехи? До следващата седмица? До по-следващата?

Главоболието му се усили и макар че преди малко се чувствуваше гладен като вълк, сега едва-едва побутна вечерята си. Спа лошо и стана рано. Този път не си подсвиркваше, докато се обличаше.

Реши, че Кърк Пенчли и следователите от „Бартън“ имаха право — циганите щяха да си останат по крайбрежието. През лятото животът беше в Мейн, защото там бяха и туристите. Идваха да плуват в прекалено студената вода, да се пекат (много дни оставаха мъгливи и дъждовни, но тях туристите изглежда никога не запомняха), да ядат омари и миди, да си купуват пепелници с изрисувани чайки, да ходят на летен театър в Оугънкуит и Брънзуик, да снимат фаровете в Портланд и Пимакуид или просто да се мотаят из околните курорти като Рокпорт, Камдън и, разбира се, Бар Харбър.

Туристите бяха по крайбрежието заедно с доларите, които с такова желание вадеха от портфейлите си. Там щяха да бъдат и

циганите — но къде по-точно?

Били си приготви списък на повече от петдесет крайбрежни града, а после слезе на партера. Барманът беше пришълец от Ню Джързи и не знаеше друго място освен парка Асбъри, но Били откри една сервитьорка, която бе живяла единствено в Мейн, познаваше крайбрежието и обичаше да говори за него.

— Търся едни хора и съм доста сигурен, че са в някой крайбрежен град, но не кой знае колко блестящ. По-скоро...

— Някой евтин град? — попита тя. Били кимна.

Тя се наведе над списъка му.

— Олд Орчард бийч. Той е най-евтиният от всички. Нещата там до началото на септември са такива, че приятелите ви може и да имат по три глави и никой няма да ги забележи.

— Някой друг?

— Ами... на повечето от крайбрежните градове през лятото им пада класата — започна тя. — Например Бар Харбър. Всеки, който някога е чувал за него, наистина си представя, че Бар Харбър е блестящ... изискан... пълен с богаташи, които ходят насам-натам с ролс-ройс.

— А не е ли така?

— Не. Френчманс Бей може би, но не и Бар Харбър. През зимата той е просто замрял градец, където най-вълнуващото събитие е фериботът в десет и двацет и пет всеки ден. Но през лятото Бар Харбър пощръклява. Става като Форт Лодърдейл през пролетната ваканция — пълен е с бръснати глави, чудаци и застарели хипита. Можеш да застанеш в края на Портийст Харбър, да поемеш дълбоко дъх и да се упоиш от наркотика, който се пуши в Бар Харбър, ако вятърът духа към тебе. А улиците му — до началото на септември там е непрекъснат карнавал. Повечето от градовете в списъка ви са все такива, господине, но Бар Харбър, ще знаете, е върхът.

Разбирам ви — усмихна се Били.

— По-рано се мотаех там през юли или през август, но вече не го правя. Прекалено стара съм за това.

Усмивката на Били стана замислена. Сервитьорката не изглеждаше на повече от двацет и три години.

Били ѝ даде пет долара; тя му пожела приятно прекарване и успех при търсенето на приятелите му. Били ѝ кимна, но за първи път

не се почувствува така убеден, че ще сполучи.

— Бих ли могла да ви посъветвам нещо, господине?

— Разбира се — отговори Били, като си мислеше, че тя ще му предложи място, откъдето е най-добре да започне — а това той вече бе решил и сам.

— Би трябвало малко да позагладите косъма — посъветва го тя. — Яжте спагети. Това би ви предложила майка ми. Яжте много спагети. Наддайте някой и друг килограм.

Халек получи плика със снимките и данните за автомобилите на третия си ден в Саут Портланд. Погледна снимките бавно, като се взираше във всяка. Ето го младежа, който жонглираше с фигурите; името му също бе Лемке, Самюъл Лемке. Беше погледнал към обектива с безкомпромисна откритост — изглеждаше едновременно готов за удоволствия и приятелство или за гняв и враждебност. Ето я и хубавата девойка, която нагласяше мишената си за стрелба с прашка, когато пристигнаха ченгетата — да, тя беше точно толкова красива, колкото Халек бе преценил в парка. Казваше се Анджелина Лемке. Постави снимката ѝ редом до оная на Самюъл Лемке. Брат и сестра. Дали са внуци на Сузана Лемке, чудеше се той. Правнуци на Тадъз Лемке?

Ето го и по-възрастния мъж, който бе раздавал хвърчилата — Ричард Кроксил. Посочени бяха и други с. това име. И още Станчфилд, Старбърд. А после... някъде към края...

Беше той. Очите, оградени от двоен ред бръчици, бяха тъмни и спокойни, видимо интелигентни. На главата си бе сложил кърпа, вързана до лявата му буза. В дълбоко напуканите устни бе закрепена цигара. Носът му бе влажна и открита страхотия — скапан и ужасен.

Били гледаше снимката като хипнотизиран. В образа на стареца имаше нещо почти познато — някаква връзка, която съзнанието му все още не можеше да направи. После се досети. Тадъз Лемке му напомняше за старците в рекламите за кисело мляко „Данон“, онези от съветска Грузия, които пушеха цигари без филтър, пиеха силна водка и живееха до такава зашеметяваща възраст като сто и трийсет, сто и четиридесет, сто и седемдесет години. А после му хрумна един стих от песента на Джери Джеф Уокър за господин Боуджангълс: *Видът му бе за мен очи на възрастта...*

Да. Тъкмо това виждаше той в лицето на Тадъз Лемке — той бе самите очи на възрастта. В тях Били съзираше дълбокото познание, което караше целия двайсети век да прилича на сянка. Тогава потрепери.

Тази вечер, когато стъпи на кантарчето в банята до клиновидната си спалня, тежеше вече 61 килограма.

ГЛАВА 18

ТЪРСЕНЕТО

Олд Орчард бийч, беше казаха сервитьорката. *Той е най-евтиният от всички*. Служителят от рецепцията се бе съгласил. Също и момичето от гишетото за туристическа информация шест километра надолу по пътя, макар че не искаше да се изрази с такова явно неодобрение. Били се отправи с наетата кола към Олд Орчард бийч, който беше на двайсет и шест-седем километра на юг.

Движението се забави до пълзене броня до броня още на два километра от крайбрежието. Повечето коли от процесията имаха канадски регистрационни номера. Много от тях изглеждаха като приспособени микробуси, достатъчно големи да превозват цели футболни отбори. Повечето хора, които Били видя, и в пълзящия поток коли, и пеша покрай пътя, изглеждаха облечени в най-малкото, допускано от закона, а понякога и по-малко — имаше много бикини, привързани с лентичка, множество едва крепящи се бански гащета, голямо количество предоставена за показ плът, намазана с крем.

Били бе облечен в сини дънки, лятна бяла риза с отворена яка и спортно сако. Седеше зад волана на колата си и изнемогваше от жегата, въпреки че климатичната инсталация работеше с пълна сила. Но не бе забравил погледа на сервитьора от хотела. Това беше минимумът дрехи, с които можеше да се движи, дори и ако в края на деня се озовеше с марафонки, пълни с пот.

Пълзящата колона прекоси солените езера, мина покрай двайсети́на закусвални за омари и миди, а после се изви през район, пълен с наблъскани една до друга вили. Хора, облечени по подобен начин, седяха на градинските столове пред повечето от постройките, ядяха, четяха криминални романи или просто наблюдаваха безкрайния поток коли.

Боже, мислеше си Били, *как ли понасят вонята от ауспусите?* Дойде му наум, че може би им харесва и затова седят там, а не на брега; напомня им за дома.

Вилите се замениха от мотели с надписи като ON PARLE FRANCAIS^[1], КАНАДСКАТА ВАЛУТА ВЪРВИ С РАВЕН НА ЩАТСКИЯ КУРС ЗА СУМИ, ПО-ГОЛЕМИ ОТ 250, ПОКАЗВАМЕ СПЕЦИАЛНИ СРЕДНОЩНИ ПРОГРАМИ ПО КАБЕЛНАТА ТЕЛЕВИЗИЯ и 3 МИНУТИ ДО ОКЕАНА, BONJOUR A NOS AMIS DE LA BELLE PROVINCE^[2]!

След мотелите се появи улица, на която изглежда имаше главно магазини за преоценени фотоапарати, щандове за сувенири и разпродажби на мръсни книги. Хлапета по бикини и по пъстри блузи сновяха насам-натам, някои се държаха за ръце, други се заглеждаха в мръсните витрини с подчертана липса на интерес, трети караха летни кънки и отегчено си проправяха път сред тълпите пешеходци. В очите на стреснатия и смаян Халек всеки изглеждаше наднормено пълен и като че ли всеки — дори и хлапетата на летни кънки — ядеше нещо: тук резен пица, там сандвич, пакетче пържени картопки, торбичка пуканки, захарна пръчка. Видя един дебелак с незакопчана бяла риза, торбести зелени бермуди и кожени сандали, който нагъваше огромен, кренвирш. От брадичката му висеше нещо дълго, което можеше да е лук или кисело зеле. Държеше още два кренвирша между пухкавите пръсти на лявата си ръка и на Били му заприлича на цирков фокусник, който показва червените си гумени топки преди да направи така, че да изчезнат.

После се появи увеселителната улица. Влакчето на ужасите се издигаше към небето. Гигантски дубликат на викингски кораб се люлееше все по-силно, а привързаните в него туристи пищяха. В една игрална зала вляво от Били бумтяха звънци и проблясваха светлини, а вдясно юноши в раирани фланелки непрекъснато се блъскаха с детски електрически колички. Съвсем близо до игралната зала младеж и девойка се целуваха. Ръцете ѝ бяха сключени около врата му. Една от неговите ръце беше на задника ѝ, а другата прикрепяше кутия бира.

Да, помисли си Били. Да, това е мястото. Трябва да е то.

Остави колата си в един асфалтиран паркинг, където слънцето прежуряше, плати седемнайсет долара на служителя за полудневен престой, прехвърли портфейла си от дънките във вътрешния джоб на спортното си сако и започна търсенето.

В началото мислеше, че загубата на тегло навярно се е ускорила. Всеки го заглеждаше. Рационалната част от съзнанието му бързо го

увери, че това е просто заради дрехите му, а не заради вида му във тях.

Хората ще се взират по същия начин в тебе, ако се появиш по бански гащета и тениска през октомври. Били. Не се притеснявай. Ти си само обект за гледане, а наоколо гъмжи от тях.

И това наистина бе така. Били видя дебела жена в черни бикини, чиято дълбоко потъмняла кожа лъщеше от плажно масло. Коремът ѝ беше огромен, гънките по мускулите на бедрата ѝ бяха почти митични и странно възбуждащи. Движеше се към широкия завой на бялото крайбрежие като океански лайнер, бедрата ѝ се поклащаха като вълни. Видя и гротескно дебел пудел с подстригани за лятото къдрици, който седеше на сянка край павилиона за пица, а езикът му — по-скоро сив, отколкото розов — висеше апатично. Видя две юмручни сбивания. Видя огромна чайка с пъстри сиви крила и мъртвешки черни очи да се спуска и да грабва тестената закуска от ръката на едно бебе в количка.

Отвъд всичко това бе чисто бялата дъга на Олд Орчард бийч, чиято белота сега почти напълно се закриваше от полегнали любители на слънчевите бани в ранния следобед на летния ден. Но впечатленията и от крайбрежието, и от Атлантическия океан отвъд бледнееха и поевтиняваха пред сладострастните пулсирания по централната алея — зъбенето на хора, по чиито ръце, устни и бузи съхнеше храна, виковете на уличните търговци („Да позная ли колко тежиш?“, чу Били някъде отляво. „Ако сбъркам с повече от две кила, печелиш наградата!“), тънкото скърцане на увеселителните колички, буйната рокмузика, която се изливаше от кафенетата.

Били изведнъж започна да се чувствава определено нереален — вън от себе си, сякаш изпитваше един от онези моменти на звездна проекция, каквито се описват в списание „Фейт“. Имената — Хайди, Пенчли, Линда, Хюстън — изведнъж му зазвучаха фалшиво и несериозно като имена, измислени за слаб разказ при моментно хрумване. Помисли си, че ако погледне по-нататък, ще види прожекторите, камерите, микрофоните и някакъв „истински“ свят, който едва си представяше. Мирисът на гнила храна и сол стана по-силен от мириса на морето. Звуците долитаха отдалече като през много дълъг коридор.

Звездна проекция, друг път, обяви един смътен глас. Всеки момент ще получиш слънчев удар, приятелю.

Глупости. Никога през живота си не съм получавал слънчев удар.

Е. сигурно като отслабнеш с петдесетина кила, на термостата ти му се разгонва фамилията. Сега ще се махнеш от слънцето или ще се озовеш в спешното отделение на някоя болница, където ще обясняваш имаш ли алергии и каква е кръвната ти група.

— Добре, уговори ме — измърмори Били, а едно хлапе, което изсипваше в устата си остатъка от пакетче пуканки наблизко, се обърна и го изгледа навъсено.

Отпред имаше една пивница, наречена „Седемте морета“. На вратата бяха закрепени две обяви. ЛЕДЕНО СТУДЕНО, гласеше едната. На другата пишеше ЧАС НА НАЙ-ГОЛЯМО ЩАСТИЕ. Били влезе.

В „Седемте морета“ не само беше ледено студено, а и благословено тихо. На джукбокса имаше надпис НЯКОЙ ЗАДНИК МЕ ИЗРИТА СНОЩИ И СЕГА НЕ РАБОТЯ. Отдолу имаше френски превод на същата мисъл. Но по престарелия вид на надписа и по праха върху джукбокса Били прецени, че въпросното „снощи“ е било преди доста години. В пивницата седяха няколко посетители, главно по-възрастни мъже, облечени горе-долу като Били — повече за улицата, отколкото за плажа. Някои от тях играеха на дама или табла. Почти всички носеха шапки.

— Какво ще обичате? — дойде при него барманът.

— Една голяма бира, моля.

— Окей.

Бирата пристигна. Били отпи бавно, като гледаше как движението по тротоара пред витрината на пивницата намалява и се оттегля; слушаше бърборенето на старците. Почувствува, че част от силите му и част от усещането му за действителност започват да се възвръщат. Барманът се върна:

— Още една?

— Моля ви. И искам да ви питам нещо, ако не сте зает.

— За какво?

— За едни хора, които може да са минали оттук.

— Кое е тук? „Моретата“?

— Олд Орчард.

Барманът се засмя:

— Доколкото мога да преценя, всеки от Мейн и половината Канада минават оттук през лятото, старче.

— Те са цигани.

Барманът изсумтя и донесе на Били нова бира.

— Значи са скитали насам-натам. Всички, които идват в Олд Орчард през лятото, са такива. Но това място тук е малко по-друго. Посетителите живеят наоколо през цялата година. А онези... — Той посочи към витрината и пренебрежително махна със свита китка. — Скитници. Като вас, господине.

Били внимателно сипа бирата си, без да вдига пяна, после остави десетдоларова банкнота на тезгяха:

— Не съм сигурен, че се разбираме. Говоря за истински, действителни цигани, а не за туристи и летовници.

— Истински... О, сигурно говорите за онези, които лагеруваха край Солената хижа.

Сърцето на Били се разтуптя:

— Да ви покажа ли някои снимки?

— Няма смисъл. Аз не ги видях. — Спря поглед върху десетте долара за миг, а после се провикна: — Лон! Лони! Ела за малко!

Един от старците, които седяха до витрината, се изправи и се довлече до тезгяха. Носеше сиви памучни панталони, бяла риза, която му беше няколко номера по-голяма, и сламена шапка. Лицето му беше уморено. Само очите гледаха живо. Напомняше на Били за някого и след малко той се досети. Старецът приличаше на Лий Страсбърг, учителя и актьора.

— Това е Лон Ендърс — представи го барманът. — Къщата му е в западната част на града. От същата страна, където е и Солената хижа. Лон вижда всичко, което става в Олд Орчард.

— Аз съм Бил Халек.

— Приятно ми е — сухо поздрави Лон Ендърс и зае мястото до Били. Не изглеждаше, че сяда наистина — коленете му се отметнаха в момента, когато се настаняваше на стола.

— Бихте ли пили една бира? — попита Били.

— Не мога — отвърна сухият глас, а Били леко отмести глава, за да не диша прекалено сладкия дъх на Ендърс. — Вече си изпих моята за днес. Докторът не разрешава повече. Стомахът ми никак не е наред. Ако бях автомобил, щях да съм готов за претопяване.

— О — със слаб глас реагира Били.

Барманът се извърна от тях и започна да зарежда машината за миене с бирени чаши. Ендърс погледна към десетдоларовата банкнота. После вдигна очи към Били.

Халек отново обясни, докато Ендърс рееше погледа на умореното си лъскаво лице из сенките на „Седемте морета“. От съседното заведение отдалечено кънтяха звънци от игрални машини като звуци, които човек чува насън.

— Бяха тук — промълви той, когато Били свърши. — Разбира се, че бяха тук. Не бях виждал никакви цигани от повече от седем години. А тая тайфа не бях я виждал може би от двайсет години.

Дясната ръка на Били така стисна бирената чаша, че трябваше съзнателно да отпусне пръсти, за да не я счупи. Остави я внимателно на тезгяха.

— Кога? Сигурен ли сте? Имате ли някаква представа накъде са тръгнали? Можете ли...

Ендърс вдигна ръка — бяла като ръката на удавник, изваден от кладенец, а на Били се стори и леко прозрачна.

— Спокойно, приятелю — прошепна той. — Ще ти кажа каквото знам.

Със същото съзнателно усилие Били се принуди да замълчи. Само да чака.

— Ще взема десетачката, защото изглежда, че можеш да си го позволиш, приятелю — продължи Ендърс. Навря банкнотата в джоба на ризата си, а после намести горните си изкуствени зъби с палеца и показалеца на лявата си ръка. — Но ще говоря не за пари. Човек на моята възраст иска той да си плаща, за да го слушат... помоли Тими да даде чаша студена вода, моля ти се. Дори една бира ми идва много. Това, което е останало от стомаха ми, гори. Но сигурно човек трудно се отказва от радостите си, дори и да не му доставят вече удоволствие.

Били махна на бармана и той донесе леденостудената вода на Ендърс.

— Как си, Лон? — попита, докато я оставяше.

— Бил съм и по-добре, и по-зле — промълви Лон, като вдигаше чашата си. За миг Били си помисли, че ще се окаже прекалено тежка за него. Но старецът успя да я вдигне до устата си, макар че част от водата се разля по пътя до там.

— Искаш ли да говориш с този човек? — понита Тими. Студената вода изглежда съживи Ендърс. Той остави чашата, погледна първо към Били, после към бармана:

— Мисля, че някой би трябвало да му говори. Той не изглежда още толкова зле като мене... но е тръгнал натам.

Ендърс живеел в малък пенсионерски квартал на Коув роуд. Каза, че Коув роуд бил част от „истинския Олд Орчард“ — място, за което бакшишите не ги било грижа.

— Бакшишите? — попита Били.

— Тълпите, приятелю, тълпите. Аз и жената дойдохме в този град през 1946 година, веднага след войната. Оттогава сме все тук. Научих се как да изкарвам бакшиш от господар — от Томи Макгий Самотника, умрял вече от толкова години. Съсипах си стомаха от викане и ми е останало само онова, което чуваш сега.

Отново долетя сподавеният смях, слаб почти като лъха на бриз преди зазоряване.

Ендърс изглежда познаваше всички, свързани с летния карнавал, в какъвто се превръщал Олд Орчард — търговците, пристанищните работници, продавачите на сувенири, кучкарите (автомобилни механици), кибиците, подлизурките, контетата и сводниците. Повечето от тях живеели тук постоянно и той ги знаел от десетилетия, а имало и хора, които се връщали всяко лято като мигриращи птици. Всички те образували трайна и привързана общност, но тя никога не се виждала от летовниците.

Познавал и голяма част от онези, които барманът бе нарекъл „скитници“. Те наистина били приходящи гости, хора, които се появявали за седмица-две, захващали се с някакъв бизнес в трескавата, весела атмосфера на Олд Орчард и после отново си тръгвали.

— И вие ги помните всички? — със съмнение в гласа си запитва Били.

— Е не може да се каже, че те са съвсем различни всяка година — прошепна Ендърс, — пък и това не е в стила им. Не са така редовни като кучкарите или собствениците на игрални автомати, но и при тях има закономерности. Гледаш някакъв, който е застанал на тротоара през 1957 година и продава хавайски обръчи за въртене около кръста: Виждаш го отново през 1960 да продава скъпи часовници по три долара парчето. Косата му може вече да е черна вместо руса и да си

мисли, че хората не го познават, а летовниците сигурно наистина са го забравили дори и да са били тук през 1957, защото се връщат при него и се оставят отново да бъдат излъгани. Но ние го познаваме. Знаем и цялата търговия на скитниците. Нищо не се променя освен онова, което продават, а продават неща, които винаги са мъничко извън закона.

Продавачите на наркотици са друга работа. Те са прекалено много и винаги или влизат в затвора, или изчезват. А проститутките пък остаряват, докато се усетят. Но ти искаш да поговорим за циганите. Те, ако се замислиш, са сигурно най-старите скитници търговци.

Били извади плика със снимки от джоба на самото си и ги разстла като силна карта на покер, която е получил серви: Джина Лемке, Самюъл Лемке, Ричард Кроскил, Мора Старбърд. Тадъз Лемке.

— А! — Старецът до него рязко пое дъх, когато Били постави последната снимка, и се обърна право към нея, като лъхна и върху Били: — Теди, стари своднико!

Вдигна поглед към Били и се усмихна, но Били Халек трудно се лъжеше — старецът се бе уплашил.

— Мислех си, че е той — продължи Ендърс. — Не видях нищо друго освен сянка в мрака — беше преди три седмици. Нищо освен сянка в мрака, но си помислих... не, сигурен бях...

Той несръчно поднесе ледената вода към устата си и я разсипа пак, този път по ризата си. Студът го накара да ахне.

Барманът се приближи и изгледа Били враждебно. Ендърс разсеяно вдигна ръка, за да покаже, че му няма нищо. Тими отново се върна при машината за миене. Ендърс погледна гърба на снимката на Тадъз Лемке. Там пишеше: *Снимката е направена в Атълбъро, Масачусетс, през май 1983.*

— И изобщо не е остарял, откакто за първи път видях него и приятелите му тук през лятото на 1963 година — завърши Ендърс.

Вдигнали лагера си зад развъдника за омари на Хърк покрай шосе 27. Останали четири дни и четири нощи. На петата сутрин просто ги нямало. Коув роуд бил наблизко и Ендърс каза, че изминал цял километър втората вечер, когато циганите били там (на Били му беше трудно да си представи как този едва крепящ се човек е

заобикалял нивите, но не каза нищо) — искал да ги види, защото му напомняли за едно време, когато човек можело да си гледа работата, ако имало някаква работа, а чичо Закон не му се пречкал и го оставял на мира.

— Постоях доста време покрай пътя — продължи той. — Беше обичайният спектакъл на цигански лагер — колкото повече неща се променят, толкова циганите си остават същите. По-рано бяха с палатки, а сега са с камионетки и микробуси, но нещата, които правят, са си все такива. Една жена гледа на карти. Две-три жени продават елексири на клиентите, двама-трима цигани продават елексири на мъжете. Мислех, че биха останали по-дълго, но разбрах, че са устроили бой с кучета за някакви богати канадци и щатските ченгета чули за това.

— Бой с кучета!

— Хората искат да залагат, приятелю, а скитниците винаги искат да уредят нещата така, че да има на какво да залагат — това е едно от нещата, заради които съществуват. Кучета или петли със стоманени шпори, че дори и двама души с онези остри като бръснач ножове, дето са почти като спици — всеки от тях захваща края на дълъг шал и който пръв изпусне своя край, губи. Циганите наричат това „честен бой“.

Ендърс се взираше в огледалото зад наредените шишета — в себе си и през себе си.

— Даа, беше като едно време — замечтано продължи той. — Усещах мириса на месото им, подправките, които му слагат, зелените чушки, олиото, което мирише на гранясало, когато се сипва, и сладни, когато се готви. Чувах ги как говорят на смешния си език и онова *тун! тун! тун!*, тъй като някой забиваше ножове в дъска. Печеха хляб по стария начин — върху горещи камъни.

Всичко беше като едно време, но аз не бях. Чувствувах се уплашен. Е, циганите винаги малко са ме плашили — разликата е, че някога бих влязъл така или иначе. Че какво толкова, аз съм си бял човек! Едно време бих отишъл право до огромния им огън, бих си купил нещо за пиене и някой сувенир — не просто защото ми се пие или искам да си взема нещо, но и за да се поогледам. Но вече съм старец, приятелю, а когато старият човек е уплашен, той така или иначе не отива; става, какъвто е бил, когато се е учел да се бръсне.

Така че просто си стоях там в тъмното — от едната ми страна се изправяше Солената хижа, а от другата бяха всички камионетки, микробуси и фургони, изтеглени край пътя — гледах ги как се въртят около огъня си, слушах приказките и смеха им, миришех храната им. Тогава задната врата на един от микробусите се отвори — отстрани имаше рисунка на жена и бял кон с рог на главата си, как се казваше...

— Еднорог — уточни Били, а думите му сякаш идваха от друго място или ги произнасяше друг. Познаваше много добре този микробус; беше го видял в деня, когато циганите пристигнаха в парка на Феървю.

— Тогава някой излезе — продължи Ендърс. — Беше само сянка и светлинка от цигара, но знаех кой е. — Почука с пръст върху снимката, на която беше човекът с превръзката. — Той. Твоят приятел.

— Сигурен ли си?

— Той дръпна силно от цигарата си и видях... това. — Посочи остатъците от носа на Тадъз Лемке, но не докосна лъскавата повърхност на снимката като че ли можеше да се зарази.

— Ти каза ли му нещо?

— Не — отговори Ендърс, — но той ми каза. Стоях си там в тъмното и, кълна се, че дори не гледаше към мене. Каза: „Тъгуваш за жена си, Флаш, а? Това ще се оправи, вече скоро ще отидеш при нея.“ После захвърли цигарата си и тръгна към огъня. Видях как халката в ухото му проблесна от пламъците и това беше всичко.

Изтри с ръка капчиците вода от брадичката си и вдигна очи към Били.

— Казвах ми Флаш, когато работех на пристанището през петдесетте години, приятелю, но никой не ме е наричал така отдавна. Бях назад в сенките, но той ме видя и се обърна към мен със старото ми име — тайното ми име, както, предполагам, че циганите биха казали. За тях е много важно да знаят тайното име на човека.

— Така ли? — почти за себе си попита Били.

Тими, барманът, отново се приближи. Този път той се обърна към Били почти мило... и като че ли Лин Ендърс го нямаше:

— Той си заслужи десетачката, приятел. Остави го на мира. Не е добре и малкият ви разговор тук не му помага особено.

— Добре съм, Тими — обади се Ендърс.

Тими не му обърна внимание. Вместо това погледна към Били Халек.

— Искам да се махате оттук — разумно и почти внимателно продължи той. — Не ми харесва видът ви. Изглеждате като родственик на някое нещастие. Бирите са безплатни. Просто си вървете.

Били погледна бармана, като се чувствуваше уплашен и някак си унижен.

— Окей — съгласи се. — Само още един въпрос и си тръгвам. — Обърна се към Ендърс: — Накъде тръгнаха?

— Не знам — веднага отговори Ендърс. — Циганите не съобщават маршрута си предварително, приятелю.

Били провеси рамене.

— Но бях станал, когато си тръгнаха другата сутрин. Вече сънят ми хич го няма, а и повечето от камионетките и колите им са с лоши заглушители. Видях ги да тръгват по шосе 27 и да завиват на север по магистрала 1. Предполагам, че са се насочили... към Рокланд. — Старецът въздъхна дълбоко, от което тялото му се разтърси, и Били разтревожен се наведе над него. — Рокланд или може би Бутбей Харбър. Да. И това е всичко, което знам, приятелю, освен че когато ме нарече с тайното ми име, напиках целия си крак и лявата маратонка. — И Лон Ендърс изведнъж се разплака.

— Господине, моля ви, излезте! — настоя Тими.

— Тръгвам — отсече Били и го направи, като спря само да стисне дългата и почти безплътна ръка на стареца.

Отвън слънцето го удари като чук. Беше средата на следобеда и то вече се бе наклонило на запад, така че когато погледна наляво, видя собствената си сянка, мършава като силуета на дете и изсипана върху горещия бял пясък като мастило.

Набра телефонния код 203.

За тях е много важно да знаят тайното име на човека.

Набра 555.

Искам да се махате оттук. Не ми харесва видът ви.

Набра и 9231 и се заслуша в сигналите на телефона, който звънеше в дома му, в града на дебелациите.

Изглеждате като предвестник на някое нещастие...

— Ало?

Гласът, нетърпелив и малко задъхан, не беше на Хайди, а на Линда. Като лежеше на леглото в клиновидната си хотелска стая, Били затвори очи, тъй като усети, че сълзите му започнаха да парят. Представи си я каквато беше вечерта, когато я изведе на разходка по Лантърн драйв, за да говорят за злополуката — остарелите ѝ шорти, дългите ѝ подвижни крака.

Какво ще и кажеш, Били, момчето ми? Че си прекарал деня на плажа и си се потил, че си обядвал с две бири, че въпреки голямата вечеря — с две говежди филета вместо едно, днес си отслабнал с килограм и половина вместо с обикновеното кило?

— Ало?

Че си предвестник на някое нещастие? Че съжсаяваш, защото си излъгал, но всички родители го правят?

— Ало, има ли някой там? Ти ли си, Боби?

Обади се, все още със затворени очи.

— Татко ти е, Линда.

— Татко?

— Миличка, не мога да говоря — започна той. *Защото съм почти разплакан.* — *Още слабея, но съм по следите на Лемке. Кажете на майка си това. Мисля, че открих следите на Лемке, ще запомниш ли?*

— Татко, моля ти се, върни се вкъщи! — Тя плачеше. Ръката на Били здраво стисна слушалката. — Липсваш ми и няма да ѝ разреши вече да ме отпраща.

Сега дочу слабо и гласа на Хайди:

— Лин? Татко ти ли е?

— Обичам те, кукличке — каза той. — Обичам и майка ти.

— Татко...

Последва объркан шум. После Хайди взе слушалката:

— Били? Моля ти се, престани с това и си ела вкъщи при нас.

Били внимателно затвори телефона, претърколи се по леглото и опря глава върху кръстосаните си ръце.

Освободи стаята в саутландския „Шератън“ на другата сутрин и пое на север по ю-ес 1, дългата крайбрежна магистрала, която започва от Форт Кейн, Мейн, и свършва в Кий Уст, Флорида. Рокланд или може би Бутбей Харбър, беше казал старецът в „Седемте морета“, но Били не искаше да рискува. Спираше на всяка втора или трета

бензиностанция от северната страна на пътя; спираше и при големите магазини, където на градински столове седяха старци и дъвчеха сламки или кибритени клечки.

Показваше снимките на всеки, който искаше да ги погледне; разполагаше със стотина двудоларови банкноти, които раздаваше като агент на радиопредаване със съмнителни достойнства.

Четирите снимки, които най-често показваше, бяха на момичето, Джина, с чистата маслиненна кожа и тъмните, обещаващи очи; на преустроената катафалка кадилак; на микробуса фолксваген с рисунката на момичето и еднорога; на Тадъз Лемке.

Както и Лон Ендърс, хората не искаха дори да докоснат последната снимка.

Но му помагаха и Били Халек с лекота следваше циганите по крайбрежието. Не беше заради регистрационните им номера от друг щат — в Мейн през лятото имаше много такива номера. Дължеше се на начина, по който колите и камионетките се движели заедно, почти броня до броня; на изрисуваните цветни картини; на самите цигани. Повечето от хората, с които Били говори, твърдяха, че жените или децата им откраднали нещо, но никой не казваше какво точно му липсва и никой, доколкото разбра Били, не бе съобщил на полицията за предполагаемите кражби.

Най-често си спомняха стария циганин със скапания нос — ако го бяха видели, помнеха го най-добре.

Когато разговаряше с Лон Ендърс в „Седемте морета“, беше изостанал три седмици от циганите. Собственикът на бензиностанцията „Бързото обслужване на Боб“ не можа да си спомни точно деня, когато бе заредил всичките им коли, фургони и камионетки, само че „воняха като индианци“. Били си помисли, че и самият Боб понамирисва доста, но реши, че би било непредпазливо да го каже. Колежанчето, което работеше за лятото в пивницата „Фалмът“ от другата страна на пътя, можа без съмнение да посочи деня — било на 2 юни, рождения му ден, и на него му било криво, че е на работа. Били разговаря с двамата на 20 юни, което значеше, че е изостанал с осемнайсет дни. Циганите се бяха опитали да наемат място за лагеруване в района на Брънзуик малко по на север, но ги бяха прогонили оттам. На 4 юни вдигнали лагера си в Бутбей Харбър. Не на

самия плаж, разбира се, но намерили един фермер около Кенистън хил, който ги пуснал на ливадата си за двацет долара на вечер.

Останали само три дни наоколо — летният сезон все още не бил в разгара си и явно се печелело малко, фермерът се казваше Уошбърн. Когато Били му показва снимката на Тадъз Лемке, той кимна и се прекръсти бързо и (Били бе убеден в това) несъзнателно.

— Никога не съм виждал старец да се движи със скоростта на този, а го гледах и как мъкне повече натрупани дърва, отколкото синът ми би могъл да вземе. — Уошбърн се поколеба и добави: — Не го харесах. И то не само заради носа. По дяволите, дядо ми имаше рак на кожата и преди да го изпратим, в бузата му зееше дупка колкото пепелник. Човек можеше да го погледне и да види как дъвче храната си. Е, не ни харесваше това, но все пак си обичахме дядо, нали? — Били кимна. — Но този тип... не го харесах. Приличаше ми на... педераст.

На Били му хрумна да попита за превода специално на тази дума от новоанглийския диалект, но после реши, че не му трябва. *Педераст, призрак, плашило*. Преводът се четеше в очите на Уошбърн.

— Той наистина е такъв — убедено се съгласи Били.

— Бях решил да ги отпратя — продължи фермерът. — Двацет долара на вечер само за да почистя малко боклук, не е лошо като надница, но жената се страхуваше от тях, а и аз малко се боях. Така че излязох по-рано следващата сутрин, за да съобщя това на оня Лемке преди да съм се ядосал, но те вече си бяха тръгнали. Много ми олекна.

— Пак на север ли тръгнаха?

— Ами да. Бях застанал хей на оня хълм — посочи той — и ги видях как завиват по ю-ес 1. Гледах ги, докато се загубиха от погледа, и бях много доволен, че са си отишли.

— Да. Сто на сто е така.

Уошбърн огледа критично и доста разтревожено Били.

— Искате ли да дойдете до нас и да изпие чаша студен айрян, господине? Изглеждате доста изтощен.

— Благодаря, но ако мога, искам да стигна до Оулс хед преди залез слънце.

— Него ли търсите?

— Да.

— Е, ако го намерите, надявам се да не ви изяде, господине, защото ми изглежда гладен.

* * *

Били говори с Уошбърн на двайсет и първи — началото на лятото според календара, макар че пътищата вече бяха претъпкани с туристи и той трябваше да навлезе в континента чак до Щийпскот, за да намери мотел със свободни легла — а циганите бяха заминали от Бутбей Харбър на осми сутринта. Закъснение от тринайсет дни.

Изкара две лоши вечери, когато изглеждаше, че циганите са пропаднали вдън земя. Не ги бяха виждали в Оулс хед, нито в Рокланд, макар че бяха първостепенни летни туристически градове. Служителите от бензиностанциите и сервитьорките поглеждаха снимките му и поклащаха глави.

Като успяваше с усилие да не повърне ценните си калории през перилото — винаги му бе ставало лошо в кораб, — Били отиде с междуостровния ферибот от Оулс хед до Виналхейвън, но циганите и там не бяха се появявали. Вечерта на двайсет и трети се обади на Кърк Пенчл и с надежда за нови данни и когато Кърк взе слушалката, се чу странно двойно изщракване, а Кърк попита:

— Как си, Били, момчето ми? И къде си?

Били бързо затвори, като се изпоти. Беше успял да вземе последното легло в мотела „Рокландс Харбървю“; знаеше, че от тук до Бангор едва ли има друг мотел, но изведнъж реши да си тръгне, дори това да означаваше, че ще прекара нощта в колата на някой път сред ливадите. Онова двойно изщракване. Досега не бе и помислял за такава възможност. Този звук понякога се чува, когато линията се подслушва или когато се използва устройство за откриване на другия абонат.

Хайди е подписала документите за търсенето ти, Били.

Това е най-глупавото идиотско нещо, което съм чувал.

Тя ги е подписала, а Хюстън ги е приподписал.

Оставете ме на мира, дявол да ви вземе!

Махай се оттука, Били.

Той се махна. Дори като се оставят настрана Хайди, Хюстън и предполагаемостта за откриване, това се оказа най-хубавото нещо, което би могъл да направи. Записваше се в бангорската страноприемница „Рамада“ в два часа сутринта и показва снимките на служителя — вече му бе станало навик, — а той веднага кимна.

— Да, заведох си приятелката при тях да ѝ гледат на карти. — Взе снимката на Джина Лемке и се загледа в нея. — Тя наистина знаеше как да се оправя с прашката си. А изглежда, че можеше да се оправя и с някои други неща, нали? — Той тръсна ръка, като че ли изтърсваше вода от пръстите си. — Само като ме видя как я гледам, приятелката ми бързо ме измъкна оттам. — Той се засмя.

Само преди миг Били бе така уморен, че можеше да мисли единствено за леглото. Сега бе напълно буден отново и кръвта му бучеше от адреналин.

— Къде? Къде бяха? Или още са...

— Нее, няма ги вече там. Бяха в Парсънс, но вече са си тръгнали. Минах оттам оня ден.

— Някакво стопанство ли беше?

— Не, там беше магазинът за разпродажба на Парсънс преди да изгори миналата година. — Погледна с неудобство прилепналата към тялото фланелка на Били, изпъкналите му очни ябълки и подобното му на скелет лице, в което единствено очите блестяха ярко. — Тъ... ще вземете ли легло?

Следващата сутрин Били намери магазина за разпродажби на Парсънс — беше обгоряла и овъглена рамка в средата на нещо, което приличаше на изоставен паркинг от трийсетина декара. Мина бавно през напукания асфалт, като потропваше с подметки. Имаше празни кутии от бира и сода. Мухи кръжаха над остатъци от сирене. Търкаляше се и едно лъскаво топче за прашка. („Хой, Джина!“, обади се призрачен глас в главата му.) Подмятаха се и ципи от спукани балони. Да, тук бяха отсядали.

„Подушвам те, старче“, прошепна Били на обгорелите остатъци от магазина за разпродажба, а дупките, които някога са били прозорци, като че ли се взираха в кльошавия човек-плашило с нямо неодобрение. Мястото изглеждаше обладано от духове, но Били не се страхуваше. Отново изпитваше яд — носеше го като дреха. Яд към Хайди, яд към Тадъз Лемке, яд към така наречените приятели като Кърк Пенчли,

които се предполагаше да бъдат на негова страна, а бяха застанали срещу му. Или биха го направили. Нямаше значение. Дори и сам, дори и под шейсет кила, от него бе останало достатъчно, за да настигне стария циганин. А после какво щеше да стане? Ами това щеше да се види, нали?

„Подушвам те, старче“, отново си каза Били и заобиколи остатъците от сградата. Отзад имаше обявление, че мястото се продава. Били взе бележника от задния си джоб и си записа данните от него.

Името на агента по продажбата на имота беше Франк Куигли, но той настояваше Бил да го нарича Биф. По стените имаше снимки в рамка на Биф Куигли като ученик. На повечето от тях беше с каска за ръгби. Върху бюрото на Биф имаше купчинка бронзови кучешки изпражнения. ФРЕНСКО ШОФЬОРСКО СВИДЕТЕЛСТВО, гласеше малкият знак под тях.

Да, съгласи се Биф, той беше дал мястото под наем на стария циганин със съгласието на господин Парсънс.

— Той смяташе, че мястото не би могло да изглежда по-зле, отколкото е в момента, и предполагам, че е прав.

Облегна се във въртящия се стол, като очите му не напускаха лицето на Били, измерваха пролуката между яката и врата, провисналата като знаме при безветрие риза на Били. Кръстоса ръце зад главата си, облегна се в стола си и вдигна крака върху бюрото.

— Не че не е обявено за продан, нали? Това е първокално петно за някое предприятие и рано или късно предприемач с чувство за перспектива ще спечели страхотно. Така е, той...

— Кога си тръгнаха циганите, Биф?

Биф Куигли махна ръце от главата си и се наведе в стола. При това пружините издадоха остър звук — *Скръц!*

— Имате ли нещо против да ми кажете защо питате?

Устните на Били Халек — сега те бяха по-тънки и по-високо поставени, така че никога не се събираха напълно — се опънаха в усмивка, която плашеше с напрегнатата си костеливост.

— Да, Биф, имам нещо против.

Биф размисли, после кимна и отново се облегна в стола си. Мокасините му „Куоди“ отново дойдоха на бюрото и краката му се

кръстосаха.

— Добре, Бил. Човек трябва сам да си гледа работата. Негови са и причините да го прави.

— Добре — каза Били. Усещаше, че ядът отново го обхваща и се бореше с него. Ако направеше скандал на този отвратителен човек, с мокасините му „Куоди“, грубия местен провлачен говор и превзетата фризура, нямаше да спечели нищо. — Е, щом сме съгласни...

— Но ще ви струва двеста долара.

— Какво?

Били остана с отворена уста. За миг така се вбеси, че просто не можеше да помръдне, нито да каже нещо друго. От това навярно Бил Куигли печелеше, защото ако Били можеше да се помести, би се хвърлил върху него. Самоконтролът му също бе отслабнал доста през последните два месеца.

— Не за онова, което ще ви кажа — продължи Биф Куигли. — То е безплатно. Двестата долара са за онова, което няма да кажа на тях.

— Няма да кажете... на кого? — успя да смънка Били.

— На жена ви — отвърна Биф, — на лекаря ви и на един човек, който твърди, че работи за агенция на име „Детективски услуги «Бартън».“

Били мигновено схвана всичко. Нещата не бяха така зле, както параноичното му съзнание ги рисуваше; бяха по-зле. Хайди и Майк Хюстън бяха отишли при Кърк Пенчли и го бяха убедили, че Били Халек е луд. Пенчли все още използваше агенцията „Бартън“, за да следи циганите, само че сега те бяха като астрономите, които търсят планетата Сатурн само за да изучават спътника ѝ Титан — или да върнат Титан в клиниката „Глисман“.

Представяше си следователя от „Бартън“, който е седял на същия стол преди няколко дни и бе казал на Биф Куигли, че един много кльощав човек на име Бил Халек ще го посети скоро и когато го направи, ето на кой номер да се обади.

Последва още по-ясна представа — видя се как прескача бюрото на Биф Куигли, като междувременно сграбчва и бронзовата купчинка кучешки изпражнения, а после удря с тях главата на Биф Куигли. Представи си напълно ясно и жестоко как кожата се цепи, как кръвта излита в тънка струя от капчици (някои от тях опръскват и снимките в рамка), как чупещите се кости на черепа просветват в бяло, за да

открит и физически гадния му мозък; после се видя как наблъсква кучешките изпражнения на мястото им — там, откъдето, така да се каже, са дошли.

Куигли сигурно бе прочел това — или част от него — по изпитото лице на Били, тъй като собствените му черти придобиха тревожен израз. Свали бързо краката си от бюрото и ръцете си от врата. Столът отново издаде острия си механичен звук.

— Е, бихме могли да го обсъдим — започна той, а Били видя как едната ръка, преминала през маникюр, се насочва към вътрешния телефон.

Ядът изведнъж напусна Били и той се почувствува разтърсен, но равнодушен. Току-що си бе представил как пребива някого до смърт и то не абстрактно, а съвсем реално — като заснети на лента „Текникълър“ и записани на долби стерео действителни събития. Добрият стар Биф също го бе усетил.

Какво ли се е случило със стария Бил Халек, който пускаше пари и благотворителната каса и вдигаше наздравецата на Коледа?

Съзнанието му отговори: Да, това беше оня Били Халек, който живееше в града на дебелациите. Премести се. Няма го, не е оставил и адрес.

— Няма нужда от това — Били кимна към вътрешния телефон. Ръката потрепна, после се насочи към шкафчето на бюрото, сякаш това е било целта ѝ през цялото време. Биф извади пакет цигари.

— Дори не съм и помислял, ха-ха. Цигара, господин Халек?

Били си взе цигара, огледа я и се наведе за огънче. Едно смукване и главата му олекна.

— Благодаря.

— За ония двеста долара може би бъркам.

— Не, прав бяхте. — Били бе изтеглил триста долара от банката на път за тук, като си мислеше, че може да му се наложи да си помогне малко — но никога не бе му хрумвало, че ще трябва да си помага именно по такъв повод. Извади портфейла си, отдели четири по петдесет и ги подхвърли на бюрото на Биф до кучешките изпражнения: — Нали ще си мълчите, когато Пенчли ви се обади?

— О, да, сър! — Биф взе парите и ги сложи в шкафчето при цигарите. — Вие го знаете!

— Надявам се — отговори Били. — Кажете ми сега за циганите.

Беше кратък и прост разказ; по-сложното предисловие бе зад гърба им. Циганите пристигнали в Бангор на 10 юни. Самюъл Лемке, младият жонгльор, и един човек, който отговаряше на описанието на Ричард Кроскил, дошли в кантората на Биф. След като се обадил на господин Парсънс и на шефа на полицията в Бангор, Куигли приготвил стандартния договор за краткосрочен наем, който бил подписан от Ричард Кроскил — в случая краткият срок се определял като двацет и четири часа. Кроскил подписал като секретар на корпорацията „Тадъз“, а младият Лемке стоял до вратата на кабинета с кръстосани мускулести ръце.

— И какво ви падна на вас от цялата тая работа? — попита Били.

— Моля? — вдигна вежди Биф.

— Взехте двеста от мене, навярно сто от загрижената ми жена и приятелите й чрез следователя от „Бартън“, който ви е посетил — просто се чудех колко ли са пуснали циганите. Тази работи ви се отразява много добре, откъдето и да се погледне, нали, Биф?

Биф замълча за малко. После, без да отговори на въпроса, завърши разказа си.

Кроскил се връщал следващите два дни за подновяване на договора. Просто по хрумване, Биф отишъл с колата си до изгорелия магазин за разпродажби последния следобед. Стигнал тъкмо навреме, за да види как колоната цигански автомобили се изтегляла.

— Тръгнаха за Чембърлейн бридж — завърши той — и това е всичко, което знам аз. Сега защо не се разкарате оттук, Бил? Откровено казано, приличате ми на реклама за ваканция в Биафра. Като ви гледам, просто тръпки ме полазват.

Били все още държеше цигарата, макар че не беше я пушил след първото дръпване. Сега се наведе и я изгаси върху бронзовите кучешки изпращания. Тя падна тлееща върху бюрото на Биф.

— Откровено казано, аз изпитвам съвсем същото към вас.

Гневът отново го облада. Излезе бързо от кабинета на Биф. Куигли преди чувството да го тласне в погрешна посока или ръцете му да заговорят ужасния език, който изглежда знаеха.

Беше двацет и четвърти юни. Циганите бяха напуснали Бангор през Чембърлейн бридж на тринайсети. Сега беше само единайсет дни назад. Доближаваше се... но все още беше доста далеч.

Откри, че шосе 15, което започваше от страната на моста откъм Бруър, бе известно като пътя Бар Харбър. Изглежда наистина щеше да се озове там. Но по пътя нямаше повече да говори с агенти по продажби, нито да отсяда в първокласни мотели. Ако хората от „Бартън“ все още имаха преднина, Кърк би могъл да е поставил и други следователи по пътя пред него.

Циганите бяха изминали седемдесетте километра до Елзуърт на тринайсети и бяха получили разрешение да лагеруват върху терена за панаири през следващите три дни. После пресекли река Пънобскът към Бъкспорт, където останали още три дни преди да продължат отново към крайбрежието.

Били откри всичко това на двацет и пети; циганите си бяха тръгнали от Бъкспорт следобеда на 19 юни.

Сега беше само една седмица назад.

Бър Харбър беше лудешки разцъфнал, както сервитьорката му бе казала да очаква, и според Били тя също загатна и за някои от основните недостатъци на града: *А улиците му... до началото на септември там е непрекъснат карнавал. Повечето от тези градове са такива, но Бар Харбър, ще знаете, е върхът... По-рано се мотаех там през юли и август, но вече не го правя. Прекалено стара съм за това.*

Аз също, помисли си Били, седнал на една от пейките в парка по памучни панталони, тениска, на която пишеше БАНГОР ИМА ДУША, и спортно сако, което висеше без чупки от костеливата закачалка, каквато бяха раменете му. Ядеше фунийка сладолед и привличаше прекалено много внимание.

Беше уморен и се притесняваше, че вече винаги е уморен, освен ако не е обладан от някой от гневните си пристъпи. Когато паркира колата сутринта и тръгна да показва снимките, изпита за миг кошмарното чувство на déjà vu, щом панталоните му започнаха да се плъзгат по бедрата — *excuses-moi*^[3], помисли си, когато се плъзнаха по несъществуващите ми бедра. Кадифените си панталони беше купил от един магазин за преоценени военни стоки в Рокланд. Обиколката им беше за кръст седемдесет и пет сантиметра. Продавачът (малко нервно) му бе казал, че скоро няма да може да си купува преоценени

панталони, тъй като обиколката на кръста му вече бе почти момчешка. Обувките му обаче все още бяха четиридесет и пети номер, а и нямаше много тринайсетгодишни момчета високи метър и осемдесет и седем.

Сега седеше със сладоледовата си фунийка и чакаше част от силите му да се възвърнат; опитваше се да реши какво го смущава толкова в този прекрасен градец, където човек не можеше да паркира колата си и едва можеше да се стъпи сред тълпата по тротоарите.

Простащина имаше и в Олд Орчард, но там тя беше пряма и някак си повдигаше настроението — човек си знаеше, че наградите които печели в павилионите за залагане, са боклуци, знаеше си че и сувенирите са боклуци, които започват да се разпадат веднага след като си се отдалечил достатъчно, за да не можеш да се върнеш и да си искаш парите. В Олд Орчард много от жените бяха стари и почти всички бяха дебели. Някои носеха неприлично тесни бикини, но повечето имаха цели бански костюми, които приличаха на реликви от петдесетте години — човек си мислеше, като подминаваше тези въртящи се жени по тротоара, че костюмите им са подложени на същото ужасно налягане като подводниците, които се движат далеч подолу от предвидената за тях дълбочина. Ако някоя от тези пъстроцветни материи се скъсаше, би се разлетяла тлъстина.

Миризмите във въздуха бяха от пица, сладолед, пържен лук и тук-там от нервното повръщане на някое малко дете, което е останало прекалено дълго на въртележката. Повечето коли, които се движеха бавно, броня до броня, из Олд Орчард, бяха стари, ръждиви в основата на вратите и най-често прекалено големи. Ауспусите на много от тях пушеха.

В Олд Орчард имаше простащина, но също и някаква открита невинност, която в Бар Харбър изглежда липсваше.

Тук имаше толкова напълно противоположни на Олд Орчард неща, че Били донякъде се чувствуваше като преминал през огледало — старите жени бяха малко, а дебели изобщо нямаше; почти не се срещаха жени по бански костюми. Униформата на Бар Харбър изглежда се състоеше от дрехи за тенис и бели маратонки или от избелели дънки, ризи за ръग्би и кецове. Били не видя много стари коли и още по-малко произведени в Америка. Повечето бяха сааб, волво, датсун, беемве, хонда. Всички имаха лепенки по броните с надписи като РАЗСИЧАЙТЕ ДЪРВА, А НЕ АТОМИ; САЩ, ВЪН ОТ

САЛВАДОР и УЗАКОНЕТЕ МАРИХУАНАТА. Колоездачите също бяха тук — промушваха се между пълзящите в центъра коли върху скъпите си десет-скоростни велосипеди, носеха козирки и огледални тъмни очила, усмихваха се със съвършените си зъби и слушаха уокмените си „Сони“. По-надолу, на пристанището, имаше гора от мачти — не дебели и безцветни като на рибарските лодки, а елегантни и бели като за съдове, които ще се изкарат на сух док през септември. Хората, които си мотаеха из Бар Хърбър, бяха млади, умни, либерални, в крак с модата и богати. Очевидно и гуляеха по цяла нощ. Били си бе запазил предварително по телефона легло в мотела „Френчманс бей“ и не можа да заспи до рано сутринта от прелитащата се рокмузика, долитаща от осем различни бара. Списъкът на катастрофиралите коли и на нарушенията на правилника, публикуван в местния вестник, беше внушителен и малко потискащ.

Били гледаше как едно хвърчило прелита над тълпите летовници в еднакви дрехи и си мислеше: *Знаеш ли защо това място и тези хора те потискат? Ще ти кажа. Те се подготвят да живеят в градчета като Феървю, ето защо. Ще завършат училище, ще се оженят за жени, които горе-долу по това време ще са приключили първите си любовни приключения и ще са понатрупали опит, и ще се установят по различните улици Лантърн драйв на Америка. Ще носят червени анцузи, когато играят голф, и на всяка Нова година ще имат много възможности за сграбчване на цици.*

— Да, наистина е потискащо — промърмори си той, а една двойка минувачи го изгледа странно.

Те са още тук.

Да. Те бяха още тук. Мисълта беше толкова естествена и определена, че нито го изненада, нито го развълнува особено. Беше една седмица назад — и те биха могли да са вече в Маритаймс или по средата на крайбрежието надолу; практиката им показваше, че би трябвало да са си заминали, а и Бар Харбър, където дори сувенирните магазинчета изглеждаха като скъпи зали за наддаване от Изтока, беше прекалено шик за вкуса на разнородната циганска тайфа. Всичко беше точно така. Освен че бяха още тук и той го знаеше.

— Старче, подушвам те — прошепна.

Разбира се, че го подушваш. *Това и се очаква от тебе.*

Мисълта го притесни за миг. После стана, захвърли остатъка от фунийката си в кофа за смет и се върна при продавача на сладолед. Той не изглеждаше особено очарован от завръщането на Били.

— Не, човече, не мисля, че мога — отговори продавачът и Били видя отвращението в очите му.

— Това може и да ви учуди.

Били изпитваше ледено спокойствие и чувство за предопределение — вече не *deja vu*, а истинско предопределение. Продавачът понечи да се извърне, но Били го задържа с поглед — това бе започнало да му се удава като че ли самият той бе станал свръхестествено същество. Извади плика със снимките — вече омачкан и поизцапан. Нареди познатия пасианс от образи, като ги подравняваше по ръба на щанда.

Продавачът ги погледна и Били нито се учуди, че той ги позна, нито изпита удоволствие — само неясен страх като очакването за болка, когато местната упойка загуби силата си. Във въздуха се усещаше острият мирис на сол, а над пристанището крещяха чайки.

— *Този тип* — закова поглед в снимката на Тадъз Лемке продавачът. — *Този тип* — какво *страшилище!*

— Още ли са тук?

— Да, мисля, че още са тук. Ченгетата ги изхвърлиха на втория ден, но те наели някаква ливада от един фермер в Текнър — това е съседният град във вътрешността. Виждал съм ги наоколо. Ченгетата стигнаха дотам, че трябваше да им пишат актове за счупени мигачи и разни такива неща. Човек би очаквал, че ще схванат намека.

— Благодаря. — Започна да прибира снимките си.

— Искате ли още един сладолед?

— Не, благодаря. — Страхът му бе нараснал, но имаше и гняв — бръмчащо, пулсиращо чувство в основата на всичко останало.

— Тогава бихте ли могли просто да си вървите по пътя, господине? Не сте ми особено от полза за бизнеса.

— Така е — съгласи се Били. — Сигурно не съм.

Тръгна към колата. Умората го бе напуснала.

Вечерта в девет и петнайсет Били паркира наетата си кола край шосе 37-А, което водеше на северозапад от Бар Харбър. Беше на върха на едно възвишение и морският бриз духаше покрай него, като разрошваше косата му и подмяташе хлабавите му дрехи. Зад гърба му

бризът донасяше откъслечна музика от днешното рокпарти, което вече набираше сила в Бар Харбър.

Вдясно под него гореше голям лагерен огън, заобиколен от коли, фургони и микробуси. По-близо до огъня бяха хората — сегиз-тогиз някой пресичаше като черен картонен силует. Дочуваше се говор и смях.

Беше ги настигнал.

Старецът е там долу и те чака, Били — той знае, че си тук.

Да. Да, разбира се. Старецът би могъл да пропадне с хората си вдън земя — поне доколкото Били можеше да прецени, — ако го искаше. Но това не би му доставило удоволствие. Вместо това бе накарал Били да премине през препятствията от Олд Орчард до тук. Това е било желанието му.

Появи се отново страхът — промъкваше се като дим през кухините му, а сега в него изглежда имаше толкова много кухни. Но и гневът беше там.

Това исках и аз — а може и да го изненадам. Сигурен съм, че очаква от мене страх. Но гневът... това може да го учуди.

Били погледна за миг към колата, после тръсна глава. Отправи се към огъня по тревистия склон на хълма.

---

[1] Тук се говори френски (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Добре дошли на приятелите ни от хубавите краища (фр.) — Б.пр. ↑

[3] Извинете (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 19

В ЛАГЕРА НА ЦИГАНИТЕ

Спря зад микробуса с рисунката на еднорога и момичето — потясна сянка в сравнение с останалите, но по-постоянна, тъй като огънят не достигаше до там. Стоеше и слушаше тихия им разговор, избухващия от време на време смях, пукането на дънерите в пламъците.

Не мога да отида там, настояваше съзнанието му напълно убедено. В тази убеденост имаше страх, но в нея бе примесено и трудно за изразяване чувство за срам и благоприличие — той искаше не повече да смути уединението на разговора им около огъня, отколкото би искал да му паднат панталоните в съдебното заседание на Хилмар Бойнтън. В края на краищата той беше нарушителят. Беше...

Тогава си представи лицето на Линда, чу я как го моли да се върне вкъщи и заплаква.

Да, той беше нарушителят, но не беше единственият.

Гневът отново започна да се надига в него. Задържа го, опита се да го сгъсти и да го превърне в нещо малко по-полезно — помисли си, че би му стигнала и обикновената строгост. После, като мина между микробуса и фургона до него, тръгна към тях, а мокасините му „Гучи“ шумоляха в тревата.

Наистина бяха подредени в кръгове — първо неравния кръг на колите, после кръга от мъже и жени, седнали около огъня, който гореше в дупка сред кръг от камъни. Наблизо бе забит почти двуметров прът. На него бе нанизано жълто парче хартия — според Били разрешително за огъня.

По-младите мъже и жени седяха направо на земята или на гумени дюшеци. Много от възрастните хора пък използваха градински столове от алуминиеви тръби, свързани с преплетени пластмасови нишки. Били видя една възрастна жена, която седеше на шезлонг, подпряна с възглавници й завита с одеяло. Тя пушеше

собственоръчно навита цигара и подреждаше пощенски марки в колекционерски класьор.

Три кучета от другата страна на огъня залаяха слабо. Един от помладите мъже вдигна рязко глава и дръпна жилетката си, като разкри никелиран пистолет, закрепен в кобур през рамото.

— *Енкелт!* — каза остро един от по-възрастните и сложи ръка на рамото му.

— *Бодѐ хар?*

— *Само това — хан оч Тадуз!*

Младежът погледна към Били Халек, който сега стоеше сред тях, съвсем не на място с провисналото си спортно сако и с градските си обувки. Погледът му не беше уплашен, а издаваше учудване и — Били би могъл да се закълне — съчувствие. После си тръгна, като спря само за миг, за да изръмжи:

— *Енкелт!*

Кучето джафна веднъж, а после замълча като останалите.

Отиде да извика стареца, помисли си Били. Огледа ги. Вече никой не говореше. Гледаха го с тъмните си цигански очи и не казваха нищо. *Такова е чувството, когато панталоните ти наистина падат в съда,* дойде му наум, но това изобщо не беше вярно. Сега, след като реално бе застанал пред тях, сложността на чувствата му бе изчезнала. Страхът и гневът все още присъствуваха, но си кротуваха някъде дълбоко в него. Има и нещо друго. Не са учудени, че те виждат...

... а не ги учудва и видът ти.

Тогава беше така, всичко беше вярно. Никаква психологическа анорексия, никакъв рядък вид рак. Били си помисли, че тези тъмни очи биха убедили дори и Майкъл Хюстън. Знаеха какво му се е случило. Знаеха и защо. А знаеха и как ще завърши.

Взираха се един в друг — циганите и слабият човек от Феървю, Кънетикът. И изведнъж, без всякаква причина, Били се захили.

Старицата с класьора марки изстена и направи знака срещу урочасване към него.

Приближаващи се стъпки и гласът на млада жена, която говореше бързо и сърдито:

— *Вад са хан! Оч плотслигт браст хан дибук, татко! Алсклинг, грат инте! Снала дибук! Та миг мама!*

Тадъз Лемке, облечен в нощница, която се спускаше до костеливите му колене, излезе бос на огряно от огъня място. До него вървеше Джина Лемке, чиято памучна нощница съблазнително се омотаваше около бедрата ѝ.

— *Та миг мама! Та миг...*

Тя видя Били, застанал сред останалите — спортното му сако бе провиснало, дъното на панталоните му почти се показваше под подгъва на сакото. Тя протегна ръка към него, а после пак се обърна към стареца сякаш за да го нападне. Останалите наблюдаваха с мълчалива невъзмутимост. В огъня отново изпука дънер. Искрите се извиха в миниатюрна вихрушка.

— *Та миг мама! Ва дибук! Та миг инте тил мормор! Ордо! Ву дерлак!*

— *Со хоп лагт, Джина* — отвърна старецът. И лицето, и гласът му бяха спокойни. С едната от изкривените си ръце той погали гладкия черен порой на косата, която ѝ стигаше до кръста. Досега Тадъз Лемке изобщо не бе поглеждал към Били. — *Ви ска станна.*

За миг тя клюмна и въпреки пищните си форми се стори на Били много млада. После отново тръгна към него с пламнало лице. Като че ли някой бе сипал бензин в изгасващ огън.

— *Вие не разбирате говора ни, господине* — изкрещя му тя. — Казвам на дядо си, че вие убихте баба ни! Казвам, че сте дяволи и трябва да ви убием!

Старецът я хвана за ръката. Тя се отскубна и се втурна към Били, като бързите ѝ крака едва не попаднаха в огъня. Косата ѝ се вееше зад нея.

— *Джина, верклиген глад!* — викна разтревожено някой, но никой друг не проговори. Спокойното изражение на стареца не се промени; той гледаше как Джина се приближава към Били, както снизходителният родител гледа непослушното си дете.

Тя го заплю — огромно количество топла бяла плюнка, която сякаш бе изпълвала устата ѝ. Били усети част от нея върху устните си. Имаше вкус на сълзи. Тя го изгледа с огромните си тъмни очи и въпреки всичко, което се бе случило, въпреки унижението, на което бе подложен, той съзнаваше, че все още я желае. А разбра, че и тя го знае — тъмните ѝ очи излъчваха най-вече омраза.

— Ако това би я върнало, можете да ме плюете, докато се удавя — заговори той с учудващо ясен и силен глас. — Но аз не съм дибук. Не съм дибук, нито съм дявол, нито чудовище. Пред вас... — Той вдигна ръце и за миг пламъците просветнаха през сакото му, като му придадоха вид на голям, но много недохранен бял прилеп. После отново спусна ръце бавно. — ... е всичко, което съм аз.

За миг видът ѝ стана неуверен, почти уплашен. Макар че слюнката ѝ все още се стичаше по лицето му, омразата бе напуснала очите ѝ, за което Били изпитваше известна благодарност.

— Джина! — Това беше Самюъл Лемке, жонгльорът. Беше се появил до стареца и все още закопчаваше колана на панталоните си. Носеше тениска с Брус Спрингстийн. — *Енkelт мен тилраклигт!*

— Ти си убиец и мръсник — процеди тя към Били и се върна там, откъдето бе дошла. Брат ѝ се опита да я прегърне, но тя се отърси от него и изчезна в сенките. Старецът се обърна към нея и после, най-накрая, спря очи върху Били Халек.

За миг Били погледна към гниещата дупка в средата на лицето му, а после вниманието му бе привлечено от очите на стареца. Очите на възрастта, така ли си беше мислил? Те бяха нещо повече от това... и нещо по-малко. Съзря в тях пустота; пустотата беше основното им качество, а не повърхностното съзнание, което се отразяваше в тях като лунна светлина в черна вода. Пустота дълбока и пълна като пространствата между отделните галактики.

Лемке като на сън насочи кривия си пръст към Били. Били бавно заобиколи огъня, за да отиде при стареца, който стоеше в тъмната си сива нощница.

— Знаеш ли ромски? — попита Лемке, когато Били застана право пред него. Тонът му беше почти приятелски, но отекуваше ясно в смълчания лагер, където единственият друг звук идваше от горящите в огъня сухи дървета.

Били поклати глава.

— На ромски те наричаме *скупмаде игеном*, което значи „бял човек от града“.

Той се усмихна, като разкри изгнилите си, пожълтели от тютюна зъби. Тъмната дупка на мястото на носа му се бе разтегнала и разкривила.

— Но има и друго, близко по изговор значение — *скудоумен идиот*. — Очите му накрая пуснаха погледа на Били; изглежда Лемке вече не се интересуваше от него. — Върви си сега, бели човече от града. Ти нямаш работа с нас и ние нямаме работа с теб. Ако сме имали, тя е свършена. Върни се в града си.

Той започна да се обръща.

За миг Били остана там с отворена уста, като съзнаваше смътно, че старецът го бе хипнотизирал — беше го направил така лесно, както фермерът приспива пилето си, като му напъхва главата под крилото.

Това ли е ВСИЧКО, изведнъж изкрещя нещо в него. Цялото каране, цялото ходене, всички въпроси, всички кошмари, всичките дни и нощи, това ли е ВСИЧКО? Така ли просто ще си стоиш тук, без да кажеш и дума? Просто ще го оставиш да те нарече скудоумен идиот и ще отидеш да си легнеш?

— Не, не е всичко — грубо викна Били.

Някой рязко и изненадано пое дъх. Самюъл Лемке, който отвеждаше стареца към задната част на един от микробусите, изненадано се огледа. След миг и самият Лемке се обърна. По лицето му се четеше умерен интерес, но Били си помисли за миг, че когато светлината докосна лицето му, бе видял там и учудване.

Наблизо младежът, който пръв бе видял Били, отново посегна към пистолета под жилетката си.

— Много е красива — отбеляза Били. — Джина.

— Млъкни, бели човече от града — обади се Самюъл Лемке. — Не искам да чувам името на сестра си в твоята уста.

Били не му обърна внимание, а погледна към Лемке:

— Тя внучка ли ти е? Правнучка?

Старецът го разгледа, като че ли се мъчеше да реши дали тук в края на краищата има нещо — друг звук, а не само свистенето на вятъра в котловината. После реши отново да продължи пътя си.

— Може би ще почакаш за малко, докато ти напиша адреса на собствената си дъщеря — повиши глас Бил. Не го повиши особено много; това не му беше нужно, за да постигне повелителното звучене, което бе усъвършенствувал в множество съдебни заседания. — Тя не е толкова красива като твоята Джина, но за нас си е много хубава. Може би мненията им по въпроса за несправедливостта ще съвпадат. Как мислиш, Лемке? Дали ще могат да си говорят за това, след като и аз

съм толкова мъртъв, колкото и дъщеря ти? Кой накрая ще може да определи в какво се състои несправедливостта? Децата? Внуците? Ей сега ще ти напиша адреса. Ще стане веднага; мога да го сложа на гърба на снимката ти, която е у мене. Ако не могат да разберат истината за тая бъркотия, може някой ден да се срещнат и да се застрелят, а после *техните* деца също ще опитат. Как мислиш, старче... това по-умно ли е от сегашната гадост?

Самюъл сложи ръка на рамото на Лемке. Лемке се освободи и бавно се върна до Били. Сега очите на Лемке бяха пълни със сълзи от гняв. Възлестите му юмруци бавно се отвориха и свиха. Останалите го наблюдаваха мълчаливи и уплашени.

— Ти сгази дъщеря ми на пътя, бели човече — започна той. — Сгази дъщеря ми на пътя, а после... после имаш достатъчно *бориаде рула* да дойдеш тука и да ми говориш на мене. Хей, аз знам кой го е направил. Погрижих се за това. Най-често ние се обръщаме и напускаме града. Най-често, да, правим точно така. Но понякога получаваме своята справедливост. — Старецът вдигна кокалестата си ръка пред очите на Били. Изведнъж тя рязко се сви в юмрук. След миг от нея започна да капе кръв. Останалите замърмориха — не от страх или учудване, а одобрително. — Ромска справедливост, *скупмаде игеном*. За останалите двама вече се погрижих. Съдията, той скочи от прозореца си преди две вечери. Той е... — Тадъз Лемке щракна с пръсти, после духна върха на палеца си като че ли беше глухарче.

— И това върна ли дъщеря ти, господин Лемке? Тя дойде ли си вкъщи, когато Кари Росингтън се е блъснал в земята там, в Минесота?

Устните на Лемке се извиха:

— Не ми трябва тя да се върне. Справедливостта не значи, че умрелите се връщат, бели човече. Справедливостта е справедливост. Трябва да се махнеш оттука преди да те подреда с нещо друго. Знам какво правехте ти и жена ти. Мислиш, че не мога да прониквам в нещата? Мога. Питай всекиго тук. Мога да го правя от сто години.

Хората около огъня замърмориха в съгласие.

— Не ме интересува от колко отдавна можеш да проникваш — намеси се Били.

Той съзнателно се протегна и сграбчи раменете на стареца. Някой изръмжа яростно. Самюъл Лемке посегна към тях. Тадъз Лемке обърна глава и остро каза една дума на ромски. По-младият мъж се

спря несигурен и объркан. Подобно бе изражението на мнозина около лагерния огън, но Били не ги забелязваше; виждаше единствено Лемке. Той се наклони към него, все по-близо и по-близо, докато носът му почти докосна сбръчканата, гъбеста пихтия, която бе останала от носа на Лемке.

— Майната ѝ на справедливостта ти — отсече той. — Ти разбираш толкова от справедливост, колкото аз разбирам от реактивни турбини. Оттегли го от мене.

Лемке се вторачи в очите на Били — ужасната празнота беше точно под умния му поглед.

— Пусни ме или ще го направя по-лошо — спокойно каза той. — Толкова по-лошо, че ще си мислиш, че първия път съм те благословил.

По лицето на Били се появи усмивка — костелива усмивка, която приличаше на обърнат по гръб полумесец.

— Давай — изръмжа той. — Опитай се. Но трябва да знаеш, не мисля, че можеш.

Старецът безмълвно се вторачи в него.

— Защото аз сам помогнах да стане — продължи Били. — За това все пак имаха право — трябвало е да участвуваме и двамата, нали? Прокълнатият и онзи, който проклина. Всички участвувахме заедно с тебе. Хоупли, Росингтън и аз. Но аз съм решил да се измъкна, старче. Жена ми ме беше нападнала в голямата ми скъпа кола, така е, а дъщеря ти излезе между две паркирани коли в средата на улицата като обикновен нарушител, и това е така. Ако беше пресякла на ъгъла, и сега щеше да е жива. Имаше грешки и от двете страни, но тя е мъртва, а аз никога не мога да се върна към предишния си живот. Получава се равновесие. За това нещо в Лас Вегас си имат дума — наричат го равно залагане. Това е равно залагане, старче. Нека му сложим край.

Странен и почти чуждоземен страх се бе появил в очите на Лемке, когато Били започна да се усмихва, но сега той бе заменен от студен и неотстъпчив гняв:

— Никога няма да го оттегля, бели човече от града. Ще си умра с него в уста.

Били бавно сведе лице към Лемке, докато челата им се докоснаха и той усети дъха на стареца — миришеше на паяжина, тютюн и урина.

— Тогава направи го по-лошо. Давай. Направи го — как го каза — като че ли първия път си ме благословил.

Лемке задържа погледа му още малко и Били усети, че вече Лемке е надвитият. Изведнъж старецът се обърна към Самюъл:

— *Енkelт ав лaкaн оч кaнскe алскaдe! Сaмo тoвa!*

Самюъл Лемке и младежът с пистолета под мишница изтръгнаха Били от Тадъз Лемке. Хлътналите гърди на стареца бързо се издигаха и спускаха; оскъдната му коса бе разрошена. Не е свикнал да го докосват, не е свикнал да му говорят гневно.

— Равно залагане е — напомни Били, докато го отдръпваха. — Чуваш ли?

— *Не e зaлaгaнe!* — викна той на Били, като размахваше юмрук. — *Не e зaлaгaнe, никoгa! Щe умрeш слaб, гpaдски чoвeчe! Щe умрeш тaкъв!* — Той сложи юмруците си един до друг и Били усети болка като мушкане в ребрата, като че ли се намираще между юмруците. За миг не можеше да си поеме дъх и почувствува стягане във вътрешностите си. — *Щe умрeш слaб!*

— Равно залагане е — повтори Били, като се мъчеше да не изохка.

— Не е залагане! — изпищя старецът. В яда от продължаващия спор бузите му се бяха изпъстрили с пресечени като паяжина червени нишки. — Махнете го оттук!

Започнаха да го изтеглят през кръга около огъня. Тадъз Лемке ги гледаше с ръце на кръста и с каменно лице.

— Преди да ме отведат, старче, трябва да знаеш, че собственото ми проклятие ще настигне семейството ти — закани се Били и въпреки глухата болка в ребрата му, гласът му беше силен, спокоен и почти радостен. — Проклятието на белия човек от града.

Помисли си, че очите на Лемке леко се разшириха. С периферното си зрение Били видя, че старата жена с класъора марки и с одеялото отново му прави знака срещу урочасване.

Двамата младежи за миг спряха да го дърпат; Самюъл Лемке озадачено се изсмя — може би на мисълта, че един бял и заможен адвокат от Феървю, Кънетикът, прокллина човека, който е навярно най-старият циганин в Америка. Самият Били сигурно също би се изсмял преди два месеца.

Тадъз Лемке обаче не се смееше.

— Мислиш, че хора като мене нямат силата да проклинат? — попита Били. Вдигна ръце — тънките си, отслабнали ръце — до бузите си и бавно разпери пръсти. Приличаше на конференсие от вариететно представление, което подканя публиката да спре с аплодисментите си. — Ние имаме такава сила. Бива ни в проклятията, след като веднъж започнем, старче. Не ме карай да започвам.

Зад стареца нещо прошумоля — мярна се бяла нощница и черна коса.

— Джина! — провикна се Самюъл Лемке.

Били я видя как пристъпва към светлината. Видя я как вдига прашката си, как я опъва и я пуска с еднакво елегантни движения — като художник, който прекарва черта по бял лист. Стори му се, че видя във въздуха и течен блясък на ивици, докато стоманеното топче прелита през кръга, но това почти сигурно бе само въображението му.

Последва остро, гладко и болезнено пробождање в лявата му ръка. Чувството изчезна почти веднага, след като го усети. Чу, че металното топче, което бе изстреляла, се отплесна от тенекията на една камионетка. В същия миг осъзна, че вижда сериозното, ядосано лице на момичето не през разперените си пръсти, а през дланта си, където имаше спретната кръгла дупка.

Тя ме простреля с прашка, помисли си. Господи Боже, така е!

Кръв, черна като катран в светлината на огъня, се стече по възглавничката на дланта му и попи в ръкава на спортното му сако.

— *Енкелт!* — изпищя тя. — Махай се оттука, *ейелак!* Махай се оттука, *убиец мръсен!*

Тя захвърли прашката. Падна до самия огън — имаше формата на ядец, на който е закрепена гумена чашка подобна на превръзка за око. После Джина си тръгна, като викаше.

Никой не помръдна. Насядалите около огъня, двамата младежи, старецът и самият Били — всички изглеждаха като нарисувани на картина. Чу се тряскане на врата и виковете на момичето затихнаха. Все още нямаше никаква болка.

Изведнъж, без дори да знае какво възнамерява, Били протегна кървящата си ръка към Лемке. Старецът се отдръпна и направи знака срещу урочасване към Били. Били затвори ръка, както Лемке бе направил; от юмрука му се стичаше кръв, както се бе стичала от юмрука на Лемке.

— Проклятието на белия човек е върху тебе, господин Лемке — за това не пише в книгите, но ти казвам, че е така — и ти го вярваш!

Старецът изригна цял поток крясъци на ромски. Били се почувствува изтеглен назад така рязко, че главата му се отметна. Краката му се вдигнаха от земята.

Ще ме хвърлят в огъня. Господи, ще ме изпекат...

Вместо това го отнесоха обратно по пътя, по който бе дошъл — през кръга (хората падаха от столовете си, за да го отбягнат) и между два пикапа с каравани. От единия Били дочу телевизионно предаване, в което се смееха.

Човекът с жилетката изсумтя, Били бе залюлян като торба зърно (много лека торба зърно), а после полетя. Приземи се, като тупна върху тревата отвъд паркираните автомобили. Заболя го много повече от пробитата му ръка; по него вече нямаше тлъстина и кокалите изтропаха в тялото му като разхлабени подпори на стар камион. Опита да се изправи и в началото не успя. Пред очите му танцуваха бели светлини. Изстена.

Самюъл Лемке го доближи. Красивото лице на момчето беше спокойно, заплашително и безизразно. Бръкна в джоба на дънките си и извади нещо — отначало Били мислеше, че е пръчка и го разпозна едва, когато Лемке отвори острието.

Протегна кървящата си ръка, с дланта нагоре, и Лемке се поколеба. Сега на лицето му имаше изражение, каквото Били знаеше от огледалото в собствената си баня. Беше страх. Другарят му измърмори нещо.

Лемке се поколеба за миг, погледна Били, а после отново прибра острието в тъмната дръжка на ножа. Плю към Били и след това двамата си отидоха.

Остана там легнал за малко, като се опитваше да възстанови в съзнанието си всичко, което се бе случило, и да го осмисли... но това беше адвокатски номер и нямаше да му е от полза в това мрачно място. Ръката му вече много ясно го подсещаше какво ѝ се е случило, а той си помисли, че скоро ще го заболи и много повече. Разбира се, те можеха да променят решението си и да се върнат, за да го довършат. Така много бързо биха сложили край на всичките му болки и то завинаги.

Тази мисъл го раздвижи. Той се претърколи, сви колене до онова, което бе останало от корема му, после направи малка пауза с опряна в

омачканата трева лява буза и вдигнат във въздуха задник, докато вълната от прималяване и прилошаване го заля като разбиваща се морска вълна. Щом премина, той успя да се изправи на крака и да тръгне нагоре по хълма, където бе паркирана колата му. На два пъти падна по пътя. Втория път си мислеше, че вече няма да може да се изправи на крака. Някак си — главно като си мислеше за Линда, която спи спокойно и невинно в леглото си — успя да го направи. Стори му се, че някаква тъмночервена инфекция пулсира в дланта му и си пробива път по ръката към лакътя.

След безкрайно много време достигна наетия форд и затърси ключовете си. Беше ги оставил в левия джоб, така че трябваше да се пресегне и да ги вземе с лявата си ръка.

Запали колата и остана неподвижен за миг, като положи пронизаната си от болка длан обърната върху лявото бедро подобно на простреляна птица. Погледна надолу към кръга от камионетки и фургони и към отблясъците от огъня. Далечен спомен от една стара песен се появи в ума му като привидение: *Въртеше се около огъня под звуците на циганска мелодия (Сладко младо пъргаво момиче, как ме омагьоса ти...)*.

Повдигна бавно длан пред лицето си. Призрачната зелена светлина от таблото на колата се процеждаше през кръглата тъмна дупка в ръката му.

Тя наистина ме омагьоса, помисли си той и включи колата на скорост. С почти клиническа безпристрастност се чудеше дали ще успее да се върне до мотела „Френчманс бей“.

Някак си успя.

ГЛАВА 20

53

— Уилям? Какво има?

Гласът на Джинели, от който личеше, че е спал дълбоко и е готов да се разсърди, сега звучеше остро и загрижено. Били бе открил домашния телефон на Джинели в тефтерчето си под един от номерата на „Тримата братя“. Бе го набрал, без изобщо да се надява на успех; сигурен беше, че в някой момент през изминалите години трябва да са го сменили.

Лявата му длан, омотана в носна кърпа, лежеше в скута му. Беше се превърнала в нещо като радиостанция и сега излъчваше към петдесет хиляди вата болка — и най-малкото движение я пращаше яростно по ръката му. По челото му имаше капчици пот. Спохождаха го образи за разпъване на кръст.

— Извинявай, че те безпокоя вкъщи, Ричард — започна той, — и то толкова късно.

— Майната му на това, какво има?

— Ами непосредственият въпрос е, че ми прострелях ръката с... — Помести се леко, болката в ръката му пламна и го накара да се озъби. — ... с метално топче.

Мълчание.

— Знам как звучи, но е вярно. Жената използва прашка.

— Боже! Какво... — Наблизо се чу и женски глас. Джинели каза нещо бързо на италиански и отново взе слушалката. — Да не се шегуваш, Уилям? Значи някаква мръсница ти е пробила ръката с прашка и метално топче?

— Не звъня на хората в... — Той погледна часовника си и острата болка отново премина през ръката му. — ... в три часа сутринта, за да им разказвам смешки. Седя тук от три часа и чакам да дойде по-подходящо време. Но болката... — Позасмя се — наранено, безпомощно, смутено. — Болката е много силна.

— Има ли нещо общо с онова, за което ми се обади преди?

— Да.

— Циганите ли бяха?

— Да. Ричард...

— Да? Е, обещавам ти едно нещо. След този случай няма вече да се закачат с тебе.

— Ричард, не мога да отида на лекар в това състояние, а много... наистина много ме боли. — Били Халек умее да омаловажава проблемите, помисли си. — Можеш ли да ми изпратиш нещо? Може би с междуградския експрес? Нещо болкоуспокояващо?

— Къде си ти?

Били се поколеба малко, после тръсна глава. Всички, на които вярваше, бяха решили, че е луд; струваше му се съвсем възможно жена му и шефът му да са предприели или по-скоро да предприемат необходимите мерки, за да го върнат принудително в Кънетикът. Сега възможностите му бяха много ограничени, колкото и иронично да бе това — можеше или да се довери на този хулиган и наркотрафикант, когото не бе виждал почти от шест години, или просто да се предаде.

Обясни му със затворени очи:

— Аз съм в Бар Харбър, щата Мейн. Мотел „Френчманс бей“. Стая сто трийсет и седем.

— Само минутка.

Гласът на Джинели отново се отмести от телефонната слушалка. Били го чу да нарежда нещо монотонно на италиански. Продължаваше да държи очите си затворени. Най-после Джинели отново се обади:

— Жена ми звъни по телефона вместо мене. В момента ти будиш хората в Норуок, пейзаж. Надявам се, че си доволен.

— Ти си джентълмен, Ричард. — Били произнесе думите гърлено и неясно и трябваше да прочисти гърлото си. Беше му много студено. Устните му бяха изсъхнали и когато се опита да ги навлажни, откри, че и езикът му е пресъхнал.

— Стой неподвижно, приятелю — посъветва го Джинели. В гласа му отново имаше загриженост. — Чуваш ли? Съвсем неподвижно. Увий се с някое одеяло, ако искаш, и толкоз. Ти си прострелян. В шок си.

— И още как — отвърна Били и отново се изсмя. — Аз съм в шок вече около два месеца.

— За какво говориш?

— Няма значение.

— Добре. Но трябва да поговорим, Уилям.

— Да.

— Аз... Чакай малко. — Отново италиански, тих и отдалечен. Халек пак затвори очи и се вслуша в болката, излъчвана от пъката му. След малко Джинели се върна на телефона — Един човек ще ти донесе болкоуспокояващо. Той...

— Хей, Ричард, аз не исках...

— Не ми казвай как да си гледам работата, Уилям, само слушай. Казва се Хандър. Той не е лекар, поне вече не е, но ще те погледне и ще реши дали не трябва да вземеш и някои антибиотици освен успокоителното. Ще бъде при тебе преди да се е съмнало.

— Ричард, не знам как да ти се отблагодаря — прошепна Били. По бузите му се стичаха сълзи; избърса ги разсеяно с дясната си ръка.

— Знам, че не знаеш. Ти не си чорбар. Запомни, Уилям — просто стой неподвижно.

Фандър пристигна малко преди шест часа. Беше дребен човек с преждевременно побеляла коса и носеше чанта като провинциален доктор. Дълго време гледа кльошавото и съсухрено тяло на Били, без да каже нищо, после внимателно разви кърпата от лявата му ръка. Били трябваше да прикрие уста с другата си ръка, за да сподави писъка.

— Вдигнете я, моля — подкани го Фандър и Били послуша. Ръката бе силно подута, а кожата — опъната и лъскава. За миг двамата се погледнаха през дупката в дланта на Били, която бе заобиколена от тъмна засъхнала кръв. Фандър извади лекарско фенерче от чантата си и освети раната. После го изключи.

— Раната е чиста — заключи той. — Щом е било стоманено топче, рискът от инфекция е много по-малък, отколкото ако беше оловна сачма.

Той спря, за да размисли.

— Освен ако момичето не го е намазало с нещо преди да стреля, разбира се.

— Каква успокояваща мисъл — изстена Били.

— Не ми плащат да успокоявам хората — хладно отсече Фандър, — особено когато ме измъкват от леглото в три и половина и трябва да

сменям пижамата си в малкия самолет, който се лашка на четири хиляди метра височина. Значи казвате, че топчето е било стоманено?

— Да.

— Тогава навярно ще ви мине. Не е толкова лесно да се намаже стоманено топче в отрова, както индианците са мазали с кураре дървените си стрели, а и не изглежда много вероятно жената да е успяла да му сложи нещо, след като всичко е било моментно хрумване, както твърдите. Би трябвало да зарасне добре, без усложнения. — Извади течност за дезинфекция, марля и ластичен бинт. — Ще запълня раната и после ще я превържа. Запълването адски ще ви боли, но, повярвайте ми, ще боли много повече след това, ако я оставя отворена.

Той още веднъж огледа внимателно Били — не толкова със състрадателното лекарско око, помисли си Били, колкото със студения, оценяващ поглед на гинеколога, който се готви за аборт.

— Ръката ще ви е най-малкият проблем, ако не започнете отново да се храните.

Били не каза нищо.

Фандър го погледна пак, после започна да запълва раната. В този момент на Били и без това би било невъзможно да разговаря; радиостанцията, която излъчваше болка от ръката му, рязко скочи от петдесет на двеста и петдесет хиляди вата. Затвори очи и стисна зъби в очакване това да свърши.

Накрая свърши. Седеше с пулсираща превързана ръка в скута си и гледаше как Фандър отново тършува в чантата си.

— Като оставим всичко друго настрана, силното ви отслабване създава проблеми и когато трябва да се направи нещо за болката ви. Ще се чувствувате доста по-зле, отколкото ако теглото ви беше нормално. Не мога да ви дам дарвън или дарвъсет, защото може да ви докарат до кома или да получите сърдечна аритмия. Колко точно тежите; господин Халек? Петдесет и пет килограма?

— Нещо такова — измърмори Били.

В банята имаше кантарче и той се беше претеглил преди да тръгне към лагера на циганите — навярно това беше за собствено оправдание. Стрелката се бе спряла на 53. Дългото тичане под горешото лятно слънце бе спомогнало нещата значително да се ускорят.

Фандър кимна с лека гримаса на отвращение.

— Ще ви дам малко емпирин, който е доста силен. Вземете само една таблетка. Ако не заспите след половин час и ръката все още ви боли много, можете да вземете още половинка. И продължавайте така през следващите три-четири дни... — Той поклати глава. — Току-що прелетях хиляда километра, за да ви дам шишенце емпирин. Просто невероятно. Понякога животът е много странен. Но като се вземе предвид теглото ви, дори емпиринът е опасен. Би трябвало да вземате детски аспирин.

Фандър взе ново шишенце от чантата си, този път без етикет.

— Ауреомицин — обясни той. — Пийте по една хапче на всеки шест часа. Но — и това е много важно, господин Халек — ако получите стомашно разстройство, веднага спрете антибиотика. Във вашето състояние разстройството може да ви убие много по-лесно от инфекцията на раната.

Той затвори чантата си и се изправи.

— Накрая още един съвет, който няма нищо общо с приключенията ви в щата Мейн. Намерете си веднага таблетки калий и започнете да вземате по две на ден — при ставане и при лягане. Ще ги намерите при витамините в аптеката.

— Защо?

— Ако продължавате да отслабвате, много скоро ще получите сърдечна аритмия независимо от дарвна или някое друго лекарство. Тази аритмия се дължи на рязкото нарушаване на калиевия баланс в организма. Може би тъкмо това е убило Карън Кариентър. Довиждане, господин Халек.

Фандър отвори вратата и бе посрещнат от първата мека светлина на утрото. За миг остана неподвижен, обърнат към звука на океана, който отекваше много ясно в околната тишина.

— Наистина трябва да спрете гладната си стачка, на каквото и да се дължи тя, господин Халек — каза той, без да се обръща. — В много отношения светът е само куп мръсотии. Но може да бъде и прекрасен.

Той тръгна към синия шевролет, който работеше на празен ход покрай сградата, и седна на задната седалка. Колата потегли.

— Опитвам се да спра — обърна се към изчезващата кола Били.

— Наистина се опитвам.

Затвори вратата и бавно се върна при масичката до стола си. Погледна към шишенцата с лекарства и се зачуди ще успее ли да ги отвори с една ръка.

ГЛАВА 21

ДЖИНЕЛИ

Били поръча голям обед в стаята си. Никога през живота си не се беше чувствувал по-малко гладен, но изяде всичко. Като свърши, рискува и взе три от емпирините на Фандър, защото реши, че все пак ги слага върху голям сандвич от пуйка, пържени картопки и резен ябълков пай, който по вкус малко напомняше на престоаял асфалт.

Резултатът от хапчетата беше много силен. Усети, че предавателят на болка в главата му е отслабнал само до пет хиляди вата, а после се отнесе в поредица трескави сънища. Джина танцуваше в един от тях — гола и само със златни обеци. После пълзеше през дълъг тъмен тунел към кръг дневна светлина, който просто подлудяващо, винаги оставаше на същото разстояние. Нещо го преследваше. Имаше ужасното чувство, че е плъх. Много голям плъх. После беше вън от тунела. Но ако си мислеше, че е избягал, много се лъжеше — беше се върнал в гладувания Феървю. Навсякъде имаше трупове на купчини. Ярд Стивънс беше проснат посред общинския парк, а собствените му бръснарски ножици бяха забити дълбоко в остатъка от гърлото му. Дъщерята на Били се облягаше на една улична лампа и представляваше само връзка съединени пръчици, облечени в пурпурно-бялата физкултурна униформа. Не можеше да се каже дали наистина е мъртва като останалите или е само в кома. Един лешояд прелетя и кацна на рамото ѝ. Показа ноктите си и наклони глава. Отскубна със скапания си клюн голям кичур от косата ѝ. Окървавени парченца от скалпа още висяха от космите като пръст по корените на растение, грубо изтръгнато от земята. Но тя не беше мъртва; Били я чу да стене, видя как ръцете ѝ потрепват в скута. Не, изкрещя в съня си. Откри, че държи в ръка прашката на момичето. Тя беше заредена не с топче, а със стъклената тежест, с която затискаше книгата си на масата в хола на къщата им във Феървю. В топката имаше нещо — някаква пукнатина, — която приличаше на синьо-черна гръмотевица. Като дете Линда се прехласваше от нея. Били хвърли тежестта към птицата. Не

можа да я уцели, а птицата изведнъж се превърна в Тадъз Лемке. Отнякъде започна да се чува тежко тупкане — Били се зачуди дали не е смъртоносен пристъп на сърдечната аритмия. *Никога няма да го оттегля, бели човече от града*, каза Лемке, а Били изведнъж се оказа някъде другаде, но тупкането продължаваше.

Огледа се глупаво в мотелската стая, като отначало си мислеше, че продължава да сънува.

— Уилям! — извика някой от другата страна на вратата. — Тук ли си? Отвори вратата или ще я разбия! Уилям! Уилям!

Окей, опита се да каже, но от устата му не излезе и звук. Устните му бяха пресъхнали и прилепнали. Въпреки това изпита огромно чувство на облекчение. Беше Джинели.

— Уилям? Уил... О, майната му! Последното бе казано тихо, като от човек, който говори на себе си, и бе последвано от силно изтропване, защото Джинели удари вратата с рамо.

Били стана, а целият свят се люшна и излезе за миг от фокус. Накрая отвори уста и устните му тихо се раздалечиха със слаб звук, който той по-скоро усети, отколкото чу.

— Всичко е окей — едва успя да се обади. — Всичко е окей, Ричард. Тук съм. Вече съм буден.

Прекоси стаята и отвори вратата.

— Боже мой, Уилям. Помислих си, че...

Джинели се спря и се вторачи в него, кафявите му очи се разширяваха и разширяваха, докато Били си помисли: *Ще избяга. Човек не може да гледа нещо или някого така. без да си плюе на петите веднага щом премине първият шок или ужасът, който изпитва.*

После Джинели целуна десния си палец, прекръсти се и каза:

— Ще ме пуснеш ли да вляза, Уилям?

Джинели беше донесъл по-добро лекарство от Фандър — бренди „Шивас“. Извади бутилката от коженото си куфарче и наля на двамата по една добра доза. Докосна ръба на пластмасовата си Мотелска чаша до чашата на Били:

— Пожелавам ти по-щастливи дни от днешния. Как ти се струва тая наздравица?

— Чудесна — отговори Били и изпи чашата си на един дъх.

След като избухналият огън в стомаха му понамаля, той се извини и отиде в банята. Тоалетната не му трябваше, но не искаше Джинели да го види как плаче.

— Какво ти е направил? — попита Джинели. — Храната ти ли е отровил?

Били се засмя. За първи път от доста време насам се смееше така сърдечно. Върна се на стола си и се смя, докато по бузите му отново се появиха сълзи.

— Обичам те, Ричард — призна той, когато смехът премина в отделни хихикания. — Всеки друг, включително и жена ми, мисли, че съм откачил. Последния път, когато ме видя, бях дващест кило над нормата си, а сега изглеждам като кандидат за ролята на плашилото в нова постановка на „Вълшебникът от Оз“ и първите ти думи са „Храната ти ли е отровил“.

Джинели нетърпеливо махна с ръка и на полуистеричния смях на Били, и на комплимента. Били си помисли: *В едно отношение Лемке и Джинели мислят еднакво. Когато работата опре до отмъщение и контраотмъщение, нямат никакво чувство за хумор.*

— Е? Отровил ли те е?

— Предполагам, че да. В известен смисъл.

— И колко си отслабнал?

Бил и погледна към голямото огледало на отсрещната стена на стаята. Спомни си мисълта — прочетена може би в романа от Джон Д. Макдоналд, — че всяка стая в модерните американски хотели е препълнена с огледала, макар че повечето от стаите се използват от дебели бизнесмени, които нямат интерес да се оглеждат без дрехи. Неговото състояние беше пълната противоположност на свръхтеглото, но все пак разбираше неодобрението към огледалата. Допускаше, че лицето му — не, не само лицето, цялата му глава — бе предизвикало такава уплаха у Ричард. Черепът му си бе останал същият и в резултат главата му изглеждаше забучена върху изчезващото му тяло като противната свръхголяма глава на гигантски слънчоглед.

Никога няма да го оттегля, бели човече от града, чу отново гласа на Лемке.

— Колко си отслабнал, Уилям? — повтори Джинели. Гласът му бе внимателен, дори нежен, но в очите му имаше странен

проницателен блясък. Били никога не бе виждал нечий очи да блестят така и това малко го притесни.

— Когато тази работа започна — когато излязох от съда и старецът ме докосна, — тежах сто и петнайсет килограма. Тази сутрин бях петдесет и два. Колко прави това... шейсет и три килограма?

— Исусе, Дева Мария и Йосифе — прошепна Джинели и отново се прекръсти. — Значи те докосна?

Сега ще си отиде — това е моментът, когато всички си отиват, помисли си Били и в миг обезумял си помисли просто да излъже, да съчини някоя щура история за систематично отравяне с храна.

Но ако някога би могъл да лъже, това време бе отминало. А тръгнеше ли си Джинели, Били щеше да го последва, поне до колата му. Щеше да му държи вратата отворена и да му благодари сърдечно, че е дошъл. Щеше да го направи, защото Джинели се беше вслушал, когато Били му се обади посред нощ, беше пратил своя доста особен лекар, а после бе дошъл и сам. Но щеше да бъде така учтив най-вече защото очите на Джинели се разшириха от изумление, когато Били му отвори вратата, и все пак не избяга.

Така че, кажи му истината. Според него единствените неща, в които вярва, са оръжието и парите и това сигурно е така, но ти му кажи истината, защото това е единственият начин, по който би могъл да се отплатиш на такъв човек.

Значи те докосна, беше попитал Джинели и макар че беше само преди секунда, в уплашеното и объркано съзнание на Били изглеждаше много по-отдавна. И сега произнесе най-трудното за себе си:

— Не само ме докосна, Ричард. Той ме прокълна.

Очакваше този малко безумен блясък да изчезне от очите на Джинели. Очакваше Джинели да погледне часовника си, да скочи и да грабне куфарчето си. *Как лети времето, а? Много бих се радвал да поостана, за да обсъдим с тебе това проклятие, Уилям, но в „Братята“ ме чака пълна чиния с телешки специалитет и...*

Блясъкът не изчезна и Джинели не стана. Кръстоса крака, оправи ръба на панталоните си, извади пакет „Камъл“ и запали цигара.

— Разкажи ми всичко.

Били Халек разказа всичко на Джинели. Когато свърши, в пепелника имаше четири фаса от „Камъл“. Джинели гледаше Били втренчено, като хипнотизиран. Проточи се дълго мълчание. Беше неловко и Били искаше да го прекъсне, но не знаеше как. Изглежда си беше изразходвал целия запас от думи.

— Той ти е направил това — обобщи накрая Джинели. Това... — Махна с ръка към Били.

— Да. Не очаквам да повярваш, но да, той го направи.

— Вярвам — почти разсеяно потвърди Джинели.

— Така ли? А какво стана с човека, който вярваше само в оръжие и пари?

Джинели се усмихна, после се засмя:

— Казах ти го, когато се обади, нали?

— Да.

Усмивката изчезна.

— Е, има още едно нещо, в което вярвам, Уилям. Вярвам в това, което виждам. Затова съм сравнително богат човек. Това е и причината да съм жив. Повечето хора не вярват на онова, което виждат.

— Така ли?

— Да. Освен ако не съвпада с онова, в което вече вярват. Знаеш ли какво видях миналата седмица в кварталната аптека?

— Какво?

— Там имат апарат за измерване на кръвното налягане. Разбира се, такива апарати има и в големите магазини, но в аптеката е безплатен. Слагаш ръка в един обръч и натискаш бутон. Обрачът се затваря. Седиш си там и си мислиш спокойно за нещо, докато те освободи. Резултатите светват отгоре с големи червени цифри. После поглеждаш таблицата с резултати като „ниско“, „нормално“, „високо“, за да видиш какво означават цифрите. Разбираш ли?

Били кимна.

— Окей. Значи аз чакам човека да ми даде лекарство за язвата на майка ми. После вътре се явява някакъв дебел тип. Такъв дете тежи поне сто и петнайсет кила, а задникът му изглежда като две кучета, които се бият под одеяло. От пиене по носа и по бузите му се е образувала цяла пътна карта от кръвоносни съдове, а от джоба му стърчи пакет „Марлборо“. Взема си някакви подложки за обувки „Шол“ и ги поднася към касата, когато апаратът за кръвно налягане

привлича вниманието му. Той сяда и машината си свършва работата. Излизат резултатите. Двайсет и две на сто и трийсет. Аз не разбирам кой знае колко от прекрасния свят на медицината, но знам, че двайсет и две на сто и трийсет никак не е добре. Това е все едно да се разхождаш с дулото на зареден пистолет, опряно в ухото ти, така ли е?

— Да.

— И какво прави тоя кретен? Поглежда ме и казва „Тия компютърни говна са все развалени“. После плаща подложките и си излиза. Знаеш ли каква е поуката от тази история, Уилям? Някои хора — *много* хора — не вярват на очите си, особено ако им пречи на навиците за ядене, пиене, мислене или поведение. Колкото до мене, аз не вярвам в Бога. Но ако го видя, бих повярвал. Няма просто да обикалям и да разправам „Майчице, какъв страхотен специален ефект“. Определението за глупак е човек, който не вярва на очите си. Можеш и да ме цитираш.

Били го изгледа замислено за миг, после избухна в смях. След малко и Джинели се присъедини.

— Е — забеляза той, — когато се смееш, все още си като стария Уилям. Въпросът е, Уилям, какво да правим с тоя дядка.

— Не знам. — Били отново се засмя. — Но предполагам, че аз ще трябва да направя нещо. Все пак тъкмо аз го прокълнах.

— Каза ми. Проклятието на бялото конте от града. Като се има предвид какво са направили белите контета от града в последните неколкостотин години, то може да е доста сериозно. — Джинели замълча, докато си запали нова цигара, после спокойно добави през дима: — Аз мога да го ударя, ще знаеш.

— Не, това няма да... — започна Били, но устата му се затвори. Представи си как Джинели отива при Лемке и го удря в окото. После изведнъж осъзна, че Джинели говори за нещо много по-окончателно. — Не, не можеш да го направиш.

Джинели или не разбра, или се престори, че не разбира.

— Разбира се, че мога. Но не мога да накарам някой друг, това е сигурно. Не и човек, на когото да имам доверие. Но аз съм в състояние да го направя сега, както когато бях на двайсет години. Не е бизнес, но, повярвай ми, би било удоволствие.

— Не, не искам да убиваш него или някой друг — уточни Били.

— Това имах предвид.

— Защо не? — все още разумно попита Джинели — но очите му, Били видя, продължаваха да се въртят и да мигат странно. — Да не се тревожиш, че ще станеш съучастник в убийство? То няма да е убийство, ще бъде самоотбрана. Защото той убива тебе, Били. След още една седмица хората ще могат да четат надписите, пред които си застанал, без да е нужно да се отместваш. Още две и няма да смееш да излизаш, щом духа, за да не те отвее вятърът.

— Твоят медицински съдружник допуска, че може би ще умра от сърдечна аритмия преди да се стигне дотам. Предполага се, че сърцето ми отслабва също както отслабвам целият. — Той преглътна. — Знаеш ли, специално тази мисъл не ми беше идвала наум досега. Ще ми се да не бях помислял за това.

— Виждаш ли? Той те убива... но карай. Не искаш да го удрия, значи няма да го ударя. Сигурно това така или иначе не е добра идея. По този начин може и да не се сложи край на проклятието.

Били кимна. И това му беше идвало наум. *Оттегли го*, беше казал на Лемке — очевидно дори и белите хора от града разбираха, че това трябва да се направи. Ако Лемке умре, проклятието би могло просто да остане в сила.

— Бедата е — замислено добави Джинели, — че ударът не може да се вземе обратно.

— Така е.

Изгаси цигарата си и се изправи.

— Трябва да помисля за това, Уилям. За много неща има да се мисли, А за тази цел трябва да се успокоя, нали? Не можеш да се ориентираш правилно в толкова сложно нещо, когато си разтревожен, а всеки път, като те погледна, пейзаж, ми се иска да му отскубна пишката на оня тип и да му я завра в дупката, където е бил носът му.

Били се изправи и за малко не падна. Джинели го подхвана и Били непохватно го прегърна със здравата си ръка. Помисли си, че никога до този момент в живота си не е прегръщал възрастен мъж.

— Благодаря ти, че дойде — прошепна Били. — И че ми повярва.

— Ти си добър човек — отговори Джинели и го пусна. — Попаднал си в много лоша бъркотия, но може би някак ще те оправим. Така или иначе, малко ще му преградим пътя на стария фукльо. Сега ще изляза и ще се поразходя за няколко часа, Били. Трябва да се

успокоя. Да измисля нещо. Освен това ще трябва и няколко пъти да говоря по телефона с града.

— За какво?

— Ще ти кажа после. Първо искам малко да помисля. Ти ще се справиш ли сам?

— Да.

— Легни си. Лицето ти е съвсем пребледняло.

— Добре. — Отново се чувствуваше сънен, сънен и напълно изтощен.

— Момичето, което стреля по тебе — попита Джинели. — Хубаво ли е?

— Много хубаво.

— Така ли? — Шантавият блясък се беше върнал в очите на Джинели, по-ярък от всякога. Той тревожеше Били.

— Да.

— Лягай, Били. Дремни малко. Ще ти се обадя после. Може ли да взема твоя ключ?

— Разбира се.

Джинели излезе. Били се настани на леглото и внимателно постави превързаната си ръка отстрани, като съзнаваше отлично, че ако заспи, щеше навярно просто да се претърколи върху нея и отново да се събуди.

Сигурно само ми повдига настроението, помисли си Били. Сигурно в момента говори с Хайди по телефона. А когато се събудя, хората с мрежи за пеперуди ще са седнали на леглото. Те...

Но това беше всичко. Той се унесе и някак си съумя да не се претърколи на болната си ръка.

Този път нямаше лоши сънища.

В стаята нямаше хора с мрежи за пеперуди, когато се събуди. Само Джинели беше седнал на стол до отсрещната стена на стаята. Четеше някаква книга, която се казваше „Свиреп възторг“ и пиеше бира от кутия. Навън бе тъмно.

В кофа с лед, поставена върху телевизора, имаше четири кутии от опаковка с шест бири — Били се облиза.

— Може ли да взема едната? — дрезгаво попита той. Джинели вдигна глава:

— А, ето го Рип ван Уинкъл^[1], който се е върнал от страната на умрелите! Разбира се. Чакай да ти я отворя.

Донесе я до Били и Били изпи половината на един дъх. Бирата беше приятна и студена. Беше подредил съдържанието на шишенцето емпирин в един от пепелниците (в мотелските стаи нямаше толкова пепелници, колкото огледала, помисли си, но все пак бяха доста). Взе едно от хапчетата и го изпи с още една глътка.

— Как ти е ръката? — попита Джинели.

— По-добре. Донякъде това бе лъжа, тъй като ръката наистина го болеше много. Но донякъде беше и истина. Тъй като Джинели бе дошъл, а това облекчаваше болката повече от емпирина или дори от чаша „Шивас“. Повече боли, когато си сам — това беше истината. Помисли си за Хайди, тъй като именно тя трябваше да бъде с него, не този хулиган, но не беше. Хайди си беше във Феървю и упорито не обръщаше внимание на всичко това, тъй като да му отдели място в съзнанието си, би значело да потърси границите на собствената си вина, което Хайди не искаше да прави. Били почувствува глуха, пулсираща неприязън. Как беше казал Джинели? Определението за глупака е човек, който не вярва на очите си. Опита се да изхвърли неприязънта — все пак тя му беше жена. И бе правила онова, което смяташе, че е правилно и че е най-добро за него... нали? Неприязънта отстъпи, но остана наблизко.

— Какво има в пазарската чанта? — попита Били. Чантата беше оставена на пода.

— Стоки — отговори Джинели. Погледна книгата, която четеше, и я запрати в кошчето за смет. — Тоя лъже както си иска. Не можах да намеря нищо от Луис Ламур.

— Какви стоки?

— За после. Когато отида на посещение при твоите приятели циганите.

— Не прави глупости — остро каза Били. — Да не искаш да се докараш на вид като мене? Или може би като човека, подставка за чадъри?

— Спокойно, спокойно — прекъсна го Джинели.

Гласът му бе весел и успокояващ, но онзи блясък в очите му се въртеше и примигваше. Били изведнъж осъзна, че не е било глупаво моментно хрумване; той наистина бе прокълнал Тадъз Лемке. Това, с

което го бе прокълнал, седеше срещу него в евтин мотелски стол от изкуствена кожа и пиеше лека бира. И едновременно с радост и ужас, той осъзна и нещо друго — може би Лемке знаеше как да оттегли своето проклятие, но Били нямаше никаква представа как се оттегля проклятието на белия човек от града. Джинели се забавляваше. Може би повече, отколкото се бе забавлявал от години. Беше като професионален играч на кегли, който, въпреки че се е оттеглил, с радост участва в благотворителна игра. Можеха да си говорят, но разговорът нищо нямаше да промени. Джинели беше възпитан, макар и не особено образован човек, който го наричаше Уилям вместо Бил или Били. Беше също голямо и много добре обучено ловджийско куче, което вече бе подушило следата.

— Не ми казвай да бъда спокоен — върна се на мисълта си Били. — само ми обясни какво смяташ да правиш.

— Никой няма да бъде наранен — започна Джинели. — Просто си мисли за това, Уилям. Знам, че е важно за тебе. Според мене, ти се придържаш към някои принципи, които вече не са ти от полза, но трябва да приема това, защото ти го искаш, а ти си засегнатата страна. Никой изобщо няма да бъде наранен. Окей?

— Окей — съгласи се Били. Малко се успокой... но не много.

— Ще бъде така освен ако не решиш нещо друго — допълни Джинели.

— Няма да реша.

— Би могъл.

— Какво има в чантата?

— Пържоли — обясни Джинели и извади една. Беше взета за вкъщи и затова бе поставена в прозрачна пластмасова кутийка. — Изглежда хубава, а? Взел съм четири.

— И за какво ще служат?

— Нека вървим по ред — предложи Джинели. — Излязох оттук и тръгнах към центъра. Какъв кошмарен спектакъл на ужасите! Човек дори не може да върви по тротоара. Всеки си е сложил слънчеви очила „Ферари“ и риза с алигатори на циците. Като че ли всеки в града има коронки на зъбите, а повечето са си правили и пластични операции на носа.

— Знам.

— Чуй това, Уилям. Виждам двама да си вървят по улицата, нали така? И този тип си е сложил ръката в задния джоб на шортите й. Значи те са навън сред хората, а той си е сложил ръката в задния й джоб и й опипва задника. Господи, ако това беше моята дъщеря, нямаше да може да седне на онова, което приятелят й опипва, поне седмица и половина.

Значи разбрах, че не мога да успокоя мисълта си там и се отказах. Намерих телефонна будка и се обадох на няколко души. О, щях да забравя. Телефонът беше пред аптеката, така че влязох и ти взех това. — Извади шишенце хапчета от джоба си и го подхвърли на Били, който го хвана със здравата си ръка. Бяха калиеви капсули.

— Благодаря, Ричард — отговори той с малко треперлив глас.

— Няма нищо, просто вземи едно. Не е нужно на всичко отгоре да получаваши и сърдечен пристъп.

Били взе едно хапче с глътка бира. Главата му леко бе почнала да шуми.

— Казах по телефона на няколко души да ми потърсят нещо и после тръгнах към пристанището — продължи Джинели. — Погледах за малко лодките. Уилям, ония лодки там струваха двайсет... трийсет... може би четиридесет милиона долара! Едномачтови яхти, корабни лодки, разни фрегати, доколкото аз мога да преценя. Бъкел не разбирам от лодки, но обичам да ги гледам. Те...

Той изведнъж спря и замислено погледна към Били.

— Мислиш ли, че някои от тези типове с алигаторските ризи и очилата „ферари“ пренасят наркотици с тези шарени возила?

— Ами четох в „Таймс“ миналата зима, че някакъв ловец на омари от околните острови открил двайсетина бали, които просто си плували под градския док, а в тях се оказало, че има много добра марихуана.

— Да. Да, точно за това си мислех. Тук навсякъде просто си мирише на наркотик. Нещастни любители. Би трябвало просто да си карат хубавите лодки, а да оставят работата на хора, които я разбират, нали? Искам да кажа, че понякога се пречкат и се налага да се вземат мерки; тогава някой може да открие, че под дока плуват няколко трупа, вместо няколко бали трева. Много жалко.

Били отпи още една голяма глътка бира и се задави.

— Но това е между другото. Разходих се, поразгледах лодките и се успокоих. Тогава намислих както трябва да се направи... поне как трябва да се започне и горе-долу как може да се продължи. Не съм измислил още всички подробности, но и това ще стане.

Върнах се на главната улица и се обадох още няколко пъти — за уточняване. Няма заповед за задържането ти, Уилям, но жена ти и оня твой лекар, дето обича да си смърка това-онова, са подписали някакви книжа за тебе. Записах си го. — Извади листче от джоба на ризата си. — Разпореждане за изпращане на лечение *in absentia*^[2]. Добре ли го казах?

Били Халек остана с отворена уста и изстена наранено. За миг бе изцяло зашеметен, докато гневът, който напоследък му бе станал постоянен придружител, не го облада отново. Беше мислил, че може да се случи, да, беше мислил, че Хюстън би могъл да го предложи, дори беше мислил, че е възможно и Хайди да се съгласи. Но да мислиш за нещо и да чуеш, че наистина е станало — че собствената ти жена е отишла при съдия, дала е показания, че си откачил, и е получила истинско разпореждане за изпращане на лечение, което после, е подписала, е нещо съвсем различно.

— Тая страхлива кучка — измърмори с надебелял език, а после светът се разми в някаква червена болка. Без да мисли, беше свил ръце в юмруци. Изстена и погледна към превръзката на лявата си ръка. Там бяха разцъфнали червени цветя.

Не мога да повярвам, че току-що си помисли това за Хайди, обади се един глас в съзнанието му.

Това е само защото мислите ми не са спокойни, отговори той, а после светът за малко посивя.

Не беше истински припадък и той се оправи бързо. Джинели отново запълни раната и смени превръзката — направи го добре, макар и малко непохватно. Междувременно приказваше:

— Моят човек казва, че това няма никакво значение, освен ако не се върнеш в Кънетикът, Уилям.

— Да, така е. Но не виждаш ли? Собствената ми жена...

— Нищо, Уилям. Няма значение. Ако оправим нещата с оня стар циганин, отново ще започнеш да наддаваш и те нищо няма да могат да ти направят. Ако стане така, ще имаш достатъчно време да решиш как

да постъпиш с жена си. Може би няколко плесници ще я направят малко по-внимателна, нали? Тия глупости ще си ги уредиш сам, щом оправим нещата с циганина. А ако не можем да свършим работата, ще умреш. Така или иначе за онова нещо моите хора ще се погрижат. Значи, много важно, че са подписали документ за главата ти.

Били съумя да се усмихне с побелелите си устни.

— От тебе би могло да излезе голям адвокат, Ричард. Притежаваш редкия талант да поставяш нещата в перспектива.

— Така ли мислиш?

— Да.

— Е, благодаря. После се обадох на Кърк Пенчли.

— Говорил си с Кърк Пенчли?

— Да.

— Боже мой, Ричард!

— Какво, да не мислиш, че не би приел да разговаря с дребен хулиган като мене? — Тонът на Джинели беше едновременно засегнат и развеселен. — Прие го, повярвай ми. Разбира се, трябваше да прехвърля сметката за разговора на кредитната си карта — не искаше името ми да присъствува в телефонната му сметка, вярно е. В последните години съм имал много контакти с твоята фирма, Уилям.

— Не знаех това — учуди се Били. — Мислех, че е било само тогава.

— Тогава всичко можеше да се играе с открити карти и ти просто беше подходящ — обясни Джинели. — Пенчли и неговите важни сътрудници никога не биха те забъркали в нещо незаконно, Уилям — ти беше нов там. От друга страна, предполагам знаеха, че ще ме срещнеш рано или късно, ако се задържиш по-дълго във фирмата, така че това първо дело беше добро за начало. И наистина беше — и за мене, както и за тебе, повярвай ми. А ако нещо не потръгнеше — ако тогава работата поемеше по лош път, — ти можеше да бъдеш пожертвуван. Не би ми било приятно да го правят, но за тях е по-лесно да се жертвува новодошлият вместо някой истински важен адвокат. Тия хора са едни и същи — може да се предвиди какво ще направят.

— Каква друга работа си имал с моята фирма? — попита Били с искрено смайване — беше малко като да откриеш, че жена ти ти е изменяла дълго след като си се развел с нея по други причини.

— Ами всякаква — и не точно с твоята фирма. Нека кажем, че са осигурявали правни консултации за мен и за някои от приятелите ми и да спрем дотук. Така или иначе, познавам Кърк достатъчно добре, за да му се обадя и да му поискам услуга. Която той ми направи.

— Каква услуга?

— Помолих го да се обади на тия хора от „Бартън“ и да им каже да прекратят работата си за една седмица. Да оставят тебе и да оставят циганите. Всъщност повече съм загрижен за циганите, ако те интересува истината. Можем да го направим, Уилям, но по-лесно ще ни е, ако не трябва да ги преследваме под дърво и камък през цялото време.

— Значи ти се обади на Кърк Пенчли и му каза да прекрати работата? — изумено попита Били.

— Не, обадох се на Кърк Пенчли и го помолих да каже на агенцията „Бартън“ да прекрати работата — поправи го Джинели. — А и не го казах точно така. Мога да бъда и малко дипломатичен, когато ми се налага, Уилям. Повярвай ми.

— Приятелю, много ти вярвам. Все повече и повече.

— Добре, благодаря. Благодаря, Уилям. Оценявам го. — Той си запали цигара. — Жена ти и приятелят ѝ лекар все така ще си получават докладите, но с известни неточности. Ще приличат, да кажем, на версията за истината, която дават списания като „Нашънъл инкуайърър“ или „Рийдърс дайджест“ — разбираш ли ме?

Били се засмя.

— Да, разбирам.

— Значи, имаме една седмица. А тя ще ни стигне.

— И какво смяташ да направиш?

— Ами всичко, което ми разрешиш. Ще ги уплаша, Уилям. Ще уплаша него. Ще ги уплаша толкова лошо, че ще му трябва да си сложи акумулатор от някой трактор „Делко“ в пейсмейкъра за сърцето си. И ще продължавам да повдигам равнището на уплахата, докато се случи едно от двете възможни неща. Или ще се примири и ще оттегли онова, с което те е прокълнал, или ще решим, че тоя старец не се плаши. Ако стане така, ще се върна при теб и ще те попитам дали не си променил мнението си за нараняването на хората. Но може би няма да се стигне до това.

— А как ще го уплашиш?

Джинели докосна пазарската чанта с върха на едната си обувка „Бали“ и му обясни как смята да започне. Били беше отвлечен. Били спори с Джинели, както също бе предвидил, че ще стане; после говори с Джинели, както също бе предвидил, и макар че Джинели нито веднъж не повдигна глас, очите му продължаваха да се въртят и да примигват с оня шантав блясък — Били разбра, че със същия успех би могъл да говори и с човек на луната.

А щом новата болка в ръката му бавно се превърна в предишното пулсиращо усещане, отново започна да му се приспива.

— Кога тръгваш? — попита той, като накрая се предаде.

Джинели погледна часовника си:

— Сега е десет и десет. Ще им оставя още четири-пет часа. Както чух в центъра, работата тук доста им е потръгнала. Врачували са на много хора. А кучетата — тези питбулове. Боже мили! Кучетата, които ти си видял, не бяха питбулове, нали?

— Никога не съм виждал питбул — сънено отвърна Били. — Тия, дето се въртяха там, ми приличаха на хрътки.

— Питбуловете на вид са като кръстоска между териери и булдози. Струват много пари. Ако искаш да гледаш бой на питбулове, трябва да се съ согласиш да поемеш и цената за едното мъртво куче още преди да се направят залаганията. Гадна работа е. В този град си падат по изисканите неща, нали, Уилям — очила „Ферари“, лодки с наркотици, бой на кучета. О, извинявай — също така картите и китайската кухня.

— Внимавай — каза Били.

— Ще внимавам — отвърна Джинели, — не се притеснявай.

Били заспа малко след това. Събуди се в четири без десет и Джинели вече го нямаше. Изведнъж бе обхванат от увереността, че Джинели е мъртъв. Но Джинели се върна в шест без четвърт и беше така жив, че изглеждаше някак си прекалено голям за стаята. Дрехите, лицето и ръцете му бяха напръскани с кал, от която лъхаше на морска сол. Хилеше се. Шантавият блясък танцуваше в очите му.

— Уилям — започна той, — ще ти съберем нещата и ще те нагласим някъде вън от Бар Харбър. Точно както правителствените свидетели ги водят на безопасни места.

Разтревожен, Били запита:

— Какво си направил?

— Спокойно, спокойно! Само каквото ти казах, че смятам да направя — нито повече, нито по-малко. Но когато разбъркаш гнездото на осите с пръчка, после е по-добре да натириш кучетата си по пътя, Уилям, не мислиш ли?

— Да, но...

— Сега няма време. Мога да говоря и да ти прибирам нещата едновременно.

— Къде? — почти проплака Били.

— Не много далече. Ще ти разкажа по пътя. Хайде сега да тръгваме. Може би най-добре ще е първо да си смениш ризата. Ти си свестен човек, Уилям, но си започнал малко да понамирисваш.

Били беше тръгнал към регистрацията да си върне ключа, когато Джинели го хвана за рамото и внимателно го взе от ръката му.

— По-добре просто го остави на нощното си шкафче в стаята. Нали си се записал с номера на кредитната си карта?

— Да, но...

— Тогава просто ще се измъкнем неофициално. Нищо лошо няма да стане, само ще привлечем по-малко внимание. Така ли е?

Една жена, която тичаше по анцуг покрай бордюра на шосето, ги погледна бегло, продължи... после рязко обърна глава, за да ги изгледа ококорена — нещо, което Джинели видя, но Били за щастие пропусна.

— Дори ще оставя десет долара за прислужницата — каза Джинели. — Ще вземем твоята кола. Аз ще карам.

— Твоята къде е?

Знаеше, че и Джинели си бе наел кола, но сега със закъснение се сети, че не бе чул мотора ѝ, когато Джинели се върна. Всичко ставаше прекалено бързо за Били — не успяваше да проследи събитията.

— Всичко е наред. Оставих я на един черен път на около пет километра оттук и ходих пеша. Свалих капачката на разпределителя и оставих бележка на предното стъкло, че съм имал повреда и че ще се върна след няколко часа — да не би някой да стане прекалено любопитен. Не мисля, че ще е така. Пътят беше обрасъл с трева.

Една кола ги подмина. Шофьорът погледна Били Халек и намали. Джинели го видя как се навежда и извива врат.

— Да тръгваме, Били. Хората те гледат. Следващите може и да са от тези, които не ни трябват.

След час Били седеше пред телевизора в друга мотелска стая — този път в хола на поовехтял малък апартамент в комплекса за сервиз и нощувка „Блу муун“ в Нортийст Харбър. Бяха на по-малко от двайсет и пет километра от Бар Харбър, но Джинели изглеждаше доволен. По телевизията Уди Кълвача се опитваше да застрахова една говореща мечка.

— Окей — отсече Джинели. — Нека ръката ти си отпочине, Уилям. Излизам за цял ден.

— Да не би да се връщаш пак там?

— Какво, да се върна в гнездото на осите, докато те още жужат. Не и аз, приятелю. Не, днес ще си играя с коли. Довечера ще преминем към втория етап. Може би преди това ще успея да прескоча да те видя, но не съм сигурен.

Били не видя Ричард Джинели до девет часа следващата сутрин, когато той се появи с една тъмносиня „Шеви Нива“, която очевидно не беше взета от фирмите за коли под наем „Херц“ или „Авис“. Боята беше матова и на петна, страничното стъкло беше леко спукано, а на каросерията имаше голяма вдлъбнатина. Но задницата ѝ беше повдигната, а на предния капак имаше допълнителен карбуратор за големи скорости.

Този път Били още преди шест часа бе решил, че са го убили и го посрещна разтреперан, като се опитваше да не се разплаче от облекчение. Изглежда губеше и целия контрол над чувствата си заедно с килограмите... а тази сутрин, при изгрев слънце, за първи път усети, че сърцето му тупа неравномерно. Задъха се и заудря по гърдите си с юмрук. Ритъмът накрая се успокои, но истината беше, че усети аритмията.

— Мислех, че си умрял — бяха първите му думи.

— Ти казваш все това, а аз все се появявам. Бих искал да се успокоиш за мене, Уилям. Мога да се грижа за себе си. Голямо момче съм. Ако си мислил, че ще подценя оная стара гадина, то е друга работа. Но аз не го подценявам. Той е умен и опасен.

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо. После ще говорим.

— Не, сега!

— Не.

— Защо не?

— По две причини — започна да обяснява Джинели. — Първо, защото може да ме накараш да се откажа. Второ, защото не съм бил така уморен от дванайсет години насам. Отивам в спалнята и ще спя пълни осем часа. Като стана, ще изям две кила от първото ядене, което ми падне. После ще изляза просто на въздух.

Джинели наистина изглеждаше уморен — почти изтощен. *Освен очите, му, помисли си Били. Очите му още се въртят и примигват като два карнавални фойерверка.*

— Да кажем, че те помоля да се откажеш? — тихо запита Били. — Ще го направиш ли, Ричард?

Ричард го огледа дълго и внимателно, а после му отговори така, както Били винаги бе знаел, че ще му отговори, откакто за първи път видя странния блясък в очите му.

— Вече не бих могъл — спокойно отвърна Джинели. — Ти си болен, Уилям. Засегнато е цялото ти тяло. Не може да се приеме, че знаеш кое е най-доброто за тебе.

С други думи, ти си ми приготвил собствени документи за принудително лечение. Отвори уста да го каже, но после отново я затвори. Защото Джинели нямаше предвид онова, което каза; беше изрекъл само нещо, което звучеше смислено.

— И защото вече си лично ангажиран, нали? — попита Били.

— Да — отговори Джинели. — Вече и лично.

Влезе в спалнята, свали си ризата и панталоните и легна. След пет минути беше заспал върху покривката на леглото.

Били си наля чаша вода, глътна един емпирин и изпи останалата вода застанал между двете стаи. Очите му се отместиха от Джинели към скупчените на стола панталони. Джинели бе пристигнал в чифт безупречни памучни панталони, но през последните дни си бе намерил и сини дънки. Ключовете от поредната кола, Нивата, паркирана отпред, без съмнение бяха в тях. Били би могъл да ги вземе и да подкара нанякъде... но знаеше, че няма да го направи, а фактът, че така всъщност би подписал собствената си смъртна присъда, стоеше на второ място. Важното сега бе как и къде ще завърши всичко това.

По обед, докато Джинели спеше все още дълбоко в съседната стая, Били почувствува нов пристъп на аритмия. Малко след това Били задряма и засънува. Сънят му беше кратък и съвсем обикновен, но го изпълни със странна смесица от ужас и злорадо удоволствие. Той и Хайди седяха в къта за закуска на къщата във Феървю. Между тях бе поставен пай. Тя отрязва голямо парче и го подаде на Били. Беше ябълков пай. „Това ще те подхрани“, предложи му го тя. „Не искам да се подхранвам“, отговори той. „Реших, че ми харесва да бъда слаб. Изяж го ти.“ Подаде ѝ парчето през масата с ръка не по-дебела от кокал. Тя го взе. Той седеше и я гледаше как изяжда всяка хапка, а с всяко парченце чувството му за ужас и подличка радост нарастваше.

Нов пристъп на лека аритмия го изтръгна от дрямката. Остана на мястото си задъхан, като чакаше сърцето си да поеме в нормалния си ритъм и то след известно време се оправи. Обладан бе от чувството, че не е било само сън — че току-що е имал някакво пророческо видение. Но такива чувства често придружават ярките сънища, а когато самите те избледнеят, и от чувството остава малко. Това се бе случвало на Били Халек и преди, макар че не след дълго щеше да има основание да си припомни този сън.

Джинели стана в шест часа вечерта, взе душ, сложи си дънките и тъмен пуловер поло.

— Окей — завърши приготовленията си той. — Ще се видим утре сутринта, Били. Тогава вече ще знаем.

Били отново попита какво смята да прави Джинели и какво е станало досега, но Джинели пак не поиска да му каже.

— Утре — отсече той. — Междувременно ще я уверя в добрите ти чувства.

— Кого ще увериш? Джинели се усмихна.

— Прекрасната Джина. Мръсницата, която ти е простреляла ръката с метално топче.

— Остави я на мира. — Щом си помислеше за тъмните ѝ очи, му беше невъзможно да каже друго, въпреки всичко, което му бе причинила.

— Никой няма да бъде наранен — повтори Джинели за кой ли път и излезе.

Били чу стартера на Нивата, чу и неравния звук на мотора ѝ — тази неравност щеше да се заглади едва при скорост над сто километра в час, докато Джинели правеше маневра на паркинга; помисли си, че *Никой няма да бъде наранен* не е същото като да се съгласи да остави момичето на мира. Изобщо не е същото.

Този път Джинели се върна по обед. Дълбоки драскотини красяха челото и дясната му ръка — там ръкавът на пуловера висеше на две ленти.

— Отслабнал ли си още? — попита той Били. — Ядеш ли?

— Опитвам се — отговори Били, — но напрежението не помага много за апетита. И ти като че ли си загубил малко кръв.

— Малко. Добре съм.

— Ще ми кажеш ли сега какво, по дяволите, си направил.

— Да. Ще ти кажа всичко веднага, щом взема душ и щом си превържа ръката. Ти ще се срещнеш с него довечера, Били. Това е важното. За това трябва да се подготвиш психически.

Смесица от страх и възбуда проряза Били в корема като парченце стъкло.

— Него? Лемке?

— Него — съгласи се Джинели. — Остави ме сега да си взема душ, Уилям. Изглежда не съм толкова млад, колкото си мислех — гроги съм от цялото това напрежение. — После викна през рамо — И поръчай кафе. Много кафе. Кажи на човека да го остави пред вратата и да ти пхне сметката, за да я подпишеш.

Били го зяпаше с отворена уста. После, като чу, че душът е пуснат, затвори устата си и тръгна към телефона, за да поръча кафе.

---

[1] Рип Ван Уинкъл — герой от разказ на У. Ървинг, който се събужда след 20 години в непознат за него свят — Б.пр. ↑

[2] *in absentia* (лат.) — докато и въпреки, че отсъства — Б.пр. ↑

ГЛАВА 22

РАЗКАЗЪТ НА ДЖИНЕЛИ

Говореше отначало на бързи серии, като замълчаваше след всяка, за да прецени какво следва. Енергията на Джинели изглеждаше наистина изчерпана за първи път, откакто се бе появил в мотела на Бар Харбър в понеделник следобед. Не изглеждаше много наранен — раните му бяха всъщност само дълбоки одрасквания, — но Били намираше, че е много развълнуван.

И все пак шантавият блясък накрая започна отново да се появява в очите му, отначало примигваше като неонов знак, веднага след включването му привечер, а после засвети постоянно. Извади плоско шише от вътрешния джоб на самото си и добави капачка „Шивас“ към кафето си. Били отказа — не знаеше как алкохолът би се отразил на сърцето му.

Джинели се поизправи на стола си, махна косата от челото си и заприказва по-нормално.

В три часа сутринта във вторник Джинели паркирал на горския път, който се отклонявал от магистралата 37-А, близо до лагера на циганите. Поиграл си малко с пържолите, после се върнал пеша до магистралата, като носел пазарската чанта. Високи облаци се плъзгали като щори през лицето на луната. Изчакал ги да се разсеят и когато това станало, зърнал наредените в кръг автомобили. Пресякъл магистралата и тръгнал без път в тази посока.

— Аз съм градско момче, но чувството ми за ориентация не е чак толкова лошо — обясни той. — Мога да разчитам на него в напрегната ситуация. А и не исках да попадам там по същия път, по който ти си отишъл, Уилям.

Преминал през няколко ливади и през една рехава горичка; пресякъл едно мочурливо място, което според него миришело на десет килограма лайна в петкилограмова чанта. Разпрал и дъното на

панталоните си в някаква много стара бодлива тел, която съвсем не се виждала в безлунната нощ.

— И ако това е животът сред природата, Уилям, халал да им е на селяндурите — каза той.

Не очаквал неприятности от хрътките в лагера; тук използвал опита на Били. Те не започнали да лаят чак докато не влязъл в кръга около лагерния огън, макар че положително са го подушили преди това.

— Човек би очаквал циганите да имат по-добри кучета пазачи — помисли на глас Били. — Поне такава е представата.

— Не — отвърна Джинели. — Хората могат да измислят всякакви причини да гонят циганите, без да е нужно те да им дават допълнителни основания.

— Като например кучета, които лаят цяла нощ.

— Да, нещо такова. Ти много си поумнял, Уилям, и хората ще си помислят, че си италианец.

И все пак Джинели не рискувал — движел се бавно зад паркираните автомобили, като пропускал камионетките и микробусите, в които можело да спят хора, а надзъртал само в колите и фургоните. Видял, каквото търсел, след като подминал едва две-три коли — старо смачкано сако, захвърлено на седалката на един фургон понтиак.

— Фургонът не беше заключен — обясни той. — Сакото горедолу ми ставаше, но вонеше като че ли във всеки джоб имаше по една умряла невестулка. Видях и чифт стари гуменки на пода на колата. Те малко ми стягаха, но въпреки това ги нахлузих. Две коли по-нататък открих една шапка, която приличаше на остатък от бъбречна трансплантация, и си я сложих.

Искал да мирише като някой от циганите, обясни Джинели, но не само като застраховка срещу няколкото ненужни палета, спящи край жаравата на огъня — интересувала го другата група кучета. Ценните кучета. Питбуловете.

На три четвърти от обиколката си около кръга забелязал микробус с малък заден прозорец, на който имало мрежа, вместо стъкло — задната част на микробуса била напълно празна. — Но имаше кучешка миризма, Уилям — допълни Джинели. — После се огледах и рискувах да светна за малко с фенерчето което носех. Цялата

трева беше утъпкана по пътеката, която тръгваше от този микробус. Не ти трябва да си Даниъл Бун, за да я забележиш. Явно бяха извели проклетите кучета от подвижната им клетка и ги бяха скрили някъде, така че местните кучета пазачи или някой жалостив минувач да не ги намерят, ако се разбере за тях. Само че бяха оставили пътека, която дори и градско момче може да проследи, като светне с фенерчето си. Тогава наистина започнах да мисля, че можем да им погодим някой номер.

Джинели проследил пътеката през едно възвишение и по края на друга малка горичка.

— После загубих пътеката — продължи той. — Останах там минута-две и се чудех какво да направя. И тогава чух, Уилям. Чух силно и ясно. Понякога боговете са по-благосклонни.

— Какво чу?

— Как едно куче пърди — обясни Джинели. — Ясно и силно. Звучеше като че ли някой надува тромпет със сурдинка.

На пет-шест метра навътре сред горичката открил груба ограда на една поляна. Представлявала само кръг от забити дебели клони с омотана около тях бодлива тел. Вътре имало седем питбула. Пет били заспали. Другите два сънливо погледнали към Джинели.

Изглеждали сънливи, защото били упоени.

— Знаех си, че ще бъдат упоени, макар че не е разумно да се разчита на това. След като обучиш кучетата да се бият, те стават голяма беля — бият се помежду си и може да ти съсипят спестяванията, ако не внимаваш. Затова или ги слагаш в отделни клетки, или ги упояваш. С наркотика е по-евтино и после по-лесно се скриват. Ако си бяха във форма, паянтова преграда като тази кучешка ограда не би могла да ги спре. Тези, които искат да избягат, биха се измъкнали дори и половината им кожа да остане закачена на бодливата тел. Свестяват ги единствено, когато залозите станат достатъчно големи, за да си струва риска. Първо наркотика, после изпълнението, после още наркотик. — Джинели се засмя. — Разбираш ли? Питбуловете са също като рокзвездите. Това ги изхабява бързо, но докато си на печалба, винаги можеш да си намериш нови. При тях нямаше дори и пазач.

Джинели отворил пазарската си чанта и извадил пържолите. Още като паркирал на черния път, той свалил опаковката им и ги

инжектирал с нещо, което наричаше питбулов коктейл на Джинели — смесица от мексикански кафяв хероин и стрихнин. размахал пържолите във въздуха и гледал как кучетата бавно се събуждат. От едното се изтръгнал дрезгав лай, който приличал на хъркането на човек със сериозно заболяване на носа.

— Млъквайте или няма вечеря — нежно им казал Джинели. Кучето, което излаяло, отново седнало. Веднага започнало силно да се накланя и да заспива отново.

Джинели хвърлил една от пържолите през оградата. Втора. Трета. Последната. Кучетата се спречкали за тях без особено желание. Имало и малко лай, но бил дрезгав и подобен на хъркане — Джинели решил, че не е много опасен. Пък и всеки, който би дошъл откъм лагера да нагледа временната кучешка колиба, би носил фенерче, така че той би имал достатъчно време да изчезне в горичката. Но никой не дошъл.

Били слушаше с ужас и захлас, докато Джинели вече спокойно му разказва как седял наблизо с незапалена цигара в уста й гледал смъртта на питбуловете. Повечето от тях си заминали много тихо (дали в разказа имаше и лека нотка на съжаление, зачуди се Били) — това навярно се дължало и на наркотика, който преди това им бил даден. Две от тях получили много леки конвулсии. Това било всичко. Обективно погледнато, мислел Джинели, кучетата не пострадали чак толкова — циганите им подготвяли по-лоша участ. Всичко свършило за по-малко от час.

Когато се убедил, че всички са мъртви или поне в дълбоко боезсъзнание, извадил еднодоларова банкнота от портфейла си и писалка от джобчето на ризата. На банкнотата написал: СЛЕДВАЩИЯ ПЪТ МОЖЕ ДА СА ВНУЦИТЕ ТИ, СТАРЧЕ. УИЛЯМ ХАЛЕК ТИ КАЗВА ДА ГО ОТТЕГЛИШ. На вратовете на кучетата имало въжени превръзки вместо нашийници. Били мушнал долара под една от тях. Окачил смърдящото сако на един от коловете на оградата и го захлупил с шапката. Свалил и гуменките и извадил собствените си обувки от задните си джобове.

Обул ги и си тръгнал.

На връщане се загубил за известно време и се стигнало до там, че се натопил в смрадливо мочурище. Накрая обаче се ориентирал по

светлините на някакво стопанство. Намерил черния път влязъл в колата си и потеглил обратно към Бар Харбър.

Бил на половината път, когато колата взела да не го слуша. Не можел да го изрази по-добре или по-ясно — просто не го слушала.

Не изглеждала различно, нито миришела различно — но нещо й имало. Изпитвал бил и преди подобно чувство и в повечето случаи не означавало нищо. Но един-два пъти...

— Реших, че е по-добре да я зарежа — каза Джинели. — Не исках да поемам дори и минималния риск някой от тях да е страдал от безсъние, да се е разхождал и да я е видял. Не исках да знаят каква ми е колата, защото биха могли да заразпитват, да ме потърсят, да ме намерят. Да намерят тебе. Ясно ли ти е? Наистина го приемам сериозно. Погледна ли те, Уилям, нищо друго не ми остава.

Така че паркирал колата на друг изоставен черен път, взел капачката на разпределителя и извървял пеша петте километра до града. Като пристигнал, вече се зазорявало.

След като оставил Били в новия мотел в Нортийст Харбър, Джинели се върнал с такси до Бар Харбър, като казал на шофьора да кара бавно, тъй като търсел нещо.

— Какво е то? — попитал шофьорът. — Може би аз знам къде е.

— Благодаря — отговорил Джинели. — Ще го позная, щом го видя.

Така и станало — на три-четири километра от Нортийст Харбър, край една малка ферма, видял кола нова с надпис на предното стъкло, че се продава. Той се убедил, че собственикът е вкъщи, платил на таксито и още там броил парите за колата. За още двацет долара собственикът — младеж, който, според Джинели, имал повече въшки, отколкото точки по коефициента за интелигентност — се съгласил да остави регистрационните номера от щата Мейн на новата, след като Джинели му обещал да ги върне след седмица по пощата.

— Може дори и да го направя — замислено добави Джинели. — Ако сме живи до тогава, разбира се.

Били остро го изглежда, но Джинели само продължи разказа си.

Тръгнал отново към Бар Харбър, но заобиколил самия град и поел по 37-А към лагера на циганите. Спрял само веднъж, за да се обади на човек, когото представи на Били като „бизнес съдружник“. Казал на „бизнес съдружника“ си да чака да му звънне в една

телефонна будка в центъра на Ню Йорк към дванайсет и половина следобед — Джинели често използвал тая будка и благодарение на връзките му, тя била една от малкото в Ню Йорк, които почти винаги работели.

Минал покрай лагера, видял, че нещо се прави там, после след два километра завил обратно. Пътят през тревата от 37-А до лагера бил добре утъпкан и по него се движела една кола в посока към магистралата.

— Порше турбо — обясни Джинели. — Играчка за богато хлапе. На задния прозорец имаше надпис Университет Браун. Две хлапета седяха отпред и други три отзад. Спрях и попитах онова, което караше, дали там има цигани, както са ми казали. Имало, но ако съм искал да ми гледат на карти, нямало да стане. Самите хлапета били ходили за това, но само набързо им казали, че тая работа не е толкова спешна и ще стане някой друг път. Затова те си тръгнали. След случката с питбуловете това не ме учуди.

— Тръгна обратно към Бар Харбър и спрях на една бензиностанция — Нивата гори като луда, Уилям, но ако натиснеш газта до дупка, може да върви и да пее. Взех си една кока-кола и глътнах едно-две амфетаминчета, защото вече бях започнал да се чувствам малко отпаднал.

Джинели се обадил на „бизнес съдружника“ си и се уговорили да се срещнат на бархарбърското летище в пет часа. После се върнал в Бар Харбър. Оставил Нивата на обществен паркинг и се поразходил из града, като търсел човека.

— Какъв човек? — попита Били.

— Човека — търпеливо повтори Джинели, като че говореше с идиот. — Този човек, Уилям, когото винаги ще познаеш, щом го видиш. Изглежда като всеки друг летен зяпач — сякаш може да те вземе на разходка в лодката на баща си, да ти даде десет грама добър кокаин или пък да реши, че Бар Харбър му е омръзнал и да подкара към летния фестивал в Аспън. Но все пак не е същият като другите и има два бързи начина да се разбере това. Първо, поглеждаш обувките му. Обувките на този тип са лоши обувки. Лъснати са, но са лоши обувки. Нямаат стил и от начина, по който ходи, личи, че му убиват. После поглеждаш в очите му. Това е големият номер две. Тези типове изглежда никога не носят тъмни очила „Ферари“ и винаги можеш да

видиш очите им. Някои хора изглежда просто обичат да ти съобщят какви са — също като ония, които първо правят нещо нередно, а после си признават на ченгетата. Очите им казват: „Откъде ще дойде следващото ми ядене? Откъде ще дойде следващият ми наркотик? Къде е този, с когото исках да се свържа, когато дойдох тук?“. Разбираш ли ме?

— Да, мисля, че да.

— Очите им главно казват „Колко ще спечеля“. Как беше нарекъл оня старец от Олд Орчард продавачите на дребно и артистите от тротоара?

— Търговци скитници — напомни Били.

— Точно така! — разпали се Джинели. Блясъкът в очите му се разпали. — Търговци скитници, правилно, добре! Човекът, който ми трябваше, е първокласен търговец скитник. Такива типове в курортните градове обикалят като леки жени, които си търсят стабилни клиенти. Рядко се хвърлят на нещо голямо, непрекъснато се движат и са доста изискани във всичко... освен в обувките. Имат журналистически ризи, спортни сака „Пол Стюарт“ и дизайнерски дънки... но като погледнеш към краката им, на мокасините сякаш е написано „Калдърс, деветнайсет долара и деветдесет и пет цента“. Мокасините им ти казват „Можеш да ме вземеш, ще ти свърша работа“. При леките жени това са блузите. Винаги блузи от изкуствена коприна. Трябва да ги обучиш, ако искаш да не ги носят.

Но накрая намерих човека. Така че взех и го заговорих. Седнахме на една пейка край градската библиотека — приятно място — и се уговорихме. Трябваше да му платя малко повече, защото нямах време да го облагородя, така да се каже, и той беше достатъчно жаден, пък ми се стори, че може да се разчита на него. Поне за кратко време. За тия типове по-дългото време изобщо не съществува. За тях дълъг е училищният коридор, по който са вървели от часа по американска история към часа по алгебра.

— И колко му плати?

Джинели махна с ръка.

— Заради мене харчиш доста пари — отбеляза Били. Без да иска, беше възприел ритъма на речта на Джинели.

— Ти си приятел — малко засегнато каза Джинели. — Може да си оправим сметките по-нататък, но само ако искаш. Аз се забавлявам.

Това наистина е едно странно приключение, Уилям. Съчинението „Как прекарах лятната си ваканция“ би станало интересно, ако искаш да го напишеш някога. Сега може ли да довърша? Устата ми пресъхна, днес ме чака много ходене, а и двамата ще имаме доста работа по-нататък.

— Продължавай.

Човекът, когото Джинели избрал, бил Франк Спъртън. Казал, че е студент-първокурсник от Колорадския университет във ваканция, но на Джинели му изглеждал към двайсет и пет годишен — доста стар за първокурсник. Не че имало значение. Джинели искал той да отиде до черния път, където изоставил наетия форд, а после да следва циганите, когато тръгнат. Спъртън трябвало да се обади в бархарбърския мотел „Моутър ин“, ако е сигурен, че са се установили за нощта. Джинели не мислел, че ще отидат много далече. В мотела Спъртън трябвало да потърси Джон Трий. Спъртън го записал. Получил част от парите — шейсет процента от обещаната сума. Получил също ключовете и капачката от разпределителя на форда. Джинели попитал Спъртън дали ще успее да постави правилно капачката, а Спъртън, с усмивката на крадец на коли, отговорил, че ще се справи.

— Закара ли го до там?

— За парите, които му плащам, Уилям, би могъл да отиде и на автостоп.

Джинели се върнал в бархарбърския „Моутър ин“ и се регистрирал като Джон Трий. Макар че било само два часа следобед, успял да получи последната свободна за вечерта стая — служителят му подал ключа, като че ли му правел голяма услуга. Летният сезон наистина набирал скорост. Джинели отишъл в стаята, нагласил будилника за четири и половина и подремнал, докато звънне. После станал и отишъл на летището.

В пет и десет малък частен самолет — навярно същият, който бе докарал Фандър от Кънетикът — кацнал. „Бизнес съдружникът“ влязъл и разтоварили един голям и три малки пакета от товарното отделение на самолета. Джинели и „бизнес съдружникът“ натоварили по-големия пакет на задната седалка на новата, а малките в багажника. Тогава „бизнес съдружникът“ се върнал в самолета. Джинели не го изчакал да отлети, а отишъл отново в мотела и спал до осем часа, когато телефонът го събудил.

Бил Франк Спъртън. Обаждал се от една бензиностанция „Тексако“ в Банкъртън, град на шейсет километра северозападно от Бар Харбър. Към седем часа, казал Спъртън, циганският керван отседнал в една ливада до града — изглежда, всичко било уговорено предварително.

— Сигурно от Старбърд — допусна Били. — Той преговаря от тяхно име.

Гласът на Спъртън звучал притеснено... неспокойно.

— Мислел, че са го усетили — обясни Джинели. — Той се мотаел доста зад тях, но това било грешка. Някои от тях се отбили за бензин или за нещо друго. Той не ги видял. Карал с около шейсет километра в час, без да бърза, и изведнъж два стари фургона и един микробус го изпреварили, *банг-бум-банг*. Това видял първо, а после неочаквано се озовал в средата на проклетия керван вместо зад него. Погледнал от страничния прозорец, когато микробусът го задминал, и видял оня старец без нос на мястото до шофьора — въртял си пръстите не като за поздрав, а като че ли правел магия. Не слагам свои думи в устата му, Уилям — това ми го каза по телефона. „Въртеше си пръстите като че ли ми правеше магия“.

— Боже мой — измърмори Били.

— Искаш ли една глътка в кафето си?

— Не... да.

Джинели сипа капачка „Шивас“ в чашата на Били и продължи. Попитал Спъртън дали на микробуса е имало картина от едната страна. Така било. Момиче и еднорог.

— Боже мой — повтори Били. — Наистина ли мислиш, че са познали колата? Че са започнали да търсят, след като са намерили кучетата, и са я видели на пътя, където си я оставил?

— Знам, че са го направили — мрачно се съгласи Джинели. — Каза ми името на пътя, на който се намирали — Финсън роуд, — и номера на магистралата, която пресичал. После ме помоли да оставя остатъка от парите му в плик за него в касата на мотела. „Искам да изчезна“, бяха думите му и не го обвинявам за това.

Джинели тръгнал с новата от мотела в осем и петнайсет.

Ппреминал линията, която разделя Бъкспорт и Банкъртън в девет и половина. След десет минути минал покрай бензиностанция „Тексако“, вече затворена за деня. Имало доста коли, паркирани от

едната ѝ страна — някои чакали за ремонт, други били за продан. В края на редицата видял наетия форд. Излязъл на пътя, обърнал се и влязъл от другата страна.

— Направих го още два пъти — добави той. — Поуспокоих се, така че продължих малко по пътя и паркирах таратайката на банкета. После се върнах пеша.

— И?

— Спъртън беше в колата. На кормилото. Мъртъв. Имаше дупка в челото си, точно над дясното око. Без много кръв, би могло да е пистолет четиридесет и пети калибър, но не ми се вярва. По седалката зад него нямаше кръв. Онова, което го беше убило, не бе стигнало до там. Куршум четиридесет и пети калибър би излязъл и би оставил дупка с размера на супена чиния. Мисля, че някой го е застрелял с метално топче от прашка като онова, с което момичето е простреляло тебе. Може дори и самата тя да го е направила.

Джинели за миг се замисли.

— В скута му имаше мъртво пиле. Заклано. На челото на Спъртън с кръв бе изписана една дума. Предполагам, че с пилешка кръв, макар че тогава няхах време за пълен лабораторен анализ.

— Каква дума? — попита Били, макар че знаеше отговора и преди Джинели да го каже.

— „НИКОГА“.

— Господи — ахна Били и посегна към подсиленото си кафе. Поднесе чашата към устата си, после я остави непокътната.

Ако отпиеше от нея, щеше да повърне. Не можеше да си го позволи. Представяше си как Спъртън седи на кормилото на форда с килната глава, тъмна дупка над едното око и топка от бели пера в скута. Картината беше достатъчно ясна, така че той видя и полуотворения жълт клюн на птицата, и изцъклените ѝ черни очи...

Светът се люшна в сива мъгла... после чу равния силен звук от плесница и усети, че бузата му пламва. Отвори очи и видя, че Джинели се обляга на стола си.

— Извинявай, Уилям, но е точно като в рекламата за лосиона за след бръснене — имаше нужда от това. Мисля, че почва да те гризе съвестта за този Спъртън; искам да престанеш да се измъчваш, чуваш ли? — Тонът на Джинели беше внимателен, но очите му бяха сърдити. — Ти преобръщаш всичко в ума си като ония сърцераздирателни

съдии, които искат да обвинят всекиго, включително и президента на Съединените щати, за това, че някое наркоманче е заклало една старица и е откраднало чека ѝ от общественото осигуряване — всекиго, значи, освен глупавото наркоманче, което в момента е застанало пред него и чака да получи условната си присъда, за да излезе и да го направи отново.

— Това е напълно безсмислено! — започна Били, но Джинели го прекъсна:

— Разбира се. Ти не си убил Спъртън, Уилям. Някой циганин го е направил и който и да е той, в основата на всичко стои старецът, а това го знаем и двамата. Освен това никой не е принуждавал Спъртън. Правеше нещо, за което му се плащаше, това е всичко. Бил е невнимателен и те са го наказали. Кажи ми сега, Уилям — искаш ли да се оттегля или не.

Били въздъхна дълбоко. Бузата му още пареше на мястото, където Джинели го бе плеснал.

— Да. Все още искам да се оттегли.

— Добре тогава, стига сме говорили за това.

— Окей.

Остави Джинели да довърши разказа си, без да го прекъсва. А и беше премного удивен, за да му хрумне да го прекъсва.

Джинели отишъл зад бензиностанцията и седнал на купчина стари гуми. Искал да се успокои и затова седял там двайсетина минути, като гледал нощното небе — последните слънчеви лъчи току-що били изгаснали на запад — и размишлявал спокойно. Когато се почувствувал добре, се върнал при Нивата. Изтеглил я на заден ход до бензиностанцията, без да пали светлините. После измъкнал тялото на Спъртън от наетия форд и го нагласил в багажника на Нивата.

— Може да са искали това да ми послужи за предупреждение или да ме окачат с главата надолу, когато собственикът на бензиностанцията открие трупа в колата и моето име върху документите за наемане на колата. Но беше глупаво, Уилям, тъй като щом момчето е било застреляно с метално топче, вместо с куршум, полицаите само биха си помислили за мен, а после биха се насочили към тях — в края на краищата номерът на момичето е стрелба с прашка по цел.

При други обстоятелства бих се радвал да видя хората, които преследвам, сгачени така, но дотам сме го докарали, че трябва сами да си свършим работата. Освен това, ако нещата вървяха по плана ми, очаквах, че ченгетата ще говорят на другия ден с циганите за нещо съвсем различно, така че Спъртън само би усложнил нещата. Затова взех тялото. Слава Богу, бензиностанцията си стоеше съвсем изоставена на оня второстепенен път — иначе не бих могъл да го направя.

Джинели потеглил, а тялото на Спъртън било свито в багажника до трите по-малки пакета, донесени му същия следобед от „бизнес съдружника“. Открил Финсън роуд на по-малко от километър по-нататък. Циганите явно се били настанили покрай западната бархарбърска магистрала 37-А, за да им е по-удобно да работят с клиентите си. Финсън роуд — неасфалтиран, изровен и обрасъл с трева — бил нещо съвсем друго. Служел им за скривалище.

— Така нещата ставаха малко по-сложни, също като почистването, което трябваше да направя вместо тях на бензиностанцията, но от друга страна бях страшно доволен, Уилям. Исках да ги уплаша, а те се държаха като хора, които бяха уплашени. След като веднъж хората се уплашат, става по-лесно да ги държиш в това състояние.

Джинели загасил светлините на Нивата и карал още половин километър по Финстън роуд. Видял отбивка, която водела към изоставена кариера за чакъл.

— По-свършено място не бих могъл и да си поръчам — долълни той.

Отворил багажника, извадил тялото на Спъртън и го затрупал с разпиления чакъл. След като погребал тялото, се върнал при новата, глътнал още две амфетаминчета, после разопаковал големия пакет от задната седалка. СВЕТОВНА ЕНЦИКЛОПЕДИЯ НА КНИГАТА, пишело на етикет отгоре. Вътре имало автомат Калашников АК-47 с четиристотин патрона, сгъваем нож, дамска вечерна чанта, пълна с оловни сачми, руло прилепваща лента „Скоч“ и буркан лампени сажди.

Джинели почернил лицето и ръцете си, после закрепил ножа към прасеца си. Прибрал останалата част от лентата в джоба си и потеглил.

— Напуснах укритието — поясни той. — Вече ми беше дошло до гуша да се чувствавам като някой супергерой от глупава книжка с

комикси.

Спъртън му бил казал, че циганите били разположили лагера си върху някаква ливада на три километра по-нататък покрай пътя. Джинели навлязъл в гората и тръгнал в тази посока все покрай пътя. Не смее да го изпуска от поглед, защото го било страх да не се загуби.

— Напредвах бавно — каза той. — Непрекъснато настъпвах пръчки и налитах върху клони. Надявам се, че не съм попаднал на отровен бръшлян. Имам ужасна алергия към отровния бръшлян.

След два часа, прекарани в борба с оплетения храсталак от източната страна на Финсън роуд, Джинели видял нещо тъмно в потесния край на пътя. Отначало си помислил, че е пътен знак или някакъв стълб. След миг осъзнал, че е човек.

— Стоеше си там спокоен като касапин в хладилно помещение за месо, но ми се струваше, че сигурно ме будалка, Уилям. Опитвах се да не шумя, но все пак аз живея в Ню Йорк. Не мога да се движа като индианец, нали? Реших, че се преструва и ме чува, но иска да му застана по-удобно. Тогава щеше да се обърне и да ме почне с ножа. Със стрелба бих могъл да му изпразня чорапите, но това би събудило всички на два километра наоколо, а освен това ти бях обещал да не наранявам никого.

Така че стоях и стоях. Останах петнайсет минути, като си мислех, че ако се помръдна, пак ще стъпя на клонче и забавлението ще започне. После той се помещава към канавката, за да се изпикае, а аз не мога да повярвам на очите си. Не знам къде този тип е вземал уроци по стоене на пост, но положително не е било във Форт Браг. Носи най-старата пушка, каквато съм виждал от двайсет години — корсиканците ѝ викат „луп“. Освен това. Уилям, на ушите му има чифт слушалки „Уокман“! Бих могъл да отида зад него, да сложа ръце на устата си и да изкрещя „Здравей, Кълъмбия“ и той пак не би се помръднал.

Джинели се изсмя.

— Едно нещо ще ти кажа — бас държа, старецът не е знаел, че този тип си слуша рокендрол, докато би трябвало да следи да не се появя аз.

Когато часовият се върнал на предишното си място, Джинели се приближил към него откъм гърба, без повече да си прави труда да не шуми. Пътем свалил колана си. Нещо предупредило часовия — зърнал нещо с ъгълчето на очите си — в последния момент. Последният

момент не винаги е прекалено късно, но този път било. Джинели плъзнал колана около врата му и го стегнал. Борбата не продължила дълго. Младият циганин хвърлил пушката и се вкопчил в колана. Слушалките се плъзнали по бузите му и Джинели дочул Ролинг стоунс и отекващата им в тишината песен „Под палеца ми“.

Младежът започнал да се задушава и гърлото му заклокочило. Съпротивата му отслабнала, а после напълно спряла. Джинели задържал колана още двајсет секунди, после го отпуснал („Не исках да го карам да се чувства глупав“, сериозно обясни той на Били) и завлякъл човека в храсталака на близката могила. Бил приятен мускулист младеж на около двајсет и две години, носел дънки и ботуши „Динго“. От описанието на Били Джинели се досетил, че бил Самюъл Лемке, а Били се съгласи. Джинели намерил достатъчно голямо дърво и го прикрепил към него с лента скоч.

— Ако кажеш на някого, че са те прилепили със скоч към дърво, би звучало глупаво, но само ако не ти се е случвало на тебе. Ако си омотан с достатъчно от тази гадост, можеш повече да не се тревожиш. Лепящата се лента е силна. Ще си останеш на мястото, докато някой не дойде и не я среже, за да те освободи. Не можеш да я скъсаш и съвсем сигурно не можеш да я развържеш.

Джинели отрязал долната част от тениската на Лемке, натъпкал му я в устата и също я омотал с лента.

— После му обърнах касетката и върнах слушалките на главата му. — Не исках да скучае прекалено, когато се събуди.

Сега Джинели тръгнал по самия път. Той и Лемке били еднакви на ръст и решил, че може да рискува да попадне и на друг часови, без да го разпознаят веднага. Освен това ставало късно, а в последните четиридесет и осем часа той бил дремнал за малко само на два пъти.

— Пропуснеш ли достатъчно сън, работата ти ще се оплеска — добави той. — Ако играеш „Монопол“, няма нищо. Но ако се занимаваш с гадове, които застрелват хората, а после пишат обезкуражителни съобщения по челата им с пилешка кръв, може и да умреш. А стана така, че аз наистина направих грешка. Имах късмет, че успях да се отърва. Понякога Бог ни прощава.

Грешката била, че не забелязал втория часови чак докато не минал покрай него. Станало, защото вторият човек се бил изтеглил назад в сенките, а не стоял на края на пътя като Лемке. Късметът на

Джинели бил, че това не било направено заради прикритие, а заради удобство.

— Този не слушаше просто музика — обясни Джинели. — Беше дълбоко заспал. Некадърни пазачи, но какво можеш да очакваш от цивилните. Освен това, още не бяха разбрали, че аз съм сериозна и дългосрочна заплаха за тях. Ако знаеш, че някой сериозно си е поставил за цел да те съсипе, оставаш буден. Оставаш буден, дори когато ти се иска да заспиш.

Джинели отишъл до заспалия часови, избрал определено място от главата му и после доста силно стоварил приклада на своя Калашников там. Чуло се тупване като удар по махагонова маса от немощна ръка. Часовият, който бил удобно подпрян на едно дърво, паднал в тревата. Джинели се навел и пипнал ръката му. Имало пулс — бавен, но постоянен. Продължил нататък.

След пет минути се изкачил върху нисък хълм. Пред него вляво била ливадата. Джинели виждал тъмния кръг на колите, спрени на около двеста метра от пътя. Тази нощ нямало лагерен огън. Слаба светлина, позакрита от пердетата, имало единствено в няколко микробуса.

Джинели пропълзъл надолу до средата на хълма, като държал автомата пред себе си. Намерил удобна издадена скала, на която можел здраво да опре оръжието и откъдето лагерът се виждал добре.

— Луната тъкмо се показваше, но аз не смятах да я чакам. Освен това виждах достатъчно добре за работата, която ми предстоеше — бях на не повече от седемдесет метра от тях. А и не трябваше да правя нищо особено прецизно. За това Калашников така или иначе не ти трябва. Все едно да правиш операция от апендицит с резачка за дърва. Калашников става за плашене на хората. И аз наистина ги уплаших. Бас държа, че почти всички са пуснали лимонада в чаршафите си. Но не и старецът. Той е от най-жилавите, Уилям.

След като закрепил добре автомата, Джинели поел дълбоко дъх и се прицелил към предната гума на микробуса с еднорога. Пеели шурци, наблизно шумоляло поточе. През тъмната ливада се обадил козодой. При втория му вик Джинели открил огън.

Ревът на автомата раздрал нощното спокойствие. Огънят обвил края на дулото като ореол, докато първият пълнител — трийсет патрона с калибър 30, всеки дълъг почти като цигара, всеки зареден

със сто и четиридесет зърна барут — не бил изстрелян. Предната гума на микробуса с еднорога не само се спукала; тя гръмнала. Джинели задържал огъня по дължината на микробуса.

— Изобщо не засегнах каросерията — каза той. — Разсипах обаче земята под нея. Стрелях по-надалече заради резервоара. Виждал ли си някога микробус да избухва? Същото става, когато запалиш фойерверк и го захлупиш с консерва. Веднъж видях такова нещо в Ню Джързи.

Задната гума на микробуса се пръснала. Джинели откопчал първия пълнител и сложил нов. Долу врявата започвала. Долитали гласове — някои сърдити, повечето просто уплашени. Една жена изпищяла.

Някои от тях — точно каква част Джинели не можел да каже — изхвърчали от микробусите — повечето по пижами и нощници, всички объркани и уплашени и всички се опитвали да гледат в пет различни посоки едновременно. Тогава Джинели за първи път видял Тадъз Лемке. Старецът изглеждал почти смешен в издуващата се нощница. Кичури коса стърчали под шарената му нощна шапчица. Заобиколил микробуса с еднорога, погледнал спуканите му и изкривени гуми, после обърнал очи право към мястото, където лежал Джинели. Каза на Били, че в горящия му поглед нямало нищо смешно.

— Знаех, че не може да ме види — поясни той. — Луна нямаше, а лицето и ръцете ми бяха почернени — просто бях още една сянка в ливадата. Но... мисля, че наистина ме видя, Уилям, и сърцето ми се сви.

Старецът се обърнал към хората си, които започнали да прииждат към него, като още бърборели и размахвали ръце. Викнал им на ромски и махнал към колите. Джинели не разбирал езика, но жестът бил достатъчно ясен: *Прикрийте се, глупаци такива.*

— Много късно, Уилям — самодоволно отбеляза Джинели.

Отправил втория откос във въздуха право над главите им. Вече много хора пищели — мъже, не само жени. Някои се хвърлили на земята и започнали да лазят — повечето със спуснати глави и със задници, вдигнати нагоре. Останалите бягали, като се хвърляли във всички посоки освен в тази, откъдето идвал огънят.

Лемке останал на мястото си и ги напътствувал със силен глас. Нощната му шапчица паднала. Бягащите продължили да бягат,

пълзящите пълзели. Лемке обикновено сигурно ги е държал в пълно подчинение, но сега били изпаднали в паника от Джинели.

Фургонът понтиак, от който взел самото и гуменките предната вечер, бил паркиран до микробуса, с лице към него. Джинели поставил трети пълнител в АК-47 и отново стрелял.

— Там нямаше никой предната вечер, а и така вонеше, че и сега едва ли би имало човек. Тоя фургон го убих — искам да кажа унищожих го. АК-47 е много гадно оръжие, Уилям. Хората, които са гледали само военни филми, си мислят, че щом използваш картечница или автомат, резултатът е спретната редичка дупки, но не е така. Мръсно е, разрушително е и става бързо. Предното стъкло на стария бонвил се пръсна навътре. Капакът на мотора малко се повдигна. После куршумите го подхванаха и го отпраха, фаровете гръмнаха. Гумите също. Решетката на мотора падна. Не можех да видя как водата изтича от радиатора, беше много тъмно, но когато пълнителят се свърши, със сигурност я чух. Накрая идиотският автомобил изглеждаше като блъснат в стена. И през цялото време, докато стъкло и хром хвърчаха навсякъде, оня старец изобщо не помръдна. Само гледаше пробляскванията на дулото, за да може да прати хората си след мен, ако съм толкова глупав, че да го изчакам да ги събере. Реших да спра преди да е успял да го направи.

Джинели затичал към пътя приведен като войник от Втората световна война, който напредва под вражеския огън. След като го стигнал, се изправил и се втурнал в спринт. Подминал вътрешния часови — онзи, когото бил повалил с приклада — почти без да го погледне. Но когато стигнал мястото, където бил хванал господин Уокман, се спрял задъхан.

— Не беше трудно да го намеря дори в тъмното — продължи Джинели. — Чувах как хрусталакът се огъва и пука. Когато се приближих, чух и самия него — *ънт, ънт, ут, ут, глъмп, глъмп*.

Лемке всъщност бил успял да заобиколи четвърт от дървото, към което бил прилепен — в резултат се стегнал повече отколкото преди. Слушалките били паднали и висели около врата му върху кабелите си. Щом видял Джинели, спрял да се върти и само го погледнал.

— В очите му прочетох мисълта, че ще го убия и че адски се страхува — обясни Джинели. — За мене това беше идеално. Старият тип не се боеше, но, казвам ти, това хлапе искрено желаше никога да

не са се закачали с тебе, Уилям. За нещастие, не можах наистина да го поизпотя — нямаше време.

Коленичил до Лемке и вдигнал своя АК-47 така, че Лемке ясно да види какво е това. От погледа му проличало, че знаел много добре.

— Нямаш много време, задник, така че слушай добре — казал му Джинели. — Кажи на стареца, че следващия път няма да стрелям високо или ниско, нито по празни коли. Кажи му, че Уилям Халек казва да го оттегли. Разбра ли?

Лемке кимнал, доколкото лентата му позволявала. Джинели отлепил устата му и измъкнал парчето от тениската.

— Тук скоро ще стане навалица — завършил Джинели. — Викай и ще те намерят. Запомни ли съобщението?

Обърнал се да си върви.

— Вие не разбирате — дрезгаво се обадил Лемке. — Той никога няма да го оттегли. Той е последният от големите маджарски вождове — сърцето му е от камък. Моля ви, господине, аз ще запомня, но той никога няма да го оттегли.

По пътя един пикап се друсал към циганския лагер. Джинели обърнал глава, после отново погледнал Лемке.

— Камъните може да се разтрошават — отсякъл той. — Кажи му и това.

Джинели отново излязъл на пътя, пресякъл го и тръгнал към кариерата за чакъл. Минал още един пикап, а после три коли една след друга. Местните хора, разбираемо заинтересувани от стрелбата с автоматично оръжие посред нощ край малкия си град, не представлявали истински проблем за Джинели. Светлината от приближаващите се фарове му оставяла достатъчно време да се шмугне в гората всеки път. Чул приближаващата се сирена тъкмо, когато влизал в кариерата.

Запалил Нивата и я закарал без светлини до края на краткия отбив. Край него профучал шевролет с подвижна полицейска сива лампа на таблото си.

— След като замина, изтрих саждите от лицето и от ръцете си и го последвах — продължи Джинели.

— *Последва го?* — намеси се Били.

— Така е по-безопасно. Щом има стрелба, невинните граждани ще си изпотрошат краката да се доберат там, за да видят малко кръв

преди ченгетата да дойдат и да я измият от тротоара. Хората, които отиват в друга посока, са подозрителни. Много пъти си тръгват тъкмо, защото имат пистолети в джобовете си.

Когато стигнали отново ливадата, вече имало шест коли, спрели покрай пътя. Светлините от фаровете се кръстосвали. Пищящи хора тичали нагоре-надолу. Колата на полиция била паркирана близо до мястото, където Джинели ударил втория младеж; синята светлина на полицейската лампа осветявала околните дървета. Джинели спуснал стъклото на Нивата:

— Какво е станало, господин полицай?

— Нищо, което да ви интересува. Продължавайте си пътя.

И за да не би случайно човекът от Нивата да говори английски, но да разбира само руски, полицаят нетърпеливо махнал с фенерчето си към Финстън роуд.

Джинели продължил бавно по пътя, като се провирал между паркираните коли, които навярно били на местните жители. Сигурно би било по-трудно да се движиш сред зяпачи, които са собствените ти съседи, подметна той на Били. Пред фургона, прострелян от Джинели, стояли две ясно разграничени групи хора. Едната била от цигани по пижами и нощници. Те говорели помежду си, а някои оживено ръкомахали. Другата група били хората от града. Те не говорели, ръцете им били в джобовете, а погледите — в развалините на фургона. Някоя група не обръщала внимание на другата. Финсън роуд продължавал още десет километра и Джинели за малко не попаднал в канавката, не веднъж, а два пъти, при разминаване с коли, профучаващи с висока скорост по черния път.

— Просто хора, излезли посред нощ с надеждата да видят малко кръв преди ченгетата да я измият от тротоара, Уилям. Или от тревата, в нашия случай.

Завил по един страничен път, който го отвел в Бъкспорт, а оттам поел на север. Пристигнал в мотела на Джон Трий в два часа сутринта. Нагласил будилника за седем и половина и заспал.

Били се вторачи в него:

— Искаш да кажеш, че през цялото време, докато аз се тревожех, че си умрял, ти си спал в мотела, където бяхме преди това?

— Ами да. — Джинели за миг изглеждаше засрамен, а после едновременно се захили и сви рамене. — Обясни си го с липсата на

опит, Уилям. Не съм свикнал хората да се тревожат за мене. Освен майка ми, разбира се, но това е друго.

— Сигурно си се успал — дойде тук едва към десет.

— Не, станах веднага щом звънна будилникът. Обадох се по телефона, после отидох към центъра. Наех си нова кола. Този път от „Авис“. С „Херц“ не ми върви особено.

— Ще имаш неприятности с онази кола от „Херц“, нали? — попита Били.

— Не. Всичко е наред. Би могло обаче да има и мъчнотии. Тъкмо за това телефонирах — за колата от „Херц“. Накарах моя „бизнес съдружник“ да дойде отново от Ню Йорк със самолета. Има едно малко летище в Елзуърт и той пристигнал там. После пилотът се отправил към Бангор, за да го чака там. Съдружникът ми отишъл на стоп до Банкъртън. Той...

— Това нещо се разраства — възкликна Били. — Знаеш ли? Превръща се в нещо като Виетнам.

— По дяволите, не — не изглупявай, Уилям!

— Само домашният помощник долетя от Ню Йорк, а?

— Ами да. Не познавам никого в Мейн, а единственият контакт, който направих, се остави да го убият. Както и да е, всичко се уредило. Снощи ми беше разказано подробно. Съдружникът ми отишъл в Банкъртън вчера към обед и единственият човек на бензиностанцията било някакво хлапе, което хич не го било грижа за работата. Наливало бензин, ако някой дойде, но главно стояло в един от гаражите, където смазвало някаква кола. Докато било там, приятелят ми извадил кабелите от контакта, свързал ги, запалил и подкарал. Минал право покрай гаража. Хлапето дори не се обърнало. Съдружникът ми отишъл до международното летище в Бангор и паркирал форда в едно от запазените за „Херц“ места. Бях му казал да провери за следи от кръв и когато говорихме по телефона, той ми съобщи, че имало малко кръв в средата на предната седалка — пилешка кръв, без съмнение — и той я почистил с една от онези ароматизирани кърпички. После попълнил данните в бланката на колата, пуснал ги в пощенската кутия на агенцията и си заминал със самолета.

— А ключовете? Ти каза, че е запалил с кабели?

— Ами ключовете бяха проблемът през цялото време. Това беше друга грешка. Отдавам я на малкото спане, както и предишната, но

може би всъщност старостта вече се обажда. Бяха в джоба на Спъртън и забравих да ги взема, когато го оставих в кариерата. Но сега... — Джинели извади връзка ключове с яркожълтия знак на „Херц“ и ги разтърси. — Та-да!

— Върнал си се — с дрезгав глас възкликна Били. — Върнал си се и си го откопал, за да вземеш ключовете.

— Ами рано или късно лалугерите или мечките щяха да го открият и да го измъкнат — разсъди Джинели — или ловците щяха да попаднат на него. Навярно в сезона за лов на патици, когато излизат с кучетата си. Разбира се, на хората от „Херц“ почти не им прави впечатление, когато получат бланката от колата без ключове — клиентите винаги забравят да върнат ключовете от колите под наем и от хотелските стаи. Понякога ги изпращат по-късно, понякога не си правят труда и за това. Управителят на сервиза просто набира един телефон, казва марката на колата, модела и човекът от фабриката — от форд, джи-ем или крайслер — му дава серийния номер на ключовете. Готово! Нови ключове. Но ако някой открие тяло в кариера за чакъл със стоманено топче в главата и връзка автомобилни ключове в джоба, които може да доведат до мене... това е лошо. Много лошо! Разбираш ли ме?

— Да.

— Освен това трябваше така или иначе да се върна там — спокойно добави Джинели. — А не можех да отида с Нивата.

— Защо не? Не са я видели.

— Трябва да разкажа всичко поред, У илям. Тогава ще разбереш. Още една глътка?

Били поклати глава. Джинели сипа на себе си.

— Окей. Вторник рано сутринта — кучетата. По-късно във вторник сутринта — Нивата. Вторник вечерта — силното обстрелване. Сряда рано сутринта — втора кола под наем. Разбра ли?

— Мисля, че да.

— Сега говорим за буик лимузина. Човекът от „Авис“ искаше да ми даде открита кола, каза, че само тя им е останала и че имам късмет, но аз не бях доволен. Двайсет долара му помогнаха да размисли и накрая получих колата, която исках. Отидох с нея добархарбърския мотел, паркирах я, звъннах на още няколко души, за да се уверя, че всичко върви според плана ми. После отидох там с Нивата. Тая Нива

ми харесва, Били — прилича на мелез, а вътре мирише на говежди лайна, но има живец.

После идвам тук и най-после ти се успокояваш. Но вече съм почти грохнал и съм прекалено уморен, за да се връщам пак в Бар Харбър, така че прекарвам целия ден в леглото ти.

— Можеше да ми се обадиш по телефона, разбира се, и да си спестиш поне едно пътуване — тихо вметна Били.

Джинели му се усмихна.

— Да, можех да се обадя, но зарежи тая работа. Обаждането нямаше да ми покаже как си ти, Уилям. Не само ти си бил разтревожен.

Били наведе малко глава и преглътна с известно затруднение. Беше почти разплакан. Напоследък изглежда почти непрекъснато плачеше.

— Така! Джинели става освежен и без кой знае какъв махмурлук от амфетамина. Взема душ, скача в новата, която мирише повече от всякога на говежди лайна след деня, прекаран на слънце, и тръгва пак към Бар Харбър. Там изважда по-малките пакети от багажника на Нивата и ги отваря в стаята си. В единия има Колт Удсман, калибър трийсет и осем, и кобур за през рамото. Нещата от другите два пакета смества в джобовете на спортното си сако. После напуска стаята и сменя Нивата с буика. Мисли си, че ако на негово място имаше двама души, нямаше да прекарва половината от времето си в размятане на коли като пазач на паркинг пред шиказен лосанджелиски ресторант. Тогава тръгва към живописния Банкъртън, надява се за последен път. По пътя спира само веднъж, на един супермаркет. Влиза и си купува две неща — един от бурканите, в които жените правят консерви, и половинлитрова бутилка пепси-кола. Пристига в Банкъртън, когато вече се е здрачило. Отива до кариерата и се заема с работата, защото вече няма никакъв смисъл да се сдържа — ако тялото е открито заради събитията снощи, ще е загазил така или иначе. Но там няма никой, а и няма признаци някой да е бил там. Така че той разкопава около Спъртън, поопипва малко и стига до желания подарък. Направо като коледна изненада.

Гласът на Джинели беше съвършено безизразен, но Били откри, че вижда тази част от разказа му в ума си като кино — не особено приятно. Джинели кляка, премества чакъла с ръце, намира ризата на

Спъртън... колана... джоба му. Бърка. Рови се сред стотинките, които никога няма да бъдат изхарчени. А под джоба е стегнатата от ригор мортис плът. Накрая — ключовете и бързо закопаване.

— Брр — потрепна Били.

— Въпросът е как ще го погледнеш, Уилям — успокои го Джинели. — Повярвай ми, така е.

Тъкмо това ме плаши в цялата работа, помисли си Били, а после изслуша края на разказа на Джинели за забележителните му приключения с нарастващо смайване.

С ключовете на „Херц“ в джоба си Джинели се върнал при буика от „Авик“. Отворил пепси-колата, налял я в буркана и я затворил с прилепваща капачка. После подкарал към лагера на циганите.

— Знаех, че са още там — обясни той. — Не защото им се иска, а защото щатската полиция положително е настояла да не мърдат, докато не приключи разследването. Те са група — е, номади, би могло да се каже — пришълци в затънтен град като Банкъртън, а някой друг чужденец или чужденци идва посред нощ и обстрелва всичко наоколо. Ченгетата са склонни да се интересуват от такива работи.

Те наистина били заинтересувани. Имало полицейска патрулна кола от щата Мейн и два плимута без отличителни белези, паркирани в края на ливадата. Джинели спрял между плимутите, излязъл от колата си се спуснал по хълма към лагера. Разрушеният фургон бил изтеглен настрани, сигурно някъде, където хората от следствената лаборатория ще го изучават.

На половината път надолу Джинели срещнал униформен полицаи, тръгнал по хълма.

— Нямате работа тук, сър — казал полицаят. — Ще трябва да продължите пътя си.

— Аз го убедих, че имам малко работа — усмихна се Джинели.

— И как го направи?

— Показах му това.

Джинели бръкна в задния си джоб и подхвърли на Били нещо като кожено тефтерче. Били го отвори. Веднага разбра какво държи — по време на адвокатската си практика беше виждал няколко такива. Сигурно щеше да е виждал много повече, ако беше специализирал криминално право. Беше метализирана лична карта от ФБР със

снимката на Джинели. Там Джинели изглеждаше пет години по-млад. Косата му беше много къса, почти канадска ливада. Картата установяваше самоличността му като специален агент Елис Стоунър.

Всичко изведнъж дойде на мястото си в ума на Били. Той вдигна очи:

— Искал си буика, защото прилича повече на...

— Повече на правителствена кола, разбира се. Голяма лимузина, която не прави особено впечатление. Не исках да се показвам в търкалящата се рибна консерва, която оня тип от „Авис“ ми пробутваше, а и нямах никакво намерение да се показвам с другата кола, с нейния селскостопански вид.

— Това е... едно от нещата, които съдружникът ти е донесъл при второто си идване?

— Да.

Били го подхвърли обратно.

— Изглежда почти истинска.

Усмивката на Джинели изчезна.

— Освен снимката ѝ тя си е истинска.

За миг настана мълчание и Били се мъчеше да изгони от главата си мисълта за участието на специалния агент Стоунър и за това дали е имал деца.

Накрая каза:

— Спрял си между две полицейски коли и си показал това на ченге от щатската полиция пет минути след като си изровил връзка автомобилни ключове от джоба на мъртвец в кариера за чакъл.

— Нее — уточни Джинели. — По-скоро десет минути.

Като навлизал в лагера, видял двама души в цивилно облекло, но очевидно ченгетата, коленичили зад микробуса с картината на еднорога. Всеки от тях държал по малка градинарска лопата. Трети човек им светел с мощно фенерче, докато разкопавали земята.

— Чакай, чакай, ето още един — викнал единият.

Извадил един куршум с лопатата си и го пуснал в близката кофа. *Плъос!* Две циганчета, явно братя, стояли наблизко и наблюдавали.

Джинели всъщност се радвал, че ченгетата са там. Никой не знаел как изглежда, а Самюъл Лемке видял само тъмната цапаница на лампените сажди. Освен това било съвсем допустимо да се появи агент от ФБР на място, където е стреляно с руско автоматично оръжие. Но у

него се било развило дълбоко уважение към Тадъз Лемке. Не било само заради думата, изписана върху челото на Спъртън; дължало се и на хладнокръвието на Лемке пред летящите към него от тъмното куршуми. А разбира се, и това, което ставаше с Уилям. Чувствувал, че просто е възможно старецът и да знае кой е. Може би някак си би го видял в очите на Джинели или би го подушил по кожата му.

В никакъв случай не смятал да позволи на стареца със скапания нос да го докосне.

Трябвало му момичето.

Прекошил вътрешния кръг и почукал на вратата на един микробус. Трябвало отново да почука преди да му отвори жена на една възраст с уплашени, недоверчиви очи.

— Каквото и да ви трябва, нямаме го — отсекла тя. — Имаме си неприятности. Не работим. Съжалявам.

Джинели показал служебната си карта.

— Специален агент Стоунър, госпожо. ФБР.

Очите ѝ се разширили. Прекръстила се набързо и казала нещо на ромски. После продължила:

— О, Боже, какво още? Нищо вече не е наред. Откакто Сузана умря, като че ли ние сме прокълнати. Или...

Била изблъскана от съпруга си, който ѝ казал да млъкне.

— Специален агент Стоунър — отново започнал Джинели.

— Да, чух какво казахте.

Човекът се промъкнал през вратата навън. Джинели му давал четиридесет и пет години, макар че изглеждал по-възрастен — много висок човек, който бил така отпуснат, че изглеждал почти деформиран. Носел тениска с фигури от анимационни филми и огромни провиснали бермуди. Миришел на вино „Тъндърбърд“ и изглеждал като че ли ще повърне. Приличал на човек, на когото това се случва доста често. Три-четири пъти седмично. На Джинели му се сторило, че го бил видял предната вечер — или е бил той, или е имало и друг циганин, висок метър и деветдесет и нещо. Бил един от онези, които бягали с елегантността на сляп епилептик със сърдечен пристъп.

— Какво искате? Ченгетата ни висят на главите цял ден. Ченгетата винаги ни висят на главите, но това е... просто... смехотворно! — Говорел с грозен, заяждащ се глас, а жена му оживено бърборела на ромски. Извърнал глава към нея.

— *Дет кригиска ягхалер* — и за всеки случай добавил: — Млъкни, кучко! — Жената се оттеглила. Мъжът с шарената риза отново се обърнал към Джинели: — Какво искате? Защо не отидете да говорите с другарчетата си, ако искате нещо? — Той кимнал към хората от следствената лаборатория.

— Бихте ли ми казали името си, моля? — попитал Джинели със същото равнодушно, но учтиво изражение.

— Защо не го вземете от тях? — Той агресивно скръстил широките си отпуснати ръце. Дебелите му гърди се разтресли под ризата. — Дохме им имената си, дадохме им и показания. Някой стреля по нас посред нощ — това е всичко, което знаем. Искаме да ни оставят на мира. Искаме да се махнем от Мейн, от Нова Англия, от проклетото източно крайбрежие. — С малко по-нисък глас добавил: — И никога да не се връщаме.

Показалецът и кутрето на лявата му ръка се събрали в знак който Джинели добре знаел от майка си и баба си — било знакът срещу урочасване. Помислил, че човекът едва ли го е направил съзнателно.

— Това може да стане по два начина — обяснил Джинели, като все още играел ролята на свръхучтив агент от ФБР. — Или ще ми съобщите някои данни, сър, или може да се озовете в щатското предварително следствие в очакване на мнение дали да ви обвинят в обструкция на разследването. Ако ви осъдят за обструкция, може да получите пет години затвор и глоба от пет хиляди долара.

Ново словоизлияние на ромски от вътрешността на микробуса, този път почти истерично.

— *Енкелт!* — дрезгаво викнал мъжът, а после отново се обърнал към Джинели видимо побледнял: — Вие не сте наред.

— Важно е, сър — настоял Джинели. — Не са само няколко изстрела. Изстреляни са поне три пълнителя от автоматично оръжие. Притежаването на картечници и скорострелни автомати е противозаконно в Съединените щати. ФБР участва в разследването и трябва откровено да ви кажа, че в момента сте нагазили дълбоко в помията, ямата се разширява, а вие, според мен, не умеете да плувате.

Човекът го огледал навъсено и казал:

— Казвам се Хейлиг. Трей Хейлиг. Можете да вземете името от онези приятели. — Той ги посочил с глава.

— Те си гледат тяхната работа, аз си гледам моята. Сега ще отговаряте ли на въпросите ми? — Високият човек примирено кимнал.

Накарал Трей Хейлиг да му разкаже за събитията от предната нощ. В средата на разговора един от щатските детективи влязъл да види кой е той. Погледнал служебната карта на Джинели и бързо си тръгнал — респектиран и малко разтревожен.

Хейлиг твърдял, че изскочил от микробуса си още при първите изстрели, забелязал отблясъците от дулото и тръгнал към хълма отляво, като се надявал да обходи стрелящия отстрани. Но в тъмното се препънал в някакъв клон, ударил главата си в камък и за малко загубил съзнание — иначе положително би хванал мръсника. За да подкрепи думите си, посочил един заздравяващ белег, поне на три дни и навярно нанесен при пиянско препъване, и лявото си слепоочие. А-ха, помислил Джинели и прелистил бележника си. Стига с тия врели-некипели; време било да премине към онова, което го интересувало.

— Благодаря много, господин Хейлиг, много ни помогнахте.

Разказването изглежда го било поуक्रотило.

— Ами... моля. Извинявам се, че така ви се нахвърлих. Но ако бяхте на наше място... — Той свил рамене.

— Ченгета — промърморила жена му зад него. Подавала се от вратата на микробуса като много стар и много уморен язовец, който наднича от дупката си, за да види колко кучета има наоколо и зли ли са те. — Винаги ченгета, където и да отидем. Свикнали сме. Но това е лошо. Хората са уплашени.

— *Енкелт, мама* — изръмжал Хейлиг, но вече по-внимателно.

— Трябва да говоря с още двама души. Можете ли да ме упътите? — Той погледнал друга празна страница в тефтерчето си. — Господин Тадъз Лемке и госпожа Анджелина Лемке.

— Тадъз спи там. — Хейлиг посочил микробуса с еднорога. Джинели сметнал, че тази новина е отлична, стига да е вярна. — Той е много стар и всичко това го умори ужасно. Мисля, че Джина си е в микробуса хей там, тя обаче не е госпожа.

Той посочил с мръсния си пръст към малка зелена тойота със спретната дървена каросерия.

— Благодаря много. — Той затворил тефтерчето и го прибрал в джоба си.

Хейлиг с облекчен вид се върнал към микробуса си (и към бутилката си навярно). Джинели отново прекосил вътрешния кръг към микробуса на момичето. Сърцето му биело бързо и силно. Поел дълбоко дъх и почукал на вратата.

В началото никой не отговорил. Вратата се отворила, когато вдигал ръка да почука отново. Уилям бил казал, че е прекрасна, но той не бил подготвен за дълбочината на красотата ѝ — тъмните, прями очи с толкова бели роговици, че почти синеели, чистата, маслиненена кожа с някакъв неуловим розов оттенък. За миг погледнал ръцете ѝ и видял, че са силни и стегнати. По ноктите ѝ нямало лак, били чисти, но отрязани много ниско като ноктите на селянка. В едната си ръка държала книга със заглавие „Статистическа социология“.

— Да?

— Специален агент Етис Стоунър, госпожице Лемке. — Очите ѝ веднага загубили чистия си блясък, като че ли били закрити с щори. — ФБР.

— Да? — повторила тя, но вече безжизнено като автоматичен телефонен секретар.

— Разследваме снощната стрелба тук.

— Вие и още половината Америка — отвърнала тя. — Ами разследвайте си, но ако аз не изпратя писмената си работа за курса чрез кореспонденция до утре сутринта по пощата, няма да ми заверят семействата заради закъснение. Така че, ако обичате...

— Имаме основание да мислим, че зад всичко може би стои човек на име Уилям Халек — прекъснал я Джинели. — Това име говори ли ви нещо?

Разбира се, че ѝ говорело; очите ѝ за миг се отворили широко и просто пламнали. Преди малко Джинели я намирал за почти невероятно красива. Още го мислел, но сега също вярвал, че това момиче наистина би могло да убие Франк Спъртън.

— Оная свиня! — процедила тя. — *Хан саппе сиг па ен ав столарна! Хан снегладе па нит мот хиллорнр и вилд! Вилд!*

— Имам няколко снимки на човека; който мислим, че е Халек. — продължил спокойно Джинели. — Заснети са в Бар Харбър с телеобектив от наш агент...

— Разбира се, че е Халек! — отсякла тя. — Тая свиня уби моята *танте-нияд* — баба ми! Но няма да ни тревожи още дълго. Той... —

Тя силно прехапала пълничката си долна устна и спряла.

Ако Джинели бил този, за когото се представял, тя вече си осигурявала изключително задълбочен и подробен разпит. Джинели обаче предпочел да не забележи.

— На една от снимките изглежда двама души си предават пари. Ако единият е Халек, другият навярно е онзи, който е посетил лагера ви снощи и го е обстрелвал. Бих искал вие и дядо ви да установите самоличността на Халек, ако можете.

— Той ми е пралядо — разсеяно казала тя. — Мисля, че спи. Брат ми е с него. Не ми се иска да го будя... — Тя замълчала. — Не ми се иска да го тревожа с това. Последните няколко дни бяха ужасно тежки за него.

— Ами нека направим така — предложил Джинели. — Вие ще прегледате снимките и ако можете да определите самоличността на онзи човек като Халек, няма да е нужно да безпокоим по-възрастния господин Лемке.

— Добре. Ако хванете тая свиня Халек, ще го арестувате ли?

— О, да. Имам федерална заповед за задържането му.

Това я убедило. Като скочила от микробуса със завъртане на полата, което разкрило възхитителния ѝ крак, тя казала нещо и смразила кръвта на Джинели:

— Не че от него ще е останало кой знае какво за арестуване.

Минали покрай полицаите, които още ровели в пръстта.

Оставили зад гърба си и няколко цигани — сред тях и двамата братя, сега облечени за лягане с еднакви пижами в защитен цвят. Джина кимнала на няколко от тях, те ѝ отвърнали, но се държали настрана — високият човек с Джина, който приличал на италианец, бил от ФБР, а най-добре е да си нямаш работа с такива.

Излезли от кръга, заизкачвали се по хълма към колата на Джинели и изчезнали във вечерните сенки.

— Беше просто фасулски лесно, Уилям — каза Джинели. — Трета нощ по ред, а все още беше фасулски лесно... и защо не? Там беше пълно с ченгета. Нима човекът, който е стрелял, ще се върне и ще направи нещо друго, докато ченгетата са там? Не го допускаха... но те са глупави, Уилям. Очаквах го от останалите, но не и от стареца. Човек не прекарва целия си живот, като се учи как да мрази ченгетата и как да не им се доверява, за да реши изведнъж, че те ще го предпазят от

онзи, който го тормози. Но старецът спеше. Той е изхабен. Това е добре. Може и да ни падне в ръцете, Уилям.

Стигнали до буика. Джинели отворил шофьорската врата, а момичето стояло до него. Като се навел и извадил пистолета от кобура през рамото с едната ръка, а с другата бутнал капачката на буркана, усетил, че настроението на момичето рязко се променило от мрачно тържествуване във внезапна предпазливост. Самият Джинели бил доста напрегнат, чувствата и интуицията му усилено блуждаели. Някак си схванал как тя чак сега усетила щурците и заобикалящата ги тъмнина, как той леко я бил отделил от останалите, въпреки че никога не го била виждала — тъкмо тази вечер не би трябвало да се доверява на човек, когото не познава. За първи път се зачудила защо „Елис Стоунър“ не е взел снимките със себе си в лагера, след като толкова му се искало да установи самоличността на Халек. Но било твърде късно. Споменал единственото име, което можело да предизвика у нея спазъм на яд и омраза и да я накара да пренебрегне всичко.

— Така — изръмжал Джинели и се обърнал към нея с пистолета в едната ръка и буркана в другата.

Очите и отново се разширили. Гърдите ѝ се повдигнали, когато отворила уста и поела дъх.

— Може и да пициш — подканил я Джинели, — но ти гарантирам, че това ще е последният ти звук, Джина.

За миг помислил, че тя все пак ще го направи... но тя само дълбоко въздъхнала.

— Ти си човекът, който работи за оная свиня — ахнала тя. — *Ханс сате сиз па...*

— Говори английски, курво — почти безразлично я прекъснал той, а тя се свила като ударена.

— Няма да ме наричаш курва — прошепнала тя. — Никой не може да ме нарича курва. — Ръцете ѝ — силните ѝ ръце — се извили и заприличали на рачешки щипки.

— Ти наричаш приятеля ми Уилям свиня, а аз наричам тебе курва, майка ти курва, баща ти гъзолижещ клозетен мръсник — изредил Джинели.

Видял, че тя се озъбва и се захилил. Нещо в усмивката му я накарало да се възпре. Не изглеждала точно уплашена — Джинели после каза на Били, че се съмнявал дали тя изобщо може да изпитва

чувството страх, — но някаква логика успяла да премине през гнева ѝ, някакво чувство за това с кого и с какво си има работа.

— Какво си мислиш, че е това — игра? — попитал той. — Да прокълнеш някой, който си има жена и дете, и да си мислиш, че е игра? Да си мислиш, че е блъснал оная жена, баба ти, нарочно? Да си мислиш, че му е било платено да го направи? Да си мислиш, че мафията е посегнала на баба ти? Глупости!

Момичето вече плачело от яд и омраза.

— Жена му го беше награбила в колата и той сгази баба ми на улицата! А после... *те хан тог ин пойкен* — те го оправдаха, — но ние го подредихме. И ти ще си следващият, ти, приятел на свине. Няма значение какво...

Той бутнал с палец капачката от широкото гърло на буркана. Очите ѝ за първи път се спрели там. Той тъкмо това искал.

— Киселина, курво — изръмжал той и я лиснал в лицето ѝ. — Да видим колко хора ще застрелваш вече с прашката си, като ослепееш.

Тя писнала високо и нервно и закрила с ръце очите си — много късно. Паднала на земята. Джинели затиснал врата ѝ с крак.

— Писнеш ли още веднъж, ще те убия. Тебе и първите трима от приятелите ти, които пристигнат тук. — Отместил крака си. — Беше пепси-кола.

Тя се изправила на колене, като го гледала през пръсти, и Джинели, със същото остро, почти телепатично чувство, усетил, че не е било нужно да ѝ казва, че не е киселина. Тя е знаела, разбрала е почти веднага въпреки паренето. След секунда — в последния момент — почувствувал, че ще го нападне между краката.

Когато скочила към него с лекотата на котка, той отстъпил и я ритнал отстрани. Тилът ѝ се блъснал силно върху хромирания ръб на отворената врата и тя се стоварила на земята; по едната ѝ гладка буза потекла кръв.

Убеден, че е в безсъзнание, Джинели се навел над нея, а тя със съскане го нападнала. Едната ѝ ръка минала по челото му и оставила там дълъг белег. Другата разпрала ръкава на полото му и ръката също закървила.

Джинели се озъбил и я повалил отново. Опрял пистолета до носа ѝ:

— Хайде, искаш ли да опиташ? Искаш ли? Давай, курво! Давай! Съсипа ми лицето! Умирам си да опиташ!

Тя лежала неподвижно и се взирала в него с тъмни като смъртта очи.

— Би го направила — продължил той. — Ако беше само за тебе, би ми се хвърлила отново. Но това би го убило и него, нали? Стареца?

Тя не казала нищо, само нещо проблеснало за миг в тъмните ѝ очи.

— Добре, помисли си как би му се отразило, ако наистина бях хвърлил киселина в лицето ти. Помисли си как би му се отразило, ако вместо на тебе бях решил да я хвърля в лицата на ония две деца в защитните пижами. Бих могъл да го направя, курво. Бих могъл да го направя, а после да се върна вкъщи и да си изям хубавата вечеря. Погледни ме и ще разбереш, че бих могъл.

Най-накрая той видял в лицето ѝ объркване и началото на нещо, което би могло да е страх — но не за нея самата.

— Той ви е прокълнал — добавил. — Аз съм проклятието.

— Майната ѝ на оня свиня и на проклятието ѝ — прошепнала тя и изтрила кръвта от лицето си с презрително перване.

— Той ми каза да не наранявам никого — продължил Джинели, като че ли тя не била казала нищо. — И не съм го направил. Но край на това тази вечер. Не знам колко пъти дядо ти се е отървавал с тия неща преди, но този път няма да се отърве. Кажи му да го оттегли. Кажи му, че за последен път го моля. Ето. Вземи това.

Сложил в ръката ѝ парче хартия. На него бил написал телефонния номер на „сигурната“ будка в Ню Йорк.

— Ще звънеш на този номер до полунощ и ще ми съобщиш какво казва старецът. Ако ти трябва отново да ме чуеш, ще звънеш на същия номер два часа по-късно. Тогава ще научиш моето съобщение... ако има такова. Това е всичко. Така или иначе, вратата ще се затвори. След два часа утре сутринта никой на този номер няма да знае за какво, по дяволите, говориш.

— Той никога няма да го оттегли.

— Добре, може би няма — съгласил се той, — защото същото ми каза и брат ти снощи. Но това не е твоя работа. Ти просто му обясни нещата и го остави сам да реши какво ще направи — просто го накарай да разбере, че ако каже не, тогава буги-вугито наистина

започва. Първата си ти, после двете деца, после всеки, който ми попадне. Кажи му това. Сега влизай в колата.

— Не.

Джинели я изгледал.

— Няма ли да поумнееш? Просто искам да разполагам с времето да се измъкна оттук, без дванайсет ченгета да тръгнат по петите ми. Ако исках да те убия, не бих ти поръчвал да предадеш съобщението.

Момичето станало. Малко залитала, но се справила. Седнала зад кормилото, после се преместила навътре.

— Не си достатъчно далече. — Джинели изтрил малко кръв от челото си и ѝ показал пръстите си. — След това нещо искам да те видя изправена до отсрещната врата като позастаряла мома на първата ѝ среща.

Тя се опряла до вратата.

— Добре. — Джинели също влязъл. — Стой си там сега.

Върнал се до Финсън роуд, без да пали фаровете; буикът малко забуксувал по сухата трева. По едно време поел волана с ръката с пистолета, но като я видял да трепва, отново го насочил към нея.

— Не така — измърморил. — Не се движи. Изобщо не мърдай. Разбра ли?

— Разбрах.

— Добре.

Карал по обратния път с насочен към нея пистолет.

— Винаги е така — огорчено казала тя. — Дори за малко справедливост ни искат толкова голяма цена. Той приятел ли ти е, тая свиня Халек?

— Казах ти, не го наричай така. Не е свиня.

— Той ни прокълна. — В гласа ѝ имало смесица от почуда и омраза. — Ти му кажи от мое име, че Господ ни е прокълнал много преди той или някой от племето му да се появят на бял свят.

— Спести си го за изследванията по социология, бебче.

На половин километър от кариерата за чакъл, където почивал Франк Спъртън, Джинели спрял.

— Окей, дотук стига. Махай се.

— Разбира се. — Тя втренчила в него непроницаемите си очи. — Но трябва да знаеш нещо, господинчо — пътищата ни отново ще се срещнат. Тогава ще те убия.

— Не — отсякъл той. — Няма да го направиш. Защото ми дължиш живота си тази вечер. А ако това не ти стига, неблагодарна кучко, може да прибавиш и живота на брат си от снощи. Говориш си, но все още не разбираш как стоят нещата, нито защо не можете да правите така, нито защо никога вече няма да можете и ще трябва да престанете. Имах приятел, който можеше да лети като хвърчило, ако към колана му се прикачи въже. Какво имате вие? Ще ти кажа какво. Имате един старец без нос, който е прокълнал приятеля ми, а после е избягал като хиена в нощта.

Тя вече плачела, плачела много. Сълзите се стичали по лицето ѝ като ручей.

— Да не би да казваш, че Бог е на твоя страна? — Гласът ѝ бил така прегракнал, че думите едва се разбирали. — Така ли да те разбирам? Би трябвало да гориш в ада за такова светотатство. Ние ли сме хиени? Дори и да сме, хора като твоя приятел са ни превърнали в хиени. Дядо ми казва, че няма проклетия — само огледала, които поставяш пред душите на мъжете и жените.

— Махай се — повторил той. — Ние не можем да си говорим. Не можем дори да се чуваме.

— Това е вярно.

Тя отворила вратата и излязла. Докато потеглял, крещяла:

— *Приятелят ти е свиня и ще умре слаб!*

— Но аз не мисля, че ще стане така — завърши Джинели.

— Какво искаш да кажеш?

Джинели погледна часовника си. Минаваше три часа.

— Ще ти го кажа в колата. Имаш среща в седем часа.

Били отново почувствува острата, тънка игла на страха в стомаха си.

— С него?

— Точно така. Да тръгваме.

Били се изправи и почувствува най-дългия досега пристъп на аритмия. Затвори очи и се хвана за гърдите. За онова, което бе останало от гърдите му. Джинели го подхвана:

— Уилям, да не ти е лошо?

Погледна в огледалото и видя Джинели, който подкрепяше същество от второстепенните циркови атракции, нахлузило преголеми

дрехи. Аритмията отмина и се подмени от още по-познато усещане — първичната, ужасяваща злоба към стареца... и към Хайди.

— Нищо ми няма — отвърна той. — Къде отиваме?

— В Бангор — обясни Джинели.

ГЛАВА 23

ЗАПИСЪТ

Взеха Нивата. И двете неща, които Джинели бе казал за нея, бяха верни — миришеше доста силно на кравешки тор и поглъщаше пътя между Нортийст Харбър и Бангор на големи хапки. Към четири часа Джинели спря и взе голяма кошница с варени миди. Отбиха на един паркинг и си поделиха тях и опаковка от шест бири. Две от трите семейни групи, седнали на масите в паркинга, погледнаха Били Халек и се отдалечиха колкото можеха.

Докато ядяха, Джинели довърши разказа си. Беше кратък.

— В единайсет часа снощи вече бях в стаята на Джон Трий. Бих могъл може ба да стигна и по-рано, но направих няколко завоя, зигзага и обръщания просто за да съм сигурен, че никой не ме следи.

Вече от стаята се обадох в Ню Йорк и изпратих човек на телефона, чийто номер бях дал на момичето. Казах му да вземе със себе си магнетофон и телефонен микрофон — от тези, които използват журналистите за телефонни интервюта. Не исках да разчитам само на преразказан разговор, Уилям, нали разбираш? Казах му да ми се обади веднага със записа, след като говори с нея.

Промих си драскотините, които ми беше направила, докато чаках на телефона. Няма да взема да твърдя, че тя има хидрофобия или нещо подобно, Уилям, но у нея имаше такава омраза...

— Знам — съгласи се Били и мрачно си помисли: *Наистина знам. Защото съм се обогатил. Единствено в това отношение, но съм се обогатил.*

Обадили му се в дванайсет и четвърт. Като затвори очи и опря чело в пръстите на лявата си ръка, Джинели успя почти точно да изрецитира записа, който бе чул.

Човекът на Джинели: Ало.

Джина Лемке: Вие ли работите за човека, с когото се видях тази вечер?

Човекът на Джинели: Да, може и така да се каже.

Джина: Предайте му, че пралядо ми казва...

Човекът на Джинели: Разговорът се записва. Човекът, когото споменахте, ше го чуе целия. Така че...

Джина: Можете ли да го записвате?

Човекът на Джинели: Да. Така че в известен смисъл вие сега говорите на него.

Джина: Добре. Пралядо ми казва, че ще го оттегли. Аз го обявявам за луд, по-лошо, казвам му, че не е прав, но той е категоричен. Казва, че не бива да има повече нараняване и страх за хората му — ще го оттегли. Но трябва да се срещне с Халек. В противен случай не може да го оттегли. Утре вечерта в седем часа пралядо ми ще бъде в Бангор. Има един парк между две улици — Юниън и Хамънд. Ще е седнал на пейка. Ще бъде сам. Така че ти печелиш, големи човече — печелиш, *ми хела по клоцкан*. Заведи приятеля си, свиня, в парка Феърмънт, Бангор, довечера в седем.

Човекът на Джинели: Това ли е всичко?

Джина: Да, но му кажете още, че се надявам пишката му да почернее и да окапе.

Човекът на Джинели: Ти самата му го казваш, сестричке. Но не би трябвало да го правиш, ако знаеше за кого се отнася.

Джина: Майнатата ти и на тебе.

Човекът на Джинели: Трябва да звъннеш на същия номер в два часа, за да видиш има ли отговор.

Джина: Ще звънна.

— И затворила — завърши Джинели. Хвърли останалите мидени черупки в кофа за смет, върна се и добави без всякакво съжаление: — Моят човек твърди, че през цялото време, като че ли плачела.

— Боже Господи — измърмори Били.

— Както и да е, накарах моя човек отново да включи магнетофона и записах нещо, което да й пусне в два часа. Звучеше така: „Здравей, Джина. Аз съм специалният агент Стоунър. Получих съобщението ти. Звучи като даване на зелена улица, Приятелят ми Уилям ше дойде в парка в седем часа довечера. Ще бъде сам, но аз ще наблюдавам. Твоите хора сигурно също ще наблюдават. Това е добре. Нека всички наблюдаваме и нека никой не пречи на онова, което става между двама им. Ако нещо се случи на приятеля ми, ще ти струва скъпо.“

— И това ли беше всичко?

— Да. Това беше.

— Старецът е отстъпил.

— Мисля, че е отстъпил. Би могло, разбира се, и да е клопка. — Джинели го погледна сериозно. — Знаят, че ще наблюдавам. Може да са решили да те убият пред очите ми като отмъщение към мене, а после да става каквото ще и с тях.

— Те ме убиват така или иначе — махна с ръка Били.

— Или момичето може да си научи сама да го направи. Тя е луда, Уилям. Хората не винаги правят, каквото им се казва, когато са луди.

Били замислено го погледна.

— Така е. Но аз при всяко положение нямам голям избор, нали?

— Не... мисля, че нямаш. Готов ли си?

Били погледна към хората, които се взираха в него и кимна. От много време беше готов.

На половината път до колата каза:

— Наистина ли направи всичко това за мене, Ричард?

Джинели спря, погледна го и се поусмихна. Усмивката му бе почти неопределена... но въртящият се и примигващ блясък в очите му бе ясно фокусиран — прекалено ясно за Били. Трябваше да отмести погледа си.

— Има ли значение, Уилям?

ГЛАВА 24

ПУРПУРФАРГАДЕ АНСИКТЕТ

Пристигнаха в Бангор късно следобед. Джинели отби в една бензиностанция, напълни резервоара и получи указания за пътя от служителя. Били седеше изтощен в колата. Джинели го погледна силно разтревожен, когато се върна.

— Уилям, да не ти е лошо?

— Не знам — отвърна, но размисли. — Не.

— Пак сърцето ли е?

— Да. — Спомни си нещо, което среднощният лекар на Джинели му беше казал — калий, електролити... нещо за смъртта на Карън Карпентър. — Трябва да ям нещо, в което има калий. Ананасов сок. Банани. Или портокали. — Сърцето му изведнъж запрепуска неравномерно. Били се облегна и затвори очи, като чакаше да види дали ще умре. Накрая шумотевицата стихна. — Цяла торба портокали.

Пред тях имаше голям магазин. Джинели отби.

— Сега се връщам, Уилям. Почакай.

— Разбира се — неопределено отвърна Били и веднага щом Джинели излезе от колата, задряма.

Присъни му се къщата във Феървю. Лешояд със скапан клюн долетя до перваза на прозореца и надникна вътре. Из стаите някой закрещя.

После някой друг го разтърси грубо. Били се сепна:

— Ъх!

Джинели се изправи и шумно въздъхна:

— Господи, Уилям, не ме плаши така!

— За какво говориш?

— Ами помислих, че се умрял. Ето.

Сложи в скута на Били кесия с портокали без семки. Били дръпна телчето с тънките си пръсти — те сега приличаха на бели паешки крака — и не можа да го отвори. Джинели разряза кесията с джобното си ножче, после раздели и един портокал на четвъртинки.

Били започна да яде бавно в началото, като по задължение, след това се нахвърли, като изглежда преоткри апетита си за първи път от седмица и повече. А разтуптяното му се сърце сякаш се поуспокои и възстанови част от предишния си постоянен ритъм... макар че това би могло да бъде само игра на съзнанието му.

Изяде първия портокал и поиска ножчето на Джинели, за да разреже и втория.

— По-добре ли се чувствуваш? — попита Джинели.

— Да. Много по-добре. Кога ще стигнем до парка?

Джинели изтегли до бордюра и Били видя на уличния знак, че се намират на ъгъла на Юниън стрийт и Уест Бродуей — раззеленените летни дървета потрепваха от лекия бриз. По улицата мързеливо пълзяха сенки и светли петна.

— Пристигнахме — съобщи Джинели, а Били усети, че студена тръпка преминава през гръбнака му. — Аз не смятам да се приближавам повече. Би трябвало да те оставя още в центъра, но би привлякъл ужасно много внимание по пътя си насам.

— Да — съгласи се Били. — Някои деца например можеха да припаднат, а бременните жени да пометнат.

— Нямаше да успееш да стигнеш така или иначе — внимателно обясни Джинели. — Няма значение. Паркът е точно в подножието на този хълм. Половин километър. Избери си сенчеста пейка и чакай.

— Ти къде ще бъдеш?

— Наблизо — усмихна се Джинели. — Ще наблюдавам тебе и ще се пазя от момичето. Ако тя успее да ме види преди да я забележа, Уилям, вече няма нужда да си сменям ризата. Разбираш ли ме?

— Да.

— Няма да те изпускам от поглед.

— Благодаря — отговори Били, но не беше сигурен точно колко и каква благодарност изпитва. Наистина се чувствуваше задължен на Джинели, но чувството беше странно и особено — като омразата, която сега изпитваше към Хюстън и жена си.

— Por nada^[1] — сви рамене Джинели. Наведе се, прегърна Били и го целуна силно по двете бузи. — Не му се давай на стария мръсник, Уилям.

— Няма — усмихна се Били и излезе от колата. Очуканата Нива потегли. Били я изпрати с поглед, докато зави зад първия ъгъл, после

тръгна надолу, като размахваше мрежата с портокали в едната си ръка.

Почти не забеляза момченцето, което рязко зави от средата на улицата към тротоара, погледна близката ограда и се шмугна във вътрешния двор. Тази нощ момченцето щеше да се събуди с писък от кошмара, в който непохватно плашило, с безжизнена развята коса на главата си череп, връхлиташе върху него. Майка му щеше да го чуе как вика по коридора: „Иска да ме накара да ям портокали, докато умра! Да ям портокали, докато умра! Докато умра!“

Паркът беше обширен, прохладен и потънал в зеленина. От едната страна шумна група деца се катереха по уредите за упражнения, люлееха се на люлките или се пускаха по пързалката. Нататък се играеше градински бейзбол — момчета срещу момичета. На останалите места хората се разхождаха, пускаха хвърчила, ядяха бисквити, пиеха кока-кола. Беше типична картина на американско лято през втората половина на двайсетия век и за миг, Били изпита топло чувство към него — към тях.

Липсват само циганите, прошепна вътрешният му глас и студената тръпка се върна — така студена, че кожата по ръцете му настръхна и той трябваше рязко да кръстоса тънките си ръце върху щръкналите остатъци от гръдния си кош. Циганите ни трябват, нали? Старият фургон с лепенки от Националната пътна служба на бронята, микробусите, камионетките с изрисуваните бордове: после Самюъл с неговите фигури за боулинг и Джина с прашката ѝ. Всички тичат, за да ги видят. Винаги тичат. Да видят жонглирането, да опитат как се стреля с прашка, да чуят какво ще им бъде предсказано, да получат мазило или лекарство, да спят с някое момиче или поне да си помечтаят за това, — да видят как кучетата се разкъсват едно друго. Винаги тичат. Само заради необичайността. Наистина имаме нужда от циганите. Всякога е било така. Защото ако нямаш кого да изгонваш от време на време от града, как можеш да си сигурен, че мястото ти е тук? Е, те скоро ще дойдат, така ли е?

— Така е — дрезгаво си отговори той и седна на пейка, почти прикрита в сянката. Краката му изведнъж се разтрепериха и останаха без сили. Взе си портокал от кесията и с известно усилие успя да го обели. Но апетитът му отново се бе загубил и хапна съвсем малко.

Пейката беше доста отдалечена от останалите, но Били поне не привличаше ненужно внимание — погледнат отдалече, можеше да се приеме за много слаб старец, излязъл следобеда, за да подиша малко въздух.

Седна и докато сянката напредваше по обувките, коленете и накрая по скута му, го обзе почти фантастично чувство на отчаяние — усещане за пропиляване и безсмислие, много по-тъмно от невинните следобедни сенки. Нещата бяха стигнали прекалено далече и нищо не можеше да се върне. Дори Джинели, с безумната си енергия, не можеше да промени тия неща. Можеше само да ги задълбочи.

Никога не трябваше... помисли си Били, но после онова, което никога не би трябвало да направи, се разби и изчезна като лош радиосигнал. Отново задряма. Беше във Феървю, Феървю на живите мъртъвци. Навсякъде имаше трупове — уморени от глад. Нещо остро го клъвна по рамото.

Не.

Клъв!

Не!

Но то продължаваше, *клъв, клъв, клъв* — беше лешоядът със скапания нос, разбира се, и той не искаше да го погледне от страх, че може да му изкълве очите с черните остатъци от клюн.

Но

(*клъв*)

той настояваше и Били

(*клъв! клъв!*)

бавно обърна глава, като едновременно се отърси от съня и

... без истинско учудване, че на пейката до него седеше Тадъз Лемке.

— Събуди се, бели човече от града — подкани го той и отново клъвна силно ръкава на Били с извитите си, жълти от никотина пръсти. *Клъв!* — Сънищата ти са лоши. Смърдят така, че ги помириствам от дъха ти.

— Буден съм — глухо измърмори Били.

— Сигурен ли си? — с известен интерес попита Лемке.

— Да.

Старецът носеше сив двуреден костюм от шевиот. На краката си имаше черни обувки с високи бомбета. Малкото коса по главата му бе

сресана на път в средата и без издърпана силно назад от челото му, а то бе набраздено като кожата на обувките му. От едното му ухо проблясваше златна обеща.

Били видя, че скапването се бе разпростряло — от развалините на носа му вече излизаха тъмни ивици и покриваха по-голямата част от набраздената лява буза.

— Рак — каза Лемке. Ярките му черни очи — със сигурност птичи очи — не се отделяха от лицето на Били. — Харесва ли ти? Прави ли те щастлив? — „Щастлив“ прозвуча като „шъслив“.

— Не — отвърна Били. Още се мъчеше да пропъди остатъците от съня си, да се вкопчи в сегашната действителност. — Разбира се, че не.

— Не лъжи — повиши глас Лемке. — Прави те щастлив, разбира се, че те прави щастлив.

— Не изпитвам радост от тия неща — продължи Били. — Става ми лошо от тях. Повярвай ми.

— Никога не вярвам на нищо, което белият човек от града ми казва. — В гласа на Лемке се чувствуваше някаква отвратителна сърдечност. — Но че ти е лошо, това да. За това си мислиш. Ти *настан фарск* — умираш от отслабване. Затова ти донесох нещо. От него ще наддадеш, ще се пооправиш. — Устните му се отделиха от черните корени на зъбите в неприятна усмивка. — Но само ако някой друг го яде.

Били погледна към скута на Лемке и с чувството на *deja vu* видя, че беше пай върху алуминиева табличка за еднократна употреба. В ума си чу как казва на жена си насън: *Не искам да се подхранвам. Реших, че ми харесва да бъда слаб. Изяж го ти.*

— Изглеждаш уплашен — забеляза Лемке. — Твърде късно е да си уплашен, бели човече от града.

Извади джобно ножче от самото си и го отвори, като вършеше всичко тържествено и бавно, както е присъщо за старците. Били видя, че острието изглежда по-късо от острието на ножчето на Джинели, но по-остро.

Старецът сложи острието в коричката и го изтегли, като направи около осемсантиметров разрез. Вдигна ножчето. От него върху коричката паднаха червени капчици. Старецът го избърса в ръкава на самото си, като остави там тъмnochервено петно. После сгъна ножчето и

го прибра. Закрепи изкривените си палци от двете страни на табличката и леко дръпна. Разрезът се разтвори и разкри люлееща се гъста течност, сред която като съсиреци плуваха тъмни неща — може би ягоди. Отпусна палци. Разрезът се затвори. Отново дръпна ръбовете на табличката. Разрезът пак се отвори. Продължи да дърпа и да отпуска, докато говореше. Били не можеше да отмести поглед.

— Значи... ти си успял да се убедиш, че това е... Как му каза? Равно залагане. Онова, което стана с моята Сузана не е повече твоя грешка, отколкото е моя грешка, нейна грешка или Божя грешка. Ти си казваш, че не можеш да бъдеш накаран да си платиш — няма вина, казваш си. Тя се изплъзва от тебе, защото раменете ти са счупени. Няма вина, казваш си. Казваш си, казваш си и пак си казваш. Но залагане няма, бели човече от града. Всеки плаща, дори за нещата, които не е направил. Няма залагане.

Лемке умислено замълча за миг. Палците му се свиваха и отпускаха, свиваха и отпускаха. Разрезът в пая се отваряше и се затваряше.

— Тъй като ти не приемаш вината — нито ти, нито приятелите ти, — аз те принуждавам да я приемеш. Правя го заради милата си мъртва дъщеря, която ти уби, заради майка ѝ и заради децата ѝ. После идва приятелят ти. Трови кучета, стреля през нощта, посяга на жена, заплашва, че ще хвърли киселина в лицата на деца. Оттегли го, казва, оттегли го, оттегли го и оттегли го. И накрая аз казвам добре, доколкото той ще *подол енкелт* — ще се махне оттук! Не заради онова, което е направил, а заради онова което ще направи — той е луд, този твой приятел, и никога няма да спре. Дори моята Джелина казва как очите му говорят, че никога няма да спре. „Но и ние никога няма да спрем“, а аз ѝ казвам „Не, ще спрем. Не, наистина ще спрем. Защото ако не спрем, значи сме луди като приятеля на човека от града. Ако не спрем, значи трябва да приемем, че белият човек е прав — Господ си връща, а това е залагане.“

Свиване и отпускане. Свиване и отпускане. Отваряне и затваряне.

— „Оттегли го“, казва, но поне не допълва „Накарай го да изчезне, нека вече го няма“. Защото проклятието е донякъде като бебе.

Тъмните палци на стареца опънаха. Разрезът се отвори.

— Никой не ги разбира тия неща. Аз също, макар че знам малко. „Проклятие“ е вашата дума, но ромската е по-добра. Чуй я — *пурпурфаргаде ансиктет*. Знаеш ли я?

Били бавно поклати глава, като си помисли, че изразът има богато тъмно звучене.

— Означава нещо като „дете на нощните цветя“. То е като да получиш дете, което е *варсел* — смесено. Циганите казват, че *варсел* винаги се открива под лилията и беладоната, които цъфтят нощем. Така е по-добре да се каже, защото проклятието е нещо. Това, което ти имаше, не е нещо. Това, което ти имаш, е живо.

— Да — съгласи се Били. — То е вътре, нали? Вътре е и ме яде.

— Вътре? Вънка? — сви рамене Лемке. — Навсякъде. Ти довеждаш това нещо — *пурпурфаргаде ансиктет* — на света като бебе. Само че то расте по-бързо от бебето, а и не можеш да го убиеш, защото не го виждаш — забелязваш само какво прави.

Палците се отпуснаха. Разрезът се затвори. Тъмночервена струйка потрепваше по спокойната повърхност на коричката.

— Това проклятие... *ти декент фелт о гард да борг*. Бъди му като баща. Все още ли искаш да се отървеш от него?

Били кимна.

— Още ли вярваш в *залагането*?

— Да. — Гласът му едва се чу.

Старият циганин със скапания нос се усмихна. Черните линии на загниването под лявата му буза полягаха и трептяха. В парка вече почти нямаше хора. Слънцето доближаваше хоризонта. Изведнъж ножът отново се озова в ръката на Лемке с извадено острие.

Ще ме намушка, унесено си помисли Били. Ще ме намушка в сърцето и ще избяга с ягодовия си пай под мишница.

— Отвий си ръкава — нареди Лемке.

Били погледна надолу.

— Да — там, където тя те простреля.

Били издърпа лепенките от ластичния бинт и бавно го размота.

Отдолу ръката му изглеждаше прекалено бяла, като риба. Ръбовете на раната контрастно се открояваха в тъмночервен, нездрав цвят.

Същият цвят като ония неща в пая му, помисли си Били. Ягодите. Или каквото всъщност са. Раната бе загубила съвършената

си овалност, тъй като ръбовете ѝ се бяха сближили.

Сега приличаше на...

На разрез, помисли си Били, а очите му се върнаха към пая.

Лемке подаде ножа на Били.

Откъде да знам, че не си намазал острието с кураре, цианид или отрова за плъхове, канеше се да запита, но не го направи. Заради Джинели. Джинели и проклятието на белия човек от града.

Ножчето имаше кокалена дръжка, която лягаше удобно в ръката.

— Ако искаш да се отървеш от *пурпурфаргаде ансиктет*, първо го дай на пая... а после дай пая с детето-проклятие в него на някой друг. Но трябва да стане бързо, иначе ще се върне върху тебе с двойна сила. Разбираш ли?

— Да — отвърна Били.

— Направи го тогава. — Палците на Лемке отново се свиха. Тъмният разрез в коричката се разтвори.

Били се поколеба, но само за миг — после лицето на дъщеря му изплува в съзнанието му. Съзря я ясно като на добра снимка — гледаше го през рамо, смееше се, държеше помпоните си за физкултура в ръка като големи глупави пурпурно-бели плодове.

Ти бъркаш за равното залагане, старче, помисли си. *Хайди за Линда. Жена ми за дъщеря ми. Това е залагането*

Натисна острието на ножчето на Тадъз Лемке в дупката на ръката си. Коричката ѝ лесно се отвори. В разреза на пая блисна кръв. Смътно съзнаваше, че Лемке говори бързо на ромски, а черните му очи не се отделят от бялото изпито лице на Били.

Били завъртя ножчето в раната си, като гледаше как подутите ѝ краища се разделят и предишната овалност се възвръща. Кръвта течеше по-бързо. Не усещаше болка.

— *Енкелт!* Достатъчно.

Лемке грабна ножчето от ръката му. Били изведнъж почувствува, че е останал съвсем без сили. Отпусна се на облегалката на пейката, като чувствуваше отвратително прилошаване, отвратителна празнота — така би трябвало да се чувствува жената, която току-що е родила. Тогава погледна ръката си и видя, че тя вече не кърви.

Не — това е невъзможно.

Погледна към пая в скута на Лемке и видя нещо друго, което беше невъзможно — само че този път невъзможното стана пред очите

му. Палците на стареца се отпуснаха, разрезът отново се затвори... а после просто нямаше разрез. Коричката беше цяла, като единствено в самия ѝ център имаше две малки дупчици за парата. На мястото, където се простираше разрезът, сега бе останало само нещо като лъкатушеща гънка.

Погледна отново към ръката си, но там нямаше нито кръв, нито коричка, нито дупка. Раната беше напълно зараснала, като бе останал само къс бял белег, също лъкатушещ, който пресичаше линиите по дланта като светкавица.

— Това е за теб, бели човече от града — съобщи Лемке и постави пая в скута на Били.

Първият му, почти несъзнателен импулс беше да го захвърли, както би захвърлил голям паяк, пуснат в скута му. Паят беше отвратително топъл и изглежда пулсираше върху простата си алуминиева табличка като нещо живо.

Лемке се изправи, погледна го и попита:

— По-добре ли се чувствуваш?

Били осъзна, че като се изключи отвращението към онова, което държеше в скута си, наистина се чувствуваше по-добре. Слабостта му бе отминала. Сърцето биеше нормално.

— Малко — изговори предпазливо. Лемке кимна.

— Сега ще наддадеш. Но след седмица-две ще започнеш отново да слабееш. Само че този път слабееенето няма да може да се спре. Освен ако не намериш някой да яде това.

— Да.

Очите на Лемке не трепнаха.

— Сигурен ли си?

— Да, да! — викна Били.

— Малко ми е жал за тебе — продължи Лемке. — Не много, но малко. Някога може да си бил *покол* — силен. Сега раменете ти са прекършени. Ти не си виновен... има си причини... имаш приятели. — Усмихна се тъжно. — Защо не си изядеш сам пая, бели човече от града? Ще умреш, но ще умреш силен.

— Махай се оттука — отсече Били. — Нямам никаква представа за какво говориш. Знам единствено, че си свършихме работата.

— Да. Свършихме си работата. — Погледът му се спря за миг на пая, после се върна към лицето на Били. — Внимавай кой ще яде от

храната, която е била предназначена за тебе — предупреди го той преди да си тръгне. Обърна се отново, когато стигна до един от уредите за упражнения. Това беше последният път, когато Били видя това невероятно древно, невероятно уморено лице. — Няма залагане, бели човече от града. *Никога*. — Обърна се и продължи.

Били седеше на пейката и го гледа, докато се загуби.

Щом Лемке изчезна във вечерния мрак, Били стана и тръгна по обратния път. Измина двайсетина крачки преди да се досети, че е забравил нещо. Върна се до пейката със замаяно, сериозно лице и изцъклени очи и си взе пая. Още беше топъл и още пулсираше, но това вече го притесняваше по-малко. Навярно човек можеше да свикне с всичко, ако стимулът е достатъчно силен.

Запъти се към Юниън стрийт.

От половината път нагоре към мястото, където Джинели го бе оставил, видя синята Нива, паркирана до бордюра. Тогава вече бе сигурен, че проклятието наистина е оттеглено.

Все още бе ужасно слаб и от време на време сърцето му се разтуптяваше (като на човек, стъпил в нещо мазно, помисли си), но все пак бе оттеглено — сега той вече знаеше точно какво бе имал предвид Лемке, когато каза, че проклятието е живо нещо, нещо като сляпо, неразумно дете, което е било в него, хранило се е от него. *Пурпурфаргаде ансиктет*. Няма го.

Но усещаше, че паят, който носеше, туптеше много леко ръцете му, а когато го погледна, видя, че и коричката пулсира ритмично. А простата алуминиева табличка задържаеше топлината му. *То спи*, помисли си и потрепера. Чувствуваше се като човек, който носи заспал дявол.

Задните колела на новата бяха качени на тротоара, а колата — обърната към наклона. Габаритите й светеха.

— Свърши. — Били отвори вратата и влезе. — Свър...

Тогава видя, че Джинели го няма в колата. Или, по-точно нямаше много от него. Тъй като мракът все повече се съгъстяваше, той не забеляза, че едва не седна върху отрязаната ръка на Джинели. Беше само юмрукът му, от чиято нацърбена китка върху избелялата седалка на новата бяха останали червен парченца; юмрукът му, изпълнен с метални топчета.

---

[1] Por nada (исп.) — за нищо — Б.пр. ↑

ГЛАВА 25

55

— Къде си ти? — Гласът на Хайди беше ядосан, уплашен, уморен. Били без особено учудване откри, че вече не изпитва абсолютно нищо към този глас — дори любопитство.

— Няма значение — отговори. — Идвам си вкъщи.

— Дошъл е на себе си! Слава Богу! Най-накрая е дошъл на себе си! На летището „Ла Гуардия“ ли ще пристигнеш или на „Кенеди“? Ще дойда да те взема.

— С кола съм — отвърна Били и замълча. — Искам да се обадиш на Майк Хюстън, Хайди, и да му кажеш, че си размислила за онова.

— Кое? Били, какво... — Но от внезапната промяна в тона й разбра, че знае точно за какво говори той — беше уплашеният тон на дете, което е заловено, че краде бонбони. Изведнъж цялото му търпение към нея се изчерпа.

— Заповедта за принудително лечение — обясни той. — В бранша понякога й викаме „тапия за лудницата“. Свърших работата, която имах, и с радост ще постъпя, където пожелаеш — клиниката „Глисман“, центъра за изследване на жлезите в Ню Джързи, колежа по акупунктура. Но ако ченгетата ме заловят, щом вляза в Кънетикът, и ме изпратят в норуокската психиатрия, ти много ще съжаляваш, Хайди.

Тя плачеше.

— Направихме само онова, което мислехме, че ще е най-добре за тебе, Били. Някой ден ще разбереш.

Гласът на Лемке се обади в главата му. *Ти не си виновен... има причини... имаш приятели.* Той пропъди мисълта, но преди да го направи, по ръцете, врата и лицето му пролазиха тръпки.

— Само... — Той замълча, като този път чуваше в главата си Джинели. Само го оттегли. *Оттегли го. Уилям Халек казва да го оттеглиш.*

Ръката. Ръката на седалката. Широкият златен пръстен на безименния пръст — червен камък, може би рубин. Тънки черни

косъмчета растяха между кокалчетата на юмрука на Джинели.

Били преглътна. От гърлото му отека отчетливо хлъцване.

— Само трябва да обявиш документа за невалиден.

— Добре — бързо се съгласи тя, после маниакално се върна към оправданията — Ние само... аз направих само каквото мислех... Били, ти така слабееше... говореше така шантаво...

— Окей.

— Говориш като че ли ме мразиш. — Тя отново заплака.

— Не се занасяй — намеси се той, а това не беше точно отрицание. Добави по-тихо: — Къде е Линда? Там ли е?

— Не, отиде при Роуда за няколко дни. Тя... е, тя е много разтревожена от всичко това.

Разбира се, помисли си. Беше ходила при Роуда и преди, после се бе върнала. Знаеше, защото бяха говорили по телефона. Сега пак я нямаше, а нещо в тона на Хайди го накара да помисли, че този път Линда сама си е тръгнала. Дали е открила, че ти и добрият стар Майк Хюстън сте направили постъпки да обявите баща ѝ за луд, Хайди? Това ли е станало? Но нямаше особено значение. Важното беше, че Линда я нямаше.

Очите му се стрелнаха към пая, който бе поставил върху телевизора в мотелската си стая в Нортийст Харбър. Коричката все още пулсираше бавно, като някое противно сърце. Важно беше дъщеря му да не се приближава до това нещо. Беше опасно.

— Най-добре за нея ще е да остане там, докато ние двамата се разберем — предложи той.

Хайди избухна в силни ридания. Били я попита какво не е наред.

— Ти не си наред, гласът ти е така студен.

— Ще се затопли — увери я. — Не се тревожи.

Чу я как преглъща риданията си и се опитва да се успокои. Чакаше това да стане с безразличие — всъщност не изпитваше абсолютно нищо. Ужасът, който го бе овладял, когато осъзна, че на седалката лежи ръката на Джинели — това наистина беше последното му силно чувство за тази вечер. Освен, разбира се, неуместния смях, който бе дошъл по-късно.

— В каква форма си? — попита тя накрая.

— Оправил съм се малко. Станал съм петдесет и пет кила.

Тя пое дъх.

— Това е три кила по-малко, отколкото тежеше, като тръгна.

— А също е три кила повече, отколкото тежах вчера сутринта — тихо забеляза той.

— Били... искам да знаеш, че можем да се оправим с всичко това. Наистина можем. Най-важното е ти да оздравееш, а после ще говорим. Ако трябва да приказваме с някой друг... например с брачен консултант... аз съм съгласна, ако ти искаш. Важното е, че ние... ние...

О, Боже, отново ще почне да реве, помисли си той, като едновременно донякъде се изненада и потресе от собствената си коравосърдечност. После тя каза нещо, което му се стори особено трогателно и за миг му възвърна чувството за старата Хайди... а с него и за стария Били Халек.

— Ако искаш, ще се откажа от цигарите — обеща тя. Били погледна към пая върху телевизора. Коричката му бавно пулсираше. Нагоре и надолу, нагоре и надолу. Помисли си колко тъмен стана паят, когато старият циганин го разряза. За показалите се наполовина бучки, които можеха да са всичките физически страдания на човечеството или просто ягоди. Помисли си за кръвта, която капеше от раната му в пая. Помисли си за Джинели. Разнежването му премина.

— По-добре недей — посъветва я. — Ако престанеш да пушиш, ще надебелееш.

По-късно лежеше на леглото, без да се завива, с ръце кръстосани зад главата, и се взираше в тъмнината. Беше един без петнайсет сутринта, но като никога, изобщо не му се спеше, едва сега, в тъмното, разпокъсаните спомени за времето между намирането на ръката на Джинели върху седалката и разговора по телефона с жена му започнаха да се връщат.

Нещо се чуваше в тъмната стая.

Не.

Да, ето го. Звук като дишане.

Не, само си въобразяваш.

Но не си въобразяваше, Хайди си падаше по тия неща, но не и Уилям Халек. Не можеше току-така да приписва нещата само на въображението си. По-рано може би, но вече не. Коричката се движеше като бяла кожа върху нещо живо и дори сега, шест часа след

като Лемке му бе дал пая, знаеше, че ако докосне алуминиевата табличка, ще види, че е топла.

— *Пурпурфаргаде ансиктет* — измърмори в тъмното и думите му прозвучаха като припев.

* * *

Когато забеляза ръката, той не реагира. След половин секунда осъзна какво вижда, изпищя и се дръпна от нея. Движението накара ръката да се заклати насам и натам — като че Били я бе попитал как е и тя му отговаряше с жест *Somme si somme sa*^[1]. Две от металните топчета излязоха от нея и се превъртяха към пролуката между седалката и облегалката.

Били отново изпищя — дланите му бяха под брадичката, ноктите бяха впити в долната устна, а очите му бяха огромни и влажни. Сърцето запрати в гърдите му голяма слаба тръпка и той усети, че пая се плъзга вдясно от него. За малко щеше да падне и да се разбие в пода на новата.

Улови го и го закрепил. Аритмията в гърдите му попремина, можеше отново да диша. А студенината, която Хайди по-късно щеше да дочуе в гласа му, започна да го обладава. Джинели навярно беше мъртъв — не, като си помислиш, махни „навярно“. Как беше казал? *Ако тя успее да ме види преди да я забележа, Уилям, вече няма нужда да си сменям ризата.*

Кажи го тогава на глас.

Не, не искаше да го направи. Не искаше да го прави и не искаше вече да поглежда към ръката. Така че направи и двете.

— Джинели е мъртъв. — Замълча и добави, тъй като така изглежда ставаше малко по-добре — Джинели е мъртъв и аз нищо не мога да направя. Така че разкарай се оттука преди някое ченге...

Погледна към кормилото и видя, че ключовете са в контакта. Просташкият медальон със снимката на Оливия Нютън Джон по тениска се поклащаше на каишка. Навярно момичето, Джина, е върнало ключа в контакта, когато е донесло ръката — оправило се е с Джинели, но е решило да не нарушава обещанията, които прадядо й би могъл да даде на приятеля на Джинели, легендарния бял човек от

града. Ключовете бяха за него. Изведнъж му хрумна, че Джинели вече беше вземал автомобилни ключове от джоба на мъртвец; момичето после бе направило същото. Но мисълта не го ужаси.

Умът му беше вече много хладен. Това беше добре.

Излезе от новата, закрепил внимателно пая на пода, мина от другата страна и се настани зад кормилото. Като седна, ръката на Джинели отново зловещо му помахала. Били отвори жабката и намери вътре много стара карта на щата Мейн. Разтвори я и покри с нея ръката. После запали новата и подкара по Юниън стрийт.

Беше карал почти пет минути, когато усети, че се движи в погрешна посока — на изток вместо на запад. Но вече виждаше рекламите на закусвалня „Макдоналдс“ в сгъстяващия се мрак отпред. Стомахът му изкъркори. Били зави и спря на временния паркинг.

— Добре дошли в „Макдоналдс“ — приветства го глас от високоговорителя. — Ще поръчате ли нещо?

— Да, моля — три големи хамбургера, две големи порции пържени картофи и млечен шейк с кафе.

Също като едно време, помисли си и се усмихна. Изплюскай всичко в колата, хвърли боклука и не казвай нищо на Хайди, като се прибереш вкъщи.

— Ще искате ли и десерт?

— Разбира се. Един черешов пай. — Погледна към разгънатата карта до себе си. Сигурен беше, че издутината на запад от Огъста е пръстенът на Джинели. — И кутия сухи сладки „Макдоналдс“ за приятеля ми — добави и се засмя.

Гласът повтори поръчката му и завърши:

— Сметката ви е шест и деветдесет, сър. Моля, преминете по-нататък.

— Така ще е — каза си Били. — Но нали това е целта? Да преминеш по-нататък и да си вземеш поръчката. — Отново се засмя. Чувствуваше се едновременно много добре и като че ли щеше да повърне.

Момичето му подаде два топли бели плика от гишето. Били й плати, получи рестото си и потегли. Спря в края на сградата и вдигна старата пътна карта заедно с ръката. Подгъна долните краища на картата, протегна се и я пусна в кофа за смет. Върху кофата анимационните герои Роналд Макдоналд и Гримас, изработени от

пластмаса, танцуваха. На вратичката бе написано: ОСТАВЯЙ БОКЛУКА, КЪДЕТО МУ Е МЯСТОТО.

— Това също е целта — измърмори Били. Триеше ръка в панталона си и се смееше. — Просто се опитвам да оставя боклука, където му е мястото... и да си остане там.

Този път зави на изток по Юниън стрийт в посока към Бар Харбър. Продължаваше да се смее. Помисли си, че никога няма да може да спре — че ще продължи да се смее до смъртта си.

Тъй като някой би могъл да го забележи, като обработва Нивата с онова, което един колега адвокат веднъж бе нарекъл „процедура за отпечатъците“, ако избереше сравнително многолюдно място — например паркинга на бархърбърския мотел, Били отби в изоставено крайпътно място за отдых на шейсетина километра източно от Бангор, за да свърши работата. Нямаше намерение, ако това е възможно, връзката му с тази кола да бъде установена. Излезе, свали си спортното сако, нави ръкавите си и внимателно избърса всяка повърхност, която си спомняше да е докосвал, и всяка, до която би могъл да се е докоснал.

Пред приемната на мотела беше запален знакът „няма свободни места“ и на паркинга Били видя само едно свободно място. То се намираше пред неосветен прозорец и Били почти не се съмняваше, че вижда стаята, в която Джинели бе отсядал като Джон Трий.

Намести Нивата там, извади носната си кърпа и избърса кормилото и скоростния лост. Взе пая. Отвори по-широко вратата и избърса дръжката за отваряне отвътре. Прибра кърпата си, излезе от колата и блъсна вратата с крак. После се огледа. Една уморена на вид майка се разправяше с детето си, което изглеждаше по-уморено и от нея; двама старци стояха пред приемната и си говореха. Не видя друго, не усети и някой да го гледа. Чу телевизори от мотелските стаи и салонния рокендрол, който придружаваше приготовленията на бархърбърските летовници за поредното тържество.

Били пресече двора, тръгна към центъра и се насочи към най-силно ехтящия рок-оркестър. Барът се наричаше „Соленото куче“, а пред него, както Били се бе надявал, имаше таксите — три коли, които очакваха куците, сакатите и пияните. Били заговори един от

шофьорите и срещу петнайсет долара той с радост се съгласи да го откара до Нортийст Харбър.

— Виждам, че си носите хапване — забеляза шофьорът, щом Били влезе.

— Или го нося за някого — отвърна Били и се засмя. — Защото това наистина е целта, нали? Просто някой да занесе на другия хапването.

Шофьорът го изгледа със съмнение в огледалцето, после сви рамене.

— Както кажете, приятелю — вие плащате таксито.

След половин час вече говореше по телефона с Хайди.

Сега лежеше и слушаше как нещо диша в тъмното — нещо, което приличаше на пай, но което бе всъщност дете, създадено от него и от стареца.

Джина, помисли си той, почти наслуки. Къде е тя? „Не я наранявай“, така бе казал на Джинели. Но мисля, че ако аз можех да я спипам, аз самият бих я наранил... много бих я наранил заради онова, което направи на Ричард. Ръката ли? Бих оставил на стареца главата й... бих и натъпкал устата с метални топчета и бих му оставил главата. Ето защо е добре, че не знам къде мога да я спипам, защото никой не разбира как точно започват тия неща; хората се карат и накрая пренебрегват изцяло истината, ако не им изнася, но всеки знае, че трябва да се продължава — те вземат едно, ние вземаме едно, после те вземат две, ние вземаме три... те стрелят на летището, ние вдигаме във въздуха училище... а кръвта струи в канавките. Защото това наистина е целта, нали? Кръвта в канавките. Кръв...

Били заспа, без да го усети; мислите му просто се примесиха с поредица от противни, изкривени сънища. В някои от тях убиваше, в други го убиваха, но във всички нещо дишаше и пулсираше, а той не можеше да го види, защото самият беше вътре в него.

---

[1] Comme ci comme ça (фр.) — горе-долу — Б.пр. ↑

ГЛАВА 26

57

ЗАГАДЪЧЕН СМЪРТЕН СЛУЧАЙ — МОЖЕ БИ РАЗЧИСТВАНЕ НА СМЕТКИ МЕЖДУ
БАНДИ

Застреляният човек, открит снощи в подземния етаж на жилищен блок на Юниън стрийт, е разпознат като бандит от Ню Йорк Сити. Ричард Джинели, известен като „Ричи Чука“ в подземния свят, е привлечен три пъти под отговорност от нюйоркските и федералните власти — за изнудване, контрабанда и незаконна продажба на наркотици. Комбинираното щатско и федерално разследване на делата на Джинели бе прекратено през 1981 г. след насилствената смърт на няколко от свидетелите на обвинението.

Източник, близък до службата на главния прокурор в щата Мейн, каза снощи, че мисълта за така нареченото „бандитско убийство“ се е появила още преди установяване на самоличността на жертвата — заради особените обстоятелства около смъртта. Според източника, едната ръка на Джинели била отрязана, а думата „свиня“ била написана на челото му с кръв.

Джинели очевидно е застрелян с едрокалибрено оръжие, но специалистите по балистика досега не са пожелали да разкрият обстоятелствата, които един служител от щатската полиция определи като „също малко необикновени“...

Тази статия беше на първата страница на бангорския „Дейли нюз“, който Били Халек си купи сутринта. Той я препрочете, хвърли поглед на снимката от жилищния блок, където приятелят му е бил намерен, и пусна вестника в кошче за смет с герба на щата Кънетикът отстрани и надпис ОСТАВЯЙ БОКЛУКА, КЪДЕТО МУ Е МЯСТОТО на металната вратичка.

— Това наистина е целта — промърмори той.

— Какво, господине? — Беше момиченце на около шест години с панделки в косата и петно от засъхнал шоколад на бузата. Разхождаше кучето си.

— Нищо — усмихна ѝ се Били.

— Марси! — тревожно викна майката на момиченцето. — Ела, насам!

— Ами довиждане — кимна му Марси.

— Довиждане, сладурче.

Били я гледаше как се връща към майка си — бялото пуделче опъваше каишката пред нея, а ноктите на лапата му потрепваха. Момиченцето едва достигна майка си, когато караницата започна — Били съжaliaваше детето, което му напомняше за Линда, когато беше на шест години, но беше и окуражен. Едно беше кантарчето да му казва, че е наддал четири килограма, съвсем друго — и по-хубаво — бе някой да се държи с него отново като с нормален човек, дори това да беше шестгодишно момиченце, което разхожда домашното куче из паркинга край пътя... момиченце, което навярно си мислеше, че по света има много хора, които приличат на подвижни железопътни стрелки.

Беше прекарал вчерашния ден в Нортийст Харбър не толкова, за да си почине, колкото да възстанови чувството си за реалност.

Усещаше го, че се връща... а после поглеждаше към пая, който стоеше върху телевизора върху алуминиевата си табличка, и чувството пак се загубваше.

Надвечер го премести в багажника на колата си и нещата се пооправиха.

Когато се мръкна, а чувството му за нормалност и голяма самота изглеждаха най-силни, той откри парцаливото си старо тефтерче и се обади по телефона на Роуда Симънсън в общината Уечестър. След малко вече говореше с Линда, която с бурна радост разбра, че е той. Наистина беше научила за онези *resgestae*^[1]. Веригата от събития, довели до откритието, доколкото Били можа (или пожела) да разбере, беше колкото гадна, толкова и предсказуема. Майк Хюстън казал на жена си. Жена му казала на най-голямата им дъщеря, навярно докато е била пияна. Линда и Хюстъновото момиче имали някаква детинска разправия миналата зима, така че Саманта Хюстън едва не си

строшила краката, за да разкаже на Линда как добрата ѝ майчица се мъчела да вкара добрия ѝ татко в работилница за плетене на кошници.

— А ти какво ѝ каза? — попита Били.

— Казах ѝ да си завре чадър в задника — отвърна Линда, а Били се смя, докато очите му се насълзиха... но с част от себе си изпитваше и тъга. Нямало го беше по-малко от три седмици, а гласът на дъщеря му звучеше като че ли бе остаряла с три години.

Линда се върнала право вкъщи, за да пита Хайди дали Саманта Хюстън ѝ е казала истината.

— И какво стана? — попита Били.

— Скарахме се много лошо, а после аз казах, че искам да отида пак при леля Роуда и тя отговори, че може би идеята не е лоша.

Били замълча за миг, после каза:

— Не знам дали ти е нужно да го чуеш от мене, Линда, но аз не съм луд.

— О, татко, знам го, разбира се — почти укоризнено повиши глас тя.

— И се оправям. Наддавам малко.

Тя писна така силно, че той трябваше да поотдалечи слушалката от ухото си.

— Така ли? Наистина ли?

— Да, наистина.

— О, татко, това е страхотно! Това е... Да не ме лъжеш? Наистина ли?

— Честна дума — усмихна се той.

— И кога си идваш вкъщи?

Тогава Били, който смяташе да си тръгне от Нортийст Харбър на другия ден сутринта и да се прибере вкъщи някъде към десет часа вечерта, отвърна:

— След около седмица, сладурче. Първо искам да наддам още малко. Все още изглеждам доста зле.

— О — въздъхна разочаровано Линда. — Е, добре.

— Но щом се върна, ще ти звънна навреме, за да си там поне шест часа преди мене. Може да направиш пак лазаня, като онази, когато се върнахме от Моухонк, че да ме охраниш още малко.

— Будалкаш се — засмя се тя, после веднага добави: — Ох, извинявай, татко.

— Няма нищо. Междувременно стой си там у Роуда, котенце. Не искам повече караници между тебе и майка ти.

— Аз и без това не искам да се връщам, докато ти не си дойдеш — заяви тя, а той усети твърдост в гласа ѝ. Дали и Хайди беше усетила тази твърдост като у възрастен в Линда. Навярно беше така — това обясняваше част от отчаянието ѝ по телефона предната вечер.

Каза на Линда, че я обича и затвори телефона. През втората нощ сънят дойде по-лесно, но сънищата бяха лоши. В един от тях, чу как Джинели пици от багажника на колата и иска да го освободят. Но когато отвори капака, вътре не беше Джинели, а окървавено голо момченце с неостаряващите очи на Тадъз Лемке и по една златна обещане на всяко ухо. Момченцето протегна кървавите си ръце към Били. Захили се, а зъбите му бяха сребърни игли.

— *Пурпурфаргаде ансиктет* — изстена то с нечовешки глас и Били се събуди разтреперан в студената сива утрин на атлантическото крайбрежие.

Напусна мотела след двайсет минути и отново подкара на юг. Спря в осем без четвърт и си взе огромна опакована закуска, но почти не хапна от нея, щом отвори вестника, купен от автомата пред закусвалнята.

Не попречи на обеди ми обаче, мислеше си той, като се връщаше към наетата си кола. Тъй като напълняването е всъщност истинската цел.

Паят беше на седалката до него — пулсиращ и топъл. Погледна го, после направи маневра, за да излезе от паркинга. Осъзна, че ще си бъде вкъщи след по-малко от час и изпита странно, неприятно чувство. Беше изминал трийсетина километра преди да разбере какво беше то — вълнение.

---

[1] Resgestae (лат.) — взетите мерки — Б.пр. ↑

ГЛАВА 27

ЦИГАНСКИ ПАЙ

Паркира наетата кола в алеята зад собствения си буик, вдигна пътната чанта, която бе единственият му багаж, и тръгна през тревата. Бялата къща с яркозелените си щори, винаги символ на удобство, добри намерения и сигурност за него, сега изглеждаше странно — почти като чужда.

Белият човек от града живееше тук, помисли си, но не съм сигурен, че си е дошъл вкъщи все пак — човекът, който пресича тревата, се чувства повече като циганин. Много слаб циганин.

Външната врата, оградена от два елегантни електрически факела, се отвори и Хайди застана на прага. Носеше червена пола и бяла блуза без ръкави, които Били не си спомняше от преди. Освен това си беше подстригала косата много ниско и той за миг си помисли изненадан, че това изобщо не е Хайди, а някоя непозната, която малко прилича на нея.

Погледна го с пребледняло лице, тъмни очи и треперещи устни.

— Били?

— Аз съм — отвърна той и спря на място.

Стояха и се гледаха — Хайди с нещо като жалка надежда на лицето, а Били с абсолютно нищо. Все пак лицето му трябва да е изразявало нещо, защото след миг тя избухна:

— За Бога, Били, не ме гледай така! Не мога да го понеса!

Той усети, че по лицето му се появява усмивка — усещаше я като нещо мъртво, плуващо по повърхността на спокойно езеро, но сигурно е изглеждало добре, тъй като Хайди ѝ отговори със своя усмивка — неуверена и разтреперана. По бузите ѝ започнаха да се стичат сълзи.

Но ти винаги си се разплаквала лесно, Хайди, помисли си той.

Тя заслиза по стъпалата. Били пусна пътната си чанта и тръгна към нея, като чувствуваше мъртвата усмивка по лицето си.

— Какво има за ядене? — попита. — Умирам от глад.

Направи му огромно ядене — пържола, салата, печен картоф голям почти колкото торпедо, зелен фасул, крем с боровинки за десерт. Били изяде всичко. Макар че тя не се претраши и не го каза, всяко нейно движение, всеки жест и всеки поглед изразяваха едно и също: *Дай ми още една възможност, Били — моля ти се, дай ми още една възможност.* В известен смисъл това му се струваше извънредно смешно — така би го възприел старият циганин. Тя бе преминала от отказа да приеме каквато и да е вина към приемане на цялата вина.

И лека-полека, с приближаването на полунощ, той усети и нещо друго в жестовете ѝ — облекчение. Тя чувствуваше, че ѝ е простено. За Били чувството ѝ беше добре дошло, защото това също беше целта — Хайди да мисли, че ѝ е простено.

Тя седеше срещу него, гледаше го как яде, от време на време докосваше отслабналото му лице и пушеше една след друга дългите си цигари, докато той говореше. Каза ѝ как е преследвал циганите по крайбрежието, как е получил снимките от Кърк Пенчли и как накрая ги е настигнал в Бар Харбър.

Драматичното противопоставяне, на което разчитали и от което се боял, не протекло както го бил очаквал, заразказва той на Хайди. Първо старецът му се изсмял. Всички му се изсмели. „Ако те бях прокълнал, вече щеше да се под земята“, казал му старият циганин. „Мислите, че ние сме магьосници — всички вие, белите хора от града, мислите, че сме магьосници. Ако бяхме магьосници, щяхме ли да се движим със стари коли и камионетки, чиито ауспуси са привързани с жица? Ако бяхме магьосници, щяхме ли да спим по ливадите? Това не е магическо представление, бели човече от града — това е само странствуващ цирк. Работим с хапльовците, които не знаят колко са им парите, после си заминаваме. Махай се сега оттука преди да съм накарал някой от младежите да те изхвърли. Те знаят проклетие — нарича се проклятието на металните кокалчета.“

— Така ли те наричаше наистина? Бял човек от града?

Той ѝ се усмихна.

— Да. Наистина ме наричаше така.

Каза на Хайди, че после се върнал в мотела си и просто е останал в стаята следващите два дни. Бил прекалено потиснат и почти не докосвал храната си. На третия ден — преди три дни — се качил на

кантарчето в банята и видял, че е наддал два килограма, въпреки че почти не бил ял.

— Но като размислих, разбрах, че това не е по-чудно, отколкото да изям всичко от масата и после да видя, че съм отслабнал с две кила — добави той. — И тази мисъл накрая ме извади от умствената безизходица, в която се бях озовал. Останах още един ден в мотелската си стая, като размишлявах повече от всякога през живота си, Започнах да разбирам, че в клиниката „Глисман“ все пак може би бяха прави. Дори Майкъл Хюстън сигурно донякъде е имал право, колкото и да не мога да го понасям.

— Били... — Тя докосна ръката му.

— Няма значение — махна с ръка той. — Няма да го напердаша, когато го видя. — *Може обаче да му предложи парче от пая*, помисли си Били и се засмя.

— Кажй каква е смешката? — Тя озадачено му се усмихна.

— Няма значение. Така или иначе, важното е, че Хюстън, лекарите от „Глисман“, дори и ти, Хайди, се мъчехте да ми го набиете в главата. Искате насила да ми кажете истината. А аз просто трябваше да я измисля сам за себе си. Проста реакция на вината ми плюс, предполагам, комбинация от параноични измами и съзнателно самозаблуждение. Но все пак, Хайди, и аз имах донякъде право. Може би необосновано, но имах донякъде право — казах, че трябва да го видя пак и тъкмо така стана номерът. Само че не както аз очаквах. Той беше по-дребен, отколкото го помнех, носеше евтин ръчен часовник и говореше с бруклински акцент. Мисля, че това ми помогна най-много да се откъсна от заблудите си — все едно, че Тони Къртис изопачаваше думите си в оня филм за арабската империя. Така че взех телефона и...

В гостната стенният часовник започна музикално да отмерва часа.

— Полунощ е — забеляза той. — Хайде да си лягаме. Ще ти помогна да прибереш чиниите в умивалника.

— Не, сама ще го направя — тръсна глава тя и го прегърна. — Радвам се, че си дойде вкъщи, Били. Качи се горе. Сигурно си капнал.

— Нищо ми няма — каза той. — Само...

Изведнъж щракна с пръсти като човек, който току-що си е спомнил нещо.

— Почти забравих. Оставих нещо в колата.

— Какво е то? Не може ли да почака до сутринта?

— Да, но трябва да го внесе. — Той ѝ се усмихна. — За тебе е.

Излезе, а сърцето силно тупкаше в гърдите му. Изпусна ключовете за колата на алеята, после си удари главата в калника, като бързаше да ги вдигне. Ръцете му трепереха така силно, че отначало не можа да уцели ключалката на багажника.

Ами ако още пулсира нагоре-надолу, взе да се вайка гласът в съзнанието му. Боже Господи, тя ще изпищя и ще избяга, като го види.

Отвори багажника и когато не видя вътре нищо, освен резервната гума и крика, самият той едва не изпищя. После си спомни — беше на седалката отпред. Затвори багажника и забързано заобиколи. Паят беше там, а коричката бе съвършено неподвижна — както той всъщност си знаеше, че ще бъде.

Ръцете му изведнъж се успокоиха.

Хайди отново беше застанала на входната врата и го гледаше. Той се върна при нея и сложи пая в ръцете ѝ. Все още се усмихваше. *Доставих стоката*, помисли си. А доставянето на стоката беше още едно от многото неща, които бяха целта. Усмихна се още по-широко:

— Voila^[1].

— Брей! — Тя се наведе към пая и го помириса. — Ягодов пай... любимият ми!

— Знам. — Били все така се усмихваше.

— И още е топъл! Благодаря!

— Отбих на отклонението при Стратфорд да заредя, а там Женското дружество или нещо подобно беше направило разпродажба на сладкиши в черковния двор — обясни той. — И си помислих... нали... ако вземеш да излезеш на вратата с точилката, да имам подарък за помиряване.

— О, Били...

Тя отново се разплакваше. Прегърна го сърдечно с едната си ръка, като крепеше пая върху опънатите пръсти на другата, както сервитьорите държат подносите си. Докато го целуваше, паят се наклони. Били почувствува как и сърцето му се накланя в гърдите и започва да бие безразборно.

— Внимавай! — изстена той и сграбчи пая, който тъкмо започваше да се изплъзва.

— Боже, толкова съм непохватна — засмя се тя и изтри очи с ъгълчето на престилката, която си бе сложила. — Донесъл си ми любимия пай, а аз почти го изтървах върху обув...

Тя напълно загуби контрол над себе си и захлипа на гърдите му. Той поглади късата ѝ вече коса с едната си ръка, а с дланта на другата благоразумно държеше пая далече от нея — да не направи някое внезапно движение.

— Били, толкова се радвам, че си вкъщи — изхлипа тя. — Обещавах ли, че няма да ме мразиш за онова, което направих? Обещавах ли?

— Обещавам — внимателно отвърна той, като гледаше косата ѝ. *Правя е, помисли си. Още е топъл.* — Хайде да си влезем вътре, а?

Като достигнаха кухнята, тя остави пая на бюфета и се върна към умивалника.

— Няма ли да си отрежеш едно парче? — попита Били.

— Като свърша тук може би — отвърна му. — Ти си вземи, ако искаш.

— След цялата огромна вечеря! — засмя се той.

— Известно време ще имаш нужда от всичките калории, които можеш да поемеш.

— Случаят в момента е просто, че няма вече място — обясни той. — Искаш ли да ти подсуша чиниите?

— Искам да се качиш и да си легнеш — настоя тя. — Аз идвам веднага.

— Добре.

Той тръгна нагоре, без да се обръща, защото знаеше, че е вероятно тя да си отреже от пая, ако него го няма. Сигурно обаче тази вечер нямаше да го направи. Сега би ѝ се искало да си легне с него — може би дори и да се любят. Помисли си, че знае как да противостои на това. Просто щеше да си легне гол. И когато го видеше...

А колкото за пая...

— „Тра-ла-ла, изтананика Скарлет, ще си изям пая утре. И утре е ден.“

Стана му смешно за мрачния тон на гласа му. Вече беше застанал върху кантарчето в банята. Погледна в огледалото, а оттам го наблюдаваха очите на Джинели.

Кантарчето показва, че отново е наддал, станал беше 59 килограма, но той не се почувствува щастлив. Изобщо нищо не чувствуваше — освен умора. Беше невероятно уморен. Мина по коридора, който сега му изглеждаше така странен и непознат, и влезе в спалнята. В тъмното се препъна в нещо и за малко не падна. Беше сменила местата на някои мебели. Подрязала си косата, купила си нова блуза, променила местата на столовете и на по-малкото от двете бюра в спалнята — но това беше само началото на странностите, които откриваше тук. Бяха се умножили в негово отсъствие, като че ли и Хайди е била прокълната, но много по-неуловимо. Дали това беше толкова глупава мисъл? Били не смяташе така. Линда беше почувствувала странностите и бе избягала от тях.

Започна бавно да се съблича.

Лежеше в леглото и я чакаше да дойде, но вместо това чу шумове, които, макар и слаби, му бяха достатъчно познати, за да разбере какво става. Скърцане на вратичка от бюфета — от шкафчето вляво, където държат чинийките за десертите. Дрънкане на прибори, докато си избира нож.

Били гледаше в тъмнината с разтуптяно сърце.

Шум от стъпките ѝ през кухнята — отиваше към мястото, където е оставила пая. Чу как изскърцва дъската в средата на кухнята, когато тя мина през нея — така скърцаше от години.

Какво ще ѝ направи на нея? Мене ме направи слаб. Кари го превърна в нещо като животно, от което, след смъртта му, можеш да си направиш чифт обувки. Превърна Хоупли в човешка пица. Какво ще ѝ направи на нея?

Дъската в средата на пода отново изскърца, когато тя се върна през кухнята — можеше да си я представи с чинийка в дясната ръка и пакета цигари и кибрита в лявата. Представяше си и резена пай. Ягодите, езерцето от тъмночервен сок.

Очакваше слабото изскърцване от пантите на вратата към столовата, но не го чу. Това не го изненада особено. Тя стоеше край бюфета, вираше се в страничния двор и ядеше пая си с обичайните си бързи и икономични движения. Стар навик. Почти долавяше скърцането на вилцата по чинийката.

Усети, че се унася.

Заспивам ли? Не, невъзможно. Невъзможно е човек да заспи, докато извършва убийство.

Но заспиваше. Чакаше отново да чуе дъската по средата на пода в кухнята — щеше да скръцне, когато тя отива към умивалника. Водата щеше да тече, докато плакне чинийките си. Щеше да я чуе как обикаля из стаите, наглася климатичната инсталация, гаси лампите и проверява светлинките на алармената уредба покрай вратите — всички ритуали на белите хора от града.

Очакваше в леглото си да чуе дъската, а после седеше зад бюрото на кабинета си в Биг Джубили, щата Аризона, където вече шест години практикуваше право. Беше точно толкова просто. Живееше там с дъщеря си и в практиката му имаше достатъчно „корпорационни говна“, както ги наричаше, за да има ядене на масата; останалото беше правна благотворителност. Водеха прост живот. Старите дни — гараж за две коли, градинар три дни седмично, данък от двацет и пет хиляди долара годишно за имуществото — бяха отдавна забравени. Не му липсваха, а и не мислеше, че липсват и на Линда. Адвокатската си работа вършеше главно в града, а понякога в Юма или Финикс, но там ходеше рядко и живееха достатъчно далеч от блъсканицата, за да чувствуват земята около себе си. Линда щеше да постъпи в колеж догодина и тогава той би могъл да се върне — но не, казваше й, освен ако самотата не започне да го притеснява, а не мислеше, че това ще стане.

Бяха устроили живота си добре и това беше отлично, тъй като уреждането на твоя живот и на живота на близките ти в края на краищата бе истинската цел.

На вратата на кабинета му се почука. Блъсна стола си от бюрото, завъртя го и видя, че там стои Линда, а носът ѝ го няма. Не, там беше. Стоеше в дясната ѝ ръка вместо на лицето ѝ. От тъмната дупка над устата ѝ се стичаше кръв.

Не мога да разбера, татко, каза тя с носов, тръбен глас. Носът ми просто падна.

Събуди се стреснат, като размахваше ръце във въздуха в опит да отпъди видението си. Край него Хайди изсумтя насън, обърна се наляво и покри глава със завивката.

Лека-полека реалността доплува до него. Беше се върнал във Феървю. През прозорците струеше яркото утринно слънце. Погледна

през стаята и видя, че кварцовият часовник на тоалетната масичка показва 6.25. До часовника имаше ваза с шест червени рози.

Измъкна се от леглото, пресече стаята, дръпна халата си от закачалката и слезе в банята. Пусна душа и закачи халата зад вратата, като забеляза, че Хайди има и нов халат освен новата блуза и новата прическа — хубава синя дреха.

Стъпи на кантарчето. Беше наддал още едно кило. Влезе под душа и се изкъпа изключително старателно — сапунисваше всяка част от тялото си, изплакваше я и наново я сапунисваше. *Ще внимавам да не надобелея, обеща си той. Когато нея я няма, наистина ще внимавам да не надобелея. Никога няма да стана отново шишкото, какъвто бях.*

Избърса се с кърпа. Сложи си халата и откри, че е застанал до затворената врата и втренчено гледа новия син халат на Хайди. Посегна и стисна една найлонова гънка между пръстите си. Халатът изглеждаше нов, но изглеждаше и познат.

Просто е излязла и си е купила халат, който прилича на някой от предишните ѝ, помисли си. Толкова за човешките творчески способности, приятел — накрая всички започваме да се повтаряме. Накрая всички робуваме на идеи-фикс.

Хюстън заговори в ума му: *Тъкмо хората, които не се плашат, умират млади.*

Хайди: *За Бога, Били, не ме гледай така! Не мога да го понеса!*

Лиди: *Сега прилича на алигатор... на нещо, току-що изпъзляло от блатото, което е облякло човешки дрехи.*

Хоупли: *А ти се въртиш наоколо и си мислиш, че този път, само този път, ще има малко справедливост... момент на справедливост заради целия ти говнян живот.*

Били държеше синята найлонова материя и в ума му се промъкна ужасна мисъл. Спомни си съня си. Линда на вратата на кабинета му. Кървавата дупка в лицето ѝ. Халатът... не му се струваше познат, защото Хайди някога е имала такъв. Струваше му се познат, защото Линда сега имаше халат, който изглежда същият.

Обърна се и отвори едно шкафче вдясно от умивалника. Там имаше четка за коса, на чиято червена пластмасова дръжка бе написано ЛИНДА.

Между иглите ѝ бяха промушени черни косъмчета.

Мина като сомнамбул по коридора към стаята ѝ.

Скитниците винаги искат да уредят нещата... това е една от причините, заради които съществуват.

Глупакът, Уилям, е човек, който не вярва на очите си.

Били Халек блъсна вратата в края на коридора и видя дъщеря си, Линда, да спи в леглото, сложила една ръка през лицето си. Старото ѝ мече, Еймъс, беше под другата ѝ ръка.

Не. О, не. Не, не.

Опря се на рамката на вратата, като сънено се поклащаше. Всичко можеше да се каже за него, но глупак не беше, защото видя всичко: сивото ѝ велурено яке, окачено на стола, единствения им куфар „Самсънайт“ — отворен, с разпилени край него дънки, шорти, блузи и бельо. Видя етикета от автобусите „Грейхаунд“ на дръжката. Сега се сети и за розите до часовника в неговата и на Хайди спалня. Розите ги нямаше, когато си легна предната вечер. Не... Линда беше донесла розите. Като подарък за помиряване. Беше си дошла вкъщи по-рано, за да се сдобри с майка си преди Били да е пристигнал.

Старият циганин със скапания нос: *Няма вина, казваш си. Казваш си, казваш си и пак си казваш. Но залагане няма, бели човече от града. Всеки плаща, дори за нещата, които не е направил. Няма залагане.*

Тогавя се обърна и тръгна към стълбите. Ужасът го бе парализирал и той се влачеше като моряк при буря.

Не, не Линда, пищеше съзнанието му. Не Линда! Боже, моля ти се, не Линда!

Всеки плаща, бели човече от града — дори за нещата, които не е направил. Защото това наистина е целта.

Останалата част от пая беше на бюфета, покрита внимателно с фолио. Нямаше цяла четвърт. Погледна към масата и видя там портмонето на Линда — към дръжката му бяха прикрепени значки с образите на рокзвезди: Брус Спрингстийн, Джон Кугар Меланкамп, Пат Бенатар, Лайънъл Ричи, Стинг, Майкъл Джаксън.

Отиде до умивалника.

Две чинийки.

Две вилици.

Седнали са тук, яли са пай и са се помирили, помисли си. Кога? Веднага след като съм заспал? Така трябва да е било.

Счу му се как старият циганин се смее и коленете му се подгънаха. Трябваше да се хване за бюфета, за да не падне наистина.

Когато се усети малко по-силен, се обърна и мина през кухнята, като дъската в средата изскърца под краката му.

Паят отново пулсираше — нагоре-надолу, нагоре-надолу. Гадната, упорита топлина бе замъглила фолиото. Дочуваше слабо джавкане.

Отвори бюфета и си взе чинийка за десерт, дръпна шкафчето отдолу и измъкна нож и вилица.

— Защо не? — прошепна и отхлупи пая. Той беше отново неподвижен. Беше отново ягодов пай, който изглеждаше много привлекателен въпреки ранния час.

А както и Хайди беше казала, все още му трябваха всичките калории, които може да поеме.

— Да ти е сладко — промълви Били Халек в тишината на огряната от слънце кухня и си отрязва парче от циганския пай.

---

[1] Voila (фр.) — ето — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.